

Ái Tại Đồ Thư Quán

Contents

Ái Tại Đồ Thư Quán	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	20
14. Chương 14	21
15. Chương 15	24
16. Chương 16	26
17. Chương 17	29
18. Chương 18	31
19. Chương 19	33
20. Chương 20	35
21. Chương 21	36
22. Chương 22	38
23. Chương 23	41
24. Chương 24	42
25. Chương 25	44
26. Chương 26	46
27. Chương 27	49
28. Chương 28	51
29. Chương 29	53
30. Chương 30	55
31. Chương 31	57
32. Chương 32	60

Ái Tại Đồ Thư Quán

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, công cường chiều thụ, công sủng thụ, hiện đại, lãng mạn, HE. Nhân vật: Lâm Húc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-tai-do-thu-quan>

1. Chương 1

Tháng 6, đã tới gần kỳ thi cuối kỳ, thư viện trường đại học C chật kín người – nhất là ở tầng 5, sức nóng của cơ thể người hòa cùng với mùi sách lan trong không khí, bị máy điều hòa hút vào, khiến không khí có chút lạnh.

Lâm Húc ngồi ở một góc tầng 5, bỏ cuốn sách giáo khoa chuyên môn dày trong tay xuống, cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Người đối diện hắn vẫn chưa tới, trên cái ghế có dùng mấy quyển sách thật dày để giữ chỗ.

Đang lúc buồn chán, Lâm Húc liếc sơ qua mấy cuốn này Chứng cứ phạm tội cơ thể (1), Không giới hạn giữa thiện và ác, Cục điều tra liên bang FBI, Biểu tượng trao đổi và tử vong.

Hắn không quan tâm tới triết học, vì vậy mới lật xem thử cuốn Chứng cứ phạm tội cơ thể.

Thật không ngờ mấy cái này lại thú vị đến vậy, Lâm Húc bất tri bất giác xem thử mấy trang phân biệt vũ khí, xem qua vài tờ thuốc độc, không ngờ 1 tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Ngay lúc bỏ sách về lại chỗ cũ, có một tờ giấy được gấp đôi tuột ra từ trong sách.

Lâm Húc mở ra xem. Đó là một tờ ghi chú ...

Hắn không nghĩ tới có người xem xong mấy cuốn sách ngoại khóa lại có thể nghiêm túc ghi chú lại đến vậy. Tiếng Trung và tiếng Anh màu đen tựa như hoa văn được khắc ở trên tờ giấy màu vàng nhạt, khe nghiêng, lưu loát, thoạt nhìn rất thoải mái.

Đã sắp đến kỳ thi, mà còn ở thư viện nghiêm túc nghiên cứu loại sách này, thành tích của người này chắc cũng khá tốt đây.

Lâm Húc đặt sách về lại chỗ cũ, tiếp tục nghiên cứu sách chuyên môn của mình.

Xem các dạng công thức tính toán trong cuốn Tính năng phi hành khiến hắn buồn ngủ cực kỳ.

Mơ hồ 1 lúc lâu, chợt có tiếng kết kết kéo ghế vang lên, Lâm Húc liền tỉnh táo lại, cũng cảm giác được có người ngồi đối diện mình, một bàn tay thon dài trắng nõn chợt thoáng qua phía mặt bàn, liền cầm lấy cuốn Chứng cứ phạm tội cơ thể qua chỗ người đó, rồi bắt đầu ngồi xem.

Lâm Húc vô thức ngẩng đầu lên nhìn.

Mái tóc dài chia 3/7 có chút cản tầm mắt, nên khi đọc sách y sẽ có thói quen nghiêng về phía cửa sổ. Vì vậy từ góc nhìn của Lâm Húc, có thể nhìn thấy rõ đường cong duyên dáng từ trán, mắt, mũi, môi đến cằm của đối phương. Hàng lông mày ánh nguyệt xinh đẹp phía mắt trái cùng với hàng lông mi cong vút đang hạ xuống.

Woa, bộ dáng không tệ nha.

Trong lòng Lâm Húc thầm lặng cảm thán, vẫn chán nản mà lật quyển sách của mình xem.

HẾT PHẦN 1

(1) Chúng cứ phạm tội cơ thể (Body in Question) của tác giả Jonathan Miller.

2. Chương 2

Bình thường Lâm Húc tựa như cách biệt với thư viện. Nếu rảnh rỗi, thì ai lại chẳng muốn cùng anh em của mình đá banh, cùng một đám em gái ra ngoài nướng thịt uống rượu, ai không muốn cuộn mình ở nhà chơi game, có lẽ sẽ chạy ra khu ngoại thành chơi bida, đua xe! Cho nên trước ngày thi cuối kỳ ngày cuối cùng hắn mới lết thân tới thư viện, giống như là một cách tiêu phí những ngày tốt đẹp vậy.

Thế nhưng dù vậy hắn vẫn thường trông thấy vị “Anh chàng trinh thám” kia. Ai kêu người đó cứ thích xem mấy quyển sách về tội phạm như thế, nên hắn cứ vậy mà gọi y.

Hắn phát hiện anh chàng trinh thám đó luôn thích ngồi ở cùng 1 vị trí ở tầng 5.

Hắn phát hiện anh chàng trinh thám rất thích xem nhiều thể loại sách ... Ngoại trừ trinh thám tội phạm, y còn xem một ít tập thơ ca hiện đại, lịch sử trong và ngoài nước, truyện ký danh nhân, kiến trúc ...

Hắn phát hiện anh chàng trinh thám là xem sách ở mọi chỗ.

Hắn phát hiện anh chàng trinh thám không giống với các nam sinh khác, bộ đồng phục màu trắng trên người y luôn sạch sẽ trắng tinh, thoang thoang mùi xả vải Comfort.

Hắn phát hiện da anh chàng trinh thám rất trắng, cổ của y có một nốt ruồi nhạt.

Hỏi hắn vì sao phát hiện ra nhiều thứ như vậy à?

Đơn giản thôi, thời gian ôn tập rất thống khổ rất nhàm chán đó, hắn thực sự chán tới mức không có chuyện gì làm, liền ngồi nhìn người khác, xem đó là thú vui vậy ...

Lâm Húc lắc lắc đầu, tiếp tục xem Thông tin dẫn đường (dành cho tàu thuyền hoặc máy bay)

Anh chàng trinh thám kia dường như cũng cảm giác được mình phải xem qua chương trình ôn tập, cũng lấy một quyển sách đề thi ra bắt đầu vùi đầu làm.

Kim trên đồng hồ đeo tay phát ra tiếng tíc tắc.

Trang sách nhẹ nhàng lật.

Thỉnh thoảng, Lâm Húc ngửi được mùi hương chanh thoang thoang, đó là mùi hương thoát ra từ ly nước của nam trinh thám. Loại mùi hương này luôn khiến cho Lâm Húc muốn uống thử một ngụm.

Quả nhiên ngáp có thể truyền nhiễm đó nha.

Thỉnh thoảng lúc Lâm Húc ngáp xong 1 cái, cũng sẽ nghe được tiếng ngáp của đối phương.

Lúc này, hắn nhìn về phía anh chàng trinh thám, sẽ phát hiện ánh mắt của y có chút ướt, thoát nhìn ... thật đúng là dễ thương quá chừng.

Thời gian dần dần trôi đi.

Bất tri bất giác, đã xem hơn 20 trang.

Sau đó là còn hơn 50 trang, hơn 80 trang, hơn 100 trang.

Chẳng biết bắt đầu khi nào, một luồng ánh sáng màu cam đậm dần len vào qua khung cửa sổ, dần dần chiếu rọi lên mặt bàn màu ngọc bạch, chậm rãi mở rộng, chậm rãi lan tỏa ... Thẳng đến khi đem người bên cửa sổ bao bọc trong ánh trời chiều, Lâm Húc mới nhìn đồng hồ đeo tay của mình.

Chết tiệt!

Qua 6h hồi nào vậy?

Tầng 5 thư viện chỉ còn lại hơn 10 người ... tất cả mọi người đều đã xuống căn tin ăn cơm rồi chẳng?

Ngày hôm nay hẳn có thể đọc sách từ 2h chiều tới tận 6h tối! Bình thường hẳn ngồi yên một chỗ hơn nửa tiếng đồng hồ đã bắt đầu chịu không nổi rồi ... Nhiệm vụ hoàn thành vượt quá mong đợi, lẽ nào bản thân cuối cùng cũng đến gần ngưỡng học tập cả đời rồi sao?

HẾT PHẦN 02

3. Chương 3

Rõ ràng là anh chàng trinh thám cũng khá kinh ngạc khi thấy mình đọc sách lâu như vậy.

Y dọn dẹp sách vở trên bàn, sau đó đem bài tập cất vào trong balo.

Lâm Húc chỉ cần một chút đã cất xong đồ, mang balo lên lưng đi nhanh ra cửa.

Đi chưa được mấy bước, hắn liền theo thói quen quay đầu lại nhìn, xem có thứ gì ... bỏ quên hay không.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới khi hắn vừa mới quay đầu lại ngay chỗ kia, thì ánh mắt của hai người lại đụng nhau.

Hai người trong nháy mắt đều ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt của Anh chàng trinh thám hơi mở lớn, con ngươi đen óng, lông mi thì dài, đôi lông mày xinh đẹp thoáng nhướng lên.

Thật là đẹp mắt.

Lâm Húc cảm thán trong đầu.

Ngay lúc hắn định quay đầu lại, thì hắn không hề ngờ rằng, đối phương lại mỉm cười.

Con ngươi xinh đẹp kia hơi híp lại, trong con ngươi ánh lên một tia sáng, đôi môi tựa như đóa hoa nở rộ, con ve kêu ri rả, những ánh sáng màu vàng nhạt len lỏi qua những khóm lá xanh, tựa như khiêu vũ chung quanh y.

Góc áo nhẹ nhàng lay động của y, khiến cả người y tựa như ánh mặt trời, trong nháy mắt đó, đã cướp mất hơi thở của Lâm Húc.

Sau đó ...

Ngay khi Lâm Húc mang tâm hồn lơ lửng đi tới căn tin, đi học ... cùng với các anh em của mình. Cũng giống như bình thường.

Thế nhưng lúc hắn thất thần, thì nụ cười kia lập tức hiện lên trong đầu hắn.

Hiện ra rồi biến mất, tựa như thước phim, hình ảnh càng lúc càng mờ ảo, càng rung động lòng người, khiến hắn giống như bị trúng tà!

Lâm Húc đâm mạnh lên bàn, khiến đồ vật trên bàn rung động, mấy cô gái ở bên cạnh bị dọa, mỉm cười: “Anh đẹp trai bị gì vậy? Bộ hôm nay có ai sờ hông à?”

Lý Đình lo lắng nhìn: “Tâm trạng không tốt à?”

Tiểu Bàn cười nói: “Húc ca đọc sách đến mù mờ cả người rồi à? Không còn cách nào khác, chúng ta cũng không phải là dạng một sách, sau này tới chiều thì ra ngoài thành chơi đá banh với tụi này đi.”

Lâm Húc nhếch khóe môi: “Hôm qua tao đã ôn tập xong hết Thông tin dẫn đường rồi.”

Một đám người: “Gì cơ? Có phải đang khoác lác không vậy?” “Tao mới xem có 10 trang, vậy mà mày xem hết rồi á?” “Hôm nay quả nhiên mặt trời mọc từ đằng tây mà.” “Húc ca, cuộc thi này toàn bộ phải nhờ vào mày rồi đó! Tao nhất định sẽ ngồi phía sau mày!”

Lâm Húc đứng lên, vác balo lên lưng rồi đi ra ngoài cửa: “Vậy trận này đứa nào làm thủ môn, đứa nào thủ được khung thành thì tao giúp cho.”

Vài đứa nam sinh lớn tiếng: “Hứ ... có cần phải tuyệt tình như vậy không người anh em ... Mày chính là ‘Tiền vệ’ Ảnh tử”, mày muốn bắn hạ ai thì hạ thôi.”

Lâm Húc ném balô lên mặt cỏ, lấy giày chơi bóng ra mang vào: “Thật không, tao đây có thể hạ gục bất kì ai à?”

Nói xong trái bóng liền rơi xuống đất, mũi chân nhẹ nhàng chạm 1 cái, liền đá văng trái bóng bay ra giữa sân.

Đám người kia lập tức quăng đồ, chạy theo bóng.

Bọn họ rống to: “Húc ca, chờ tụi tao một chút! Một lời đã định nha.” “A Húc mày nhất định đừng hối hận, tao đã phát hiện ra được bí quyết chơi bóng của mày rồi! Xem tao chỉnh mày thế nào kìa!”

Lâm Húc đứng ở giữa sân, một chân dẫm lên bóng, ôm vòng tay uy phong lẫm lẫm nhìn đám người kia, hơi nghiêng đầu: “Chỉnh tao? Haha, tới đây đi, tao đang đợi đây.”

HẾT PHẦN 03

4. Chương 4

9h tối, Hạ Trạch rời khỏi thư viện, giống như thường ngày, y mang tai nghe điện thoại, bật nhạc nhẹ, dự định đến sân vận động một chút. Quanh sân vận động có rất nhiều người bu quanh, còn có khá nhiều nữ sinh đang hưng phấn mà hét chói tay, Hạ Trạch khá bình thường với dạng chuyện này, đó là người của đội bóng trường, bình thường đến tối thường ra đá trên sân này.

Hạ Trạch đi tới xem thử.

Thị lực của y không tốt lắm, thấy không rõ mặt, hướng hồ y cũng chẳng có hứng thú với bóng đá, cho nên y không hiểu rõ tại sao chỉ đơn giản là một trận bóng, mà lại khiến những người bạn học này hưng phấn giống như đang tham gia show ca nhạc thể này.

Thế nhưng, tiền vệ đó thật rất lợi hại nha.

Hắn chạy quá nhanh, quả thực tựa như tia chớp, nhiều người như vậy mà vẫn không cản được hắn

Xem đi, hắn đã sút gọn rồi!

Các nữ sinh chung quanh giống như đang phát điên vậy, trực tiếp nhảy căng lên hoan hô.

Cho dù là Hạ Trạch một người chẳng hiểu gì về bóng đá nhưng vẫn bị những người chung quanh hào hứng khiến cho có chút kích động.

Thế nhưng, điều khiến y có chút nghi hoặc chính là, y cảm thấy người vừa đá bóng ... có chút quen mặt.

Hạ Trạch không nhớ rõ đã từng gặp người đó ở chỗ nào, y lại đeo tai nghe, đi ra khỏi sân bóng, đến thẳng phòng ngủ.

Y tuyệt đối không nghĩ ra, ngay khi y vừa rời đi thì người kia đã chú ý tới. Ngay lúc bóng đèn tập trung chiếu thẳng vào Lâm Húc, Lâm Húc tùy tiện nắm lấy tay áo 1 người, thở hồng hộc chỉ vào hướng y vừa mới đi: “Này, người đó là ai?”

Người bị bắt tay áo nghi hoặc: “Người nào?”

“Cái người mặc đồng phục nam sinh kia kìa, lưng mang cái balô màu trắng, mang tai nghe đó.”

Nữ sinh bên cạnh có chút kích động: “Đó là Hạ Trạch! Thuộc chuyên ngành của chúng mình đó!”

Lâm Húc thì thào: “Hạ Trạch!”

Nữ sinh đó đặc ý nói: “Y không chỉ đẹp trai ... tất nhiên là Húc ca cũng đẹp trai rồi, nhưng y còn là một bác học đa tài đó, lần nào cũng lấy được học bổng ... Thế nhưng có chút cô độc đó ... Sao vậy?”

Tiểu Bàn ở bên cạnh huýt sáo: “Này, Húc ca sao thế? Để ý y à?”

Khuôn mặt của Háo Tử mỉm cười *** tiện: “Húc ca từ khi nào chuyển sang thành Gay vậy? Sao tụi tao không phát hiện ra nhỉ?”

Lâm Húc trực tiếp đá hai tên đó mỗi người một cái: “Tao chỉ hỏi một chút thôi, sao tụi mày lại nói nhảm nhiều đến vậy hả?”

Lúc tối trước khi đi ngủ, Lâm Húc gác tay lên trán nhìn trần nhà, không biết chuyện gì xảy ra, nhưng lại thấy tâm tình cực kỳ tốt.

Hạ Trạch.

.... Hạ Trạch.

Thì ra y tên là Hạ Trạch.

Ân huệ của mùa hè (1), tên này, rất hợp với y.

Háo Tử hỏi: “Húc ca, sáng mai không có tiết, mày định làm gì?”

Lâm Húc không nghĩ ngợi mà nói: “Thư viện.”

Mấy đứa bạn ngủ cùng phòng liền chọc ghẹo, mở to mắt nhìn Lâm Húc: “Húc ca, mày chắc là không bị gì chứ?” “Húc ca, lẽ nào mày bắt đầu chuyên tâm học hành rồi à?” “Húc ca, có phải mày để ý một em nào đó trong thư viện hay không?”

Lâm Húc cười mà không nói.

Để ý à?

Cũng chưa tới mức đó đi.

Nhưng nghĩ nếu có thể tiếp tục cùng y tự học, sẽ cảm thấy rất vui.

Chỉ vậy thôi.

HẾT PHẦN 04

(1)Trạch trong từ ơn trạch , nghĩa là ơn huệ. Hạ trong từ mùa hạ .

5. Chương 5

Ngày thứ hai, Lâm Húc 10h chạy tới thư viện. Hạ Trạch còn sớm hơn hẳn.

Ngày thứ ba, Lâm Húc 2h30 chiều chạy tới thư viện. Hạ Trạch còn sớm hơn hẳn.

Ngày thứ tư, Lâm Húc không đi, buổi sáng có lớp, buổi chiều thì thi.

Ngày thứ năm, Lâm Húc 7h40 chạy tới thư viện — dĩ nhiên là hẳn đến sớm hơn Hạ Trạch.

Hắn buồn chán mà nhìn đồng hồ hơn nửa tiếng, Hạ Trạch tới.

Rất rõ ràng là Hạ Trạch có chút giật mình khi thấy người này tới sớm hơn mình, thân mật cảm thán: “Sao tới sớm vậy?”

Lâm Húc vừa ở trong lòng nói “Hứ, vậy mà cũng hỏi” vừa trả lời: “Ừ, sắp có một cuộc thi rồi, còn rất nhiều thứ chưa ôn tập.”

Hạ Trạch ngồi ở đối diện Lâm Húc, lấy ra sách của mình.”Ngày mai mình cũng có 1 cuộc thi, cùng nhau cố gắng thôi.”

Kỳ thực Hạ Trạch nói vậy cũng không có ý gì đặc biệt.

Nhưng Lâm Húc thì giống như gà trống hăng máu vậy, vừa đến trưa cũng không hề thấy buồn ngủ.

Buổi trưa cơm nước xong lại tới thư viện đọc sách, lúc này hẳn mới phát hiện bản thân rất có tiềm lực học tập, bởi vì với cùng một đề trước đây chỉ biết đoán bừa giờ đã có thể hiểu được hơn phân nửa.

Giữa trưa, buồn ngủ tựa như mực nước nồng đậm, từng giọt rót vào không khí, sau đó nhanh chóng lượn lờ, khuếch tán, rất nhanh bao vây toàn bộ thư viện ... Mọi người thay phiên nhau ngáp giống như thủy triều, từng cơn sóng nối tiếp nhau. Phần lớn mọi người đều thu dọn đồ để về phòng ngủ 1 giấc, cũng sắp tới 1h, thư viện tầng 5 chỉ còn lại hơn 20 người, cùng với vô số chồng sách vở chất chồng.

Mấy ngày hôm trước đến giờ này Lâm Húc nhất định về.

Thế nhưng hôm nay máu hăng trong người hẳn tăng cao, hẳn không định về ngủ trưa, dự định xem cho xong hết quyển sách.

Lúc thì hẳn cật lực, lúc thì thoải mái mà nghiên cứu sách vở, những định nghĩa khó hiểu, những bài mẫu cùng bài tập, từng tờ từng tờ mà lật tờ giáo trình, cũng không biết là qua bao nhiêu lâu, rốt cục hẳn cũng xem xong hết đồng chương và tiết này, bắt đầu làm bài.

Hắn thở dài 1 hơi, dựa lưng vào chiếc ghế nhựa lam sắc phía sau, co giãn thắt lưng mình.

Nhưng cũng vào lúc này, hẳn mới để ý thấy Hạ Trạch đã ngủ.

Bình thường Hạ Trạch xem sách đều liên tục không ngừng.

Còn hẳn thì thường lấy tay mình làm gối thẳng giấc ngủ trưa.

Tay phải y im lặng nằm ở cánh tay mu bàn tay có huyết quản thanh sắc nhàn nhạt, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, ngón tay dài xinh đẹp, móng tay có một màu hồng nhạt. Mà tóc mai màu đen tuyền của y lại thả rơi nằm ở cánh tay cùng mặt bàn, dựa theo ánh sáng bên ngoài cửa sổ, thoát nhìn tựa như con mèo ngoan ngoãn, khiến người ta thật muốn đưa tay xoa ... À, còn có lỗ tai lộ ra dưới mái tóc đen, vừa trắng lại có chút hồng nhuận, thật không biết khi sờ vào sẽ có cảm xúc thế nào.

Bất tri bất giác, phía sau lưng Lâm Húc dần rời khỏi lưng ghế.

Hắn chậm rãi nằm dài ra bàn, đen cánh tay đặt ngang bàn, đặt cằm mình lên đó. Đương nhiên, hẳn làm vậy không phải vì định ngủ trưa, mà là vì hẳn muốn nằm gần lại để quan sát người trước mặt mà thôi.

Woa, lông mi y đôi lúc sẽ run rẩy nha.Là đang nằm mơ à? Không biết đang mơ gì nhỉ?

Hơi thở của y ... thật đúng là nhẹ ... tựa như cây bồ công anh bay trong gió vậy, nếu nghe không kỹ, thì sợ rằng sẽ không nghe thấy được. Nếu như hô hấp của Háo Tử cũng nhẹ như vậy, buổi tối cũng sẽ khiến hẳn đỡ phải chịu dày vò rồi.

Đang trong lúc Lâm Húc miên man suy nghĩ, bàn đột nhiên rung động.

Lâm Húc hoảng sợ, vội vàng thu hồi móng vuốt chuẩn bị chạm tới tóc của đối phương, nhanh chóng ngồi dậy.

Hạ Trạch cũng ngồi dậy, sau đó lấy ra điện thoại di động từ trong balô của mình.

Lâm Húc làm ra bộ dáng đang đọc sách, nhưng thật ra luôn ngắm y.

Hạ Trạch rõ ràng đang cầm điện thoại, nhưng không vội xem.

Y ngồi ở ghế, lấy tay dụi mắt, dường như vẫn còn mơ ngủ.

Tóc mái của y do ngủ nên bị vén lên, có chút vểnh, khiến cái trán cùng gương mặt trắng nõn cũng có chút ửng hồng ... Thú vị nhất chính là đôi mắt của y, ẩm ướt, khóe mắt phiếm hồng, thoát nhìn đặc biệt mê ly ...

... It nhất ... cũng phải mất hết mấy phút ánh mắt của Hạ Trạch mới mới khôi phục bình thường.

Y dùng ngón tay mở bao, sau đó ngón tay linh hoạt trượt trên iPhone.

Tay y không ngừng được bao lâu thì điện thoại lại rung lên.

Y có chút biếng nhác mà dùng tay trái chống má mình, ngón tay tiếp tục trượt trên màn hình. Từ từ, bên khóe miệng y liền hiện lên 1 nụ cười, thoát nhìn ... thật đúng là TM đẹp!

Lâm Húc vừa rình xem y, vừa bình luận.

Thế nhưng không biết vì chuyện gì, tâm tình hiện tại của hắn cực kỳ phức tạp.

Thấy đối phương nở nụ cười, hắn rất hài lòng.

Thế nhưng, nhận thức được việc đối phương cười trong lúc nhận được tin nhắn của người khác, tâm tình của hắn chẳng hiểu sao lại có chút không vui ... trong lòng kỳ quái tự dừng lại có một câu nói .

Hừ, gì mà một mình một cõi chứ, y chẳng phải cũng có bạn sao.

HẾT PHẦN 05

6. Chương 6

Nếu Lâm Húc chỉ vì chuyện nhỏ này mà bức bối, thì đến chiều càng có nhiều chuyện khiến hắn bức bối hơn.

Hơn 2h, có hai nữ sinh tay cầm sách ngồi ở hai bên Hạ Trạch, cứ một tiếng “Học trưởng” kêu Hạ Trạch giảng bài cho các cô. Nếu chỉ giảng 1 2 đề thì cũng chẳng nói gì, nhưng hai cô gái đó cứ kéo mãi không dứt, giảng cái này xong lại phải giảng thêm cái khác, thêm một lát lại có thêm vài cô nữ sinh tới nữa, quả thực vây kín Hạ Trạch luôn.

“Học trưởng anh thật là lợi hại.”

“A, thì ra là làm như vậy, thế mà em nghĩ hoài vẫn không nghĩ ra, cảm ơn anh!”

“Hạ ca, em thường thấy anh hay ngồi chỗ này nha!”

“Hạ ca, sau này em có thể tới tìm anh giảng bài hay không?”

Lúc Hạ Trạch giảng bài thanh âm rất nhẹ, lời nói rõ ràng, đồng thời rất kiên trì. Có thể do mấy cô nữ sinh này đứng sát y quá, mà gò má của y có chút ửng đỏ ... Điều này khiến cho tâm trạng Lâm Húc càng thêm khó chịu! Hơn 1 tiếng đồng hồ, trên cơ bản hắn chưa đụng tới 1 trang sách nào, khuôn mặt đen đến dọa người!

Cuối cùng vẫn không cách nào đọc sách được, hắn cứ thế lấy điện thoại ra chơi game.

Trong lúc hắn đang chơi game xe bay thoải mái, thì có một bàn tay trắng nõn chọt quơ qua quơ lại trước mặt hắn.

Lâm Húc ngẩng đầu, phát hiện Hạ Trạch đang đưa ánh mắt ấy náy nhìn hắn.

Hắn lấy tai nghe xuống, nghe đối phương nói: “Xin lỗi, chúng tôi ồn quá.”

Lâm Húc vội vã xua tay: “Không có gì đâu. Đàn em của cậu à?”

“Đúng vậy. Tối nay các cô ấy phải thi thử, rất khó, nên định hỏi bài một chút ấy mà.”

Lâm Húc bỏ điện thoại vào túi, không để tâm mà nói: “Cô ấy để ý tới cậu rồi.”

Hạ Trạch hiển nhiên không nghĩ hắn sẽ nói như vậy: “Hả?”

“Mình nói cái cô có tóc đuôi sam kìa.”

Ánh mắt của Lâm Húc trong mấy chuyện này khá chuẩn. Cái cô bé đó lúc hỏi bài thì tâm tình cứ thấp thỏm, đôi mắt cứ nhìn Hạ Trạch miết, khuôn mặt còn đỏ ửng nữa.

“A, cậu nói Trần Nguyệt à, làm sao được chứ ... Cậu suy nghĩ nhiều rồi.” Hạ Trạch cười khê.

Lâm Húc nghĩ thầm ‘Cậu không biết là tốt nhất’, sau đó hờ hững liếc mắt: “Cậu có bạn gái?”

Hạ Trạch lắc đầu: “Không có. Nếu không sao mình lại có thể một mình ngồi ở thư viện được chứ?”

Lâm Húc sững sốt, đột nhiên nở nụ cười: “Haha, đúng vậy thật ha.”

Trong lúc hai người nói chuyện, đều tự xem sách của mình.

Rồi cũng tới 4h chiều, Lâm Húc bị anh em gọi điện thoại hồi trở về.

Vốn định hỏi Hạ Trạch sáng mai có định tự học nữa hay không, thế nhưng cảm giác bản thân mình cùng y vẫn chưa thân tới mức đó, nên không hỏi, chỉ lên tiếng chào đối phương, rồi rời đi.

Ngày thứ hai, vừa xong tiết liền chạy tới thư viện, nhưng Lâm Húc không thấy Hạ Trạch.

Buổi trưa về ăn cơm, sau đó ngủ 1 giấc.

Buổi chiều lần thứ hai hắn tới, thì hắn quả thực hết ý kiến.

Bởi vì chỗ mà Hạ Trạch ngồi đã bị một nữ sinh chiếm mất, mà sách của y cùng bút đều không thấy!

Chẳng lẽ bị nhân viên quản lý dọn đi mất rồi?

Lâm Húc đi tới cửa ra vào tầng 5, lục thử mấy cuốn sách nằm trong quầy quản lý, cũng không thấy được sách của Hạ Trạch.

Chẳng lẽ, vì chỗ đã bị chiếm, nên y đã chuyển chỗ ngồi?

Hắn đi quanh tầng 5 hết một lượt, cũng không tìm thấy dấu vết của Hạ Trạch.

...

Y có đang tự học trong thư viện không nhỉ?

Tầng 6? Tầng 3? Tầng 2? Lâm Húc trong lúc đi toilet cũng sẵn tiện dạo quanh 1 vòng, nhưng chẳng thấy người đâu.

Có khi nào y thấy chỗ này phiền do quá nhiều người, nên tới phòng học học luôn rồi?

Có khi nào y ở ký túc xá ký túc xá tự học không?

Có khi nào mấy ngày tới y sẽ khá bận, không thể tới thư viện được nên đã dọn hết sách vở rồi?

Có khi nào y thấy khó chịu trong người không?

Lâm Húc cũng không biết bản thân mình làm sao.

Chỉ là một ngày đêm không gặp y thôi mà, trong lòng lại cảm thấy trống vắng.

Thật quá yên tĩnh, chẳng có tí không khí muốn đọc sách tí nào, ngồi chỗ đó dù có cố đọc bao nhiêu, vẫn khó mà tập trung, đôi mắt vẫn hướng về phía cửa, xem thử y có tới hay không, cũng cảm thấy buồn ngủ nhiều hơn Cả ngày nếu không chơi game, thì cũng sẽ ngủ, nếu không gửi tin nhắn, thì cũng chỉ xem quá lắm là 10 trang sách.

Ai, chắc đây mới là bản tính thực của hần.

HẾT PHẦN 06

7. Chương 7

Qua 3 ngày, Lâm Húc vẫn chưa gặp được Hạ Trạch.

Tiếp theo cũng chùng đó ngày, hần cũng không tới thư viện. Không còn cách nào khác, bản thân hần không phải là một người thích học tập.

Ngày 25/06, toàn bộ anh em bị thầy giáo Anh ngữ bắt phải viết cảm tưởng, chỉ còn cách lết thân tới thư viện để mượn sách mà thôi. Lâm Húc nhàn rồi buồn chán, cũng sang chỗ này xem sách.

Đến gian tạp chí nằm ở lầu 3, toàn bộ tạp chí đều được bọc bằng giấy màu vàng đất, được phân loại đặt ra từng giá sách khác nhau: Tiếng Anh, bóng rổ, bơi, súng ống hạng nhẹ ...

Hần bắt tri bắt giác từ giá súng ống hạng nhẹ lấy ra một quyển tạp chí, a, đúng rồi, quyển này không phải quyển mà lúc trước Hạ Trạch đã từng mượn hay sao! Đúng rồi, chính là quyển này, Lịch sử súng ống ... haha, hần thích nhất là xem mấy thể loại này ... Thì ra y mượn nó ở đây, hèn gì hần tìm hoài ở tầng trên mà không có.

Khóe miệng Lâm Húc chợt cong lên.

Sau đó hần cứ như vậy dựa lưng vào giá sách, cẩn thận lật vài tờ, sau đó có chút buồn cười khi thấy bản phác thảo bằng nét bút máy, hoặc là ở bên cạnh súng ống đó có dấu năm sao, thì ra, thì ra, y thích dạng súng lục cổ điển này nha.

Ngón tay Lâm Húc nhẹ nhàng lướt qua những chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo này, trong đầu dần hiện lên biểu tình của Hạ Trạch khi xem quyển sách này.

Tên đó luôn đặc biệt chăm chú.

Trước tiên y sẽ xem trước 10 trang đầu, để tìm được chỗ thú vị của quyển sách đó.

Sau đó y sẽ bắt đầu đọc lại, lấy laptop ra, đánh máy những ghi chép đó xuống ...

Nếu y cảm thấy đặc biệt cảm giác hứng thú, ánh mắt của y tựa hồ cũng loang loáng, nếu gặp phải chỗ nào không hiểu, vùng lông mày của y sẽ nhíu lại 1 ít, thế nhưng sẽ ngay lập tức biến mất, tiếng lật sách của y rất nhẹ, rất dịu dàng, giống như đang vuốt ve tình nhân vậy ...

Lâm Húc đột nhiên đóng sách lại.

Sau đó có chút buồn cười thở dài 1 hơi: Hừ, người nọ đã biến mất rồi, TM mày còn trở về chỗ cũ tìm hình bóng làm gì!

Hần bỏ hai tay vào túi quần, đi ra khỏi quầy tạp chí.

Thế nhưng, khi hần đi ngang qua quầy tự học, liền hồ hững liếc mắt vào bên trong, thoáng thấy bóng lưng ở ngay tận cùng bên trong phòng.

Thị lực và năng lực phân biệt của Lâm Húc luôn nhanh như chó vậy.

Hần liền đẩy cửa, đi nhanh đến thẳng phía bên trong.

Sau đó không chút do dự đứng ngay trước mặt Hạ Trạch.

Hạ Trạch đang mang tai nghe, y đang nghiêm túc nghe nhạc nên không phát hiện.

Mà bạn học nữ bên cạnh lập tức nói với Lâm Húc. “Này bạn ơi ... Ở chỗ này đã ...”

Hai từ “Có người” còn chưa kịp nói ra, thì đã bị ánh mắt đáng sợ của Lâm Húc dọa đến phải nuốt vào trong bụng.

Lúc này Hạ Trạch mới phát hiện trước mặt mình có một bóng hình cao lớn.

Y ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy được khuôn mặt tuần tú mặt không thay đổi của Lâm Húc.

Tiếng nhạc vẫn đang quanh quẩn ở bên tai không dứt, thế nhưng ngón tay lập tức thả ra, trang sách cứ thế mà trượt hết xuống, cho đến khi lần lượt đè lên nhau, đóng lại như cũ.

Lâm Húc hoàn toàn không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của những người chung quanh, cũng không cảm thấy viết tập kích như thế sẽ rất đột ngột, rất khó giải thích, nhưng hắn chỉ biết cảm giác ‘bị lừa’ khiến hắn rất khó chịu, hắn nhất định phải có được đáp án, một đáp án! Hắn đưa tay, liền kéo tai nghe của Hạ Trạch xuống!

Sau đó lạnh giọng hỏi: “Không thích tầng 5 à?”

Hạ Trạch hoàn toàn không biết đối phương đang hỏi chuyện gì: “Hả?”

Lâm Húc kiên nhẫn hỏi tiếp: “Mình đang nói, vì cậu không thích tầng 5, cho nên mới đến phòng tự học tầng 3?”

Hạ Trạch lúc này mới phản ứng lại được, y nhếch khóe môi: “Không phải là ghét hay không, mà là chỗ của mình bị chiếm rồi ... Với lại, nếu mình ở đó sẽ rất ảm đạm, sẽ ảnh hưởng tới cậu.”

Y không nói cho Lâm Húc biết kỳ thực y tới tầng 3 là vì có một cô gái thích Lâm Húc lâu rồi ... luôn nói với y là muốn ngồi chỗ của y, nên y buộc phải bắt đắc dĩ dời đi.

Lâm Húc nhíu mày: “Không có ờn.”

Hạ Trạch: “?”

Lâm Húc: “Lần sau nhớ tới tầng 5 tự học.”

Hạ Trạch càng không rõ, y cười bắt đắc dĩ: “Kỳ thực tầng 3 cũng ...”

Y còn chưa nói hết, đã bị Lâm Húc cắt ngang: “Lên tầng 5.”

Lâm Húc nhìn thẳng vào y, đôi mắt đen như bóng đêm.

“Sau này mình giữ chỗ giúp cậu.”

HẾT PHẦN 07

8. Chương 8

Hạ Trạch nhìn người nam sinh cao lớn trước mặt mình, đôi mắt cong lại: “Cám ơn ... nhưng tại sao cậu phải làm vậy?”

Lâm Húc sững sốt 1 chút mới nói: “Đương nhiên mình không phải giữ ghế không cho cậu, cậu phải nói cho mình biết những quyển sách đó cậu mượn ở chỗ nào.”

... Đây là cái cớ ra thế nào vậy trời.

Thế nhưng Hạ Trạch không phải dạng người thích nghi ngờ người khác.

Có người đồng ý giữ cho mình chỗ tốt nhất nằm bên cửa sổ ở tầng 5 sao còn không muốn chứ.

Thế rồi, tựa hồ tất cả quay trở về vị trí ban đầu.

Chỉ cần không có lớp, là có thể thấy hai người họ ngồi ở hai bên bàn màu ngọc bạch, cùng nhau an tĩnh xem quyển sách trên tay mình, tay phải cầm bút, viết viết vẽ vẽ ở trên laptop. Lâm Húc thở dài 1 hơi, nếu không có Hạ Trạch, thì với hiệu suất ôn tập tốc độ rùa bò của hắn có thể khiến hắn rút môn nữa mất.

Thế nhưng chuyện vừa rồi lại khiến mọi chuyện trở nên hoàn toàn khác biệt ...

Đại khái là, giữa hai người họ nói chuyện càng nhiều, càng nhiều hơn.

Lúc gặp mặt, sẽ gọi tên của đối phương.

Gặp phải chuyện thú vị, sẽ chia sẻ với nhau.

Nếu thi không được tốt, sẽ cùng nhau chửi bới oán giận.

Nếu xem qua mấy phim điện ảnh tiểu thuyết đặc sắc, sẽ cùng nhau thảo luận một chút tình tiết.

Gặp phải cuộc thi mà đối phương đã trải qua, có thể nhờ đối phương trợ giúp nêu chút ý chính, nếu gặp phải đề khó, sẽ cùng nhau thảo luận.

Vừa qua được cuộc thi tập trung, hai người họ liền thích chui lên tầng 6.

Tỷ như ngày hôm nay, Hạ Trạch cùng Lâm Húc đi tới cuối phòng đọc sách, vừa quẹo 1 cái, liền thấy được một cánh cửa nhỏ màu vàng. Hạ Trạch mở nó ra, liền nghe được tiếng điều hòa ong ong, một mùi sách cổ ập vào mặt.

Lâm Húc sợ hãi kêu lên: “Woa, còn có chỗ này nữa hả?”

Hạ Trạch cười: “Cậu đã học tới năm thứ 3 đại học mà còn không biết chỗ này, có phải thất bại quá không đấy?”

Vừa tiến vào, một loạt sách danh nhân truyện ký, sách lịch sử, tiểu thuyết trinh thám, tác phẩm danh gia ngoại quốc, Lâm Húc liền nói: “Toàn bộ sách mà cậu mượn đều ở đây hết hả?”

Hạ Trạch nhỏ giọng nói: “Đa số. Tư liệu ở đây đầy đủ hết, nhất là về mặt ngôn ngữ, cậu có thể tìm được các dạng sách tham khảo tiếng Anh, Nhật, Nga, Pháp ..., mấy phiên bản sách giáo khoa, còn có rất nhiều tác phẩm song ngữ Trung Anh hoặc giáo khoa tiếng Anh, các dạng tiểu thuyết trinh thám kinh dị tiểu thuyết trinh thám cũng khá hay, với lại, lúc trước mình còn ở đây xem Hannibal đó.”

Lâm Húc: “Hannibal ? Đó không phải là tập tiếp theo của Sự im lặng của bầy cừu à?”

Hạ Trạch: “Đúng rồi, có rất nhiều là sách đáng xem đó.”

Lâm Húc đi theo Hạ Trạch vào phía trong thì phát hiện ra có khá nhiều đề mục sách hay ... Kỳ thực, có rất nhiều sách khiến hắn muốn xem, quyển này mượn mượn, quyển kia cũng mượn mượn, lần đầu tiên hắn cảm thấy một lần mượn chỉ có 6 cuốn quả thật là không đủ mà!

Hạ Trạch dường như biết hắn đang suy nghĩ gì, chỉ cái ghế da trâu màu trắng kia: “Có thể ngồi đây xem một chút, thích thì cầm xuống tầng 5 đọc, nếu chưa đọc xong thì quay lên đây đọc tiếp.”

Không bao lâu, hai người liền cầm lấy sách mặt hướng cửa kính thủy tinh, dựa lưng vào giá sách, cùng nhau ngồi ở ghế da trâu xem.

Bọn họ thường thường trầm mặc nửa tiếng đồng hồ, nếu sau đó gặp chỗ nào kinh ngạc, sẽ cùng nhau thảo luận một chút, sau đó lại tiếp tục xem.

Rất nhanh, mấy tiếng đồng hồ liền trôi qua.

Lâm Húc ngáp 1 cái: “Cậu xem nhiều sách như vậy, có khi nào nghĩ tới việc viết sách hay không?”

Hạ Trạch: “Kỳ thực mình đang viết đó.”

Lâm Húc kinh ngạc: “Đừng nói cậu là vị tác giả thâm tàng bất lộ nào đó nha.”

“Tác giả gì chứ, chỉ là thỉnh thoảng viết chút ít gì đó rồi post lên mạng thôi, cũng chẳng có độc giả nào hết.”

Lâm Húc: “Cậu viết thể loại gì?”

Hạ Trạch có chút có chút ngượng ngùng rũ lông mi: “À, trường học nè, lịch sử nè, huyền huyền ... Gần đây có một câu chuyện của một người mang tội giết người và đặc công, nhưng mà với thể loại này mình cũng không nắm rõ lắm, cho nên mới qua chỗ này mượn mấy cuốn dạng này để xem.”

Lâm Húc: “Hèn gì thấy cậu nghiên cứu mấy cuốn súng đạn, thuốc độc cùng tâm lý phạm tội, có thể nói cho mình nghe dàn ý của truyện không?”

Khóe miệng Hạ Trạch cong lên, hai hàng lông mi nâng lên, con ngươi bên trong phản chiếu ánh sáng ngoài cửa sổ, trong suốt như nước: “Được.”

Lâm Húc thích nhất là bộ dáng lúc Hạ Trạch kể lại mấy tình tiết tiểu thuyết.

Bởi vì lúc đó, y rất đẹp.

Giọng nói không nhanh không chậm phát ra từ đôi môi hồng nhạt, lúc đến chỗ đặc sắc, tốc độ của hắn sẽ có chút mau hơn, con ngươi sáng lên. Lúc này, ngón tay trắng nõn đưa qua đưa lại cũng hóa thành âm nhạc, ở giữa hai người di động qua lại, tựa như trong nháy mắt có ngôn ngữ của chính mình.

Lâm Húc sẽ không nói cho y biết.

Trên thực tế, hắn nghe rất lâu, nghe rất nhiều, nhưng lại không biết Hạ Trạch đang nói cái gì.

Tình tiết của Hạ Trạch tất nhiên hấp dẫn người nghe rồi.

Thế nhưng, trong lòng Lâm Húc đã từ từ từng chút một, một thứ gì đó xinh đẹp từng chút một hiện ra đường viền mờ lung ..đó là gì, chính Lâm Húc cũng không biết.

Hắn chỉ biết, tay của mình, luôn luôn tìm lòng không đành giơ lên 1 chút, rồi lại cố gắng thu lại ...

Rất nhiều lần, hắn thiếu chút nữa đưa tay nắm lấy ngón tay lơ lửng trên không trung của Hạ Trạch.

Không có cách nào khác ...

Hắn thực sự rất muốn biết, tay xinh đẹp như vậy rốt cục có xúc cảm thế nào, ôn độ thế nào!

Không

Không phải ...

Thứ hắn muốn biết không chỉ là bàn tay đó, mà càng muốn biết thêm thật nhiều ... thật nhiều nữa!

HẾT PHẦN 08

9. Chương 9

Năm giờ chiều.

Thư viện dần ít người hơn.

Có mấy nữ sinh vừa cười vừa nói đi ngang qua Lâm Húc, liền thoáng cái kính ngạc che miệng nhỏ giọng nói: “Người đang ngủ kia có phải Lâm Húc hay không?”

“... Đúng rồi đó ... người đối diện hắn có phải là hot boy của ngành quản lý hàng không không vậy!”

“Trời ơi, hai hot boy lại là bạn của nhau sao!”

Nữ sinh kích động đến lấy điện thoại di động ra chụp hai người họ lại: “Hình ảnh đẹp như vậy làm sao mà không lưu lại được chứ?”

Vậy mà mấy nhân vật then chốt lại không có chút tự giác.

Hạ Trạch ngáp dài 1 cái, lấy tay lau nước mắt.

Sau đó nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút.

A, đã 5 giờ rồi à, thật mau nha.

Y nhẹ nhàng đặt sách ở bên cạnh bàn, liền buồn cười nhìn về phía Lâm Húc đang mơ ngủ trước mặt.

Mái tóc ngắn màu đen hơi xoăn của Lâm Húc khiến gương mặt hắn càng thêm sáng, mũi cao thẳng, lông mi dày vừa vặn

Phần cổ sáng bóng một sợi dây chuyền bạc — có lẽ nữ sinh thích nhất chính là dạng người như hắn đi.

Cũng khó mà trách được từ khi hắn tới thư viện, càng có nhiều nữ sinh đi tới đây nhìn.

Cũng có vài cô gái xin ghế của y để được ngồi đối diện hắn.

Hắn luôn nhận được rất nhiều tin nhắn, điện thoại, lúc thì anh em gọi hắn đi ca, lúc thì rủ hắn đi đá banh ...

Có đôi khi cũng có vài cô gái xinh đẹp tới tìm hắn.

Chắc hắn có bạn gái rồi?

Hạ Trạch suy nghĩ 1 chút, trong lòng có chút không vui.

Không có gì đặc biệt cả.

Chỉ vì Lâm Húc chính là hình tượng mà từ nhỏ y đã hâm mộ, có khí khái nam nhi, có duyên biết giao tiếp, lại biết vận động — thật đúng là hoàn toàn tương phản với y.

Thế nhưng, có vài thứ mà Hạ Trạch vẫn không thể suy nghĩ ra.

Hình ảnh mấy ngày trước, Lâm Húc đặc biệt ngang ngược đứng ở trước mặt y nói “Sau này mình sẽ giữ chỗ cho cậu” lại xuất hiện trong đầu y.

Sao lại muốn làm bạn với y, y chỉ là một con mọt sách mà thôi?

Sao hắn lại muốn cả ngày ngồi cùng với một tên nhàm chán như y chứ?

....

Hạ Trạch suy nghĩ 1 chút, ngón tay bắt tri bắt giác đã vươn ra, chạm vào mái tóc ngắn của Lâm Húc.

Haha, còn cứng hơn so với tưởng tượng của mình nữa, tựa như con nhím vậy.

Hạ Trạch sờ rồi ghìen, đưa thẳng bàn tay ra, vươn tới đối phương, dùng ngón tay mình kẹp lấy tóc hắn, cẩn thận nghiên cứu sợi tóc ...

Ai biết, đúng lúc này, Lâm Húc bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Hạ Trạch vội vã rút tay lại, nhưng ngón tay của y lại bị Lâm Húc nắm chặt lại, cảm giác nóng ấm này đến kinh người, quả thực tựa như ngọn lửa, mang theo nhịp đập của máu, ẩm ướt của mồ hôi, khiến cho người ta cảm thấy rung động.

Ngoài cửa sổ tiếng ve kêu không ngừng.

Trang sách trên bàn màu ngọc bạch nhẹ nhàng lay động dưới cơn gió.

Hạ Trạch nhìn chằm chằm con người đen kịt của Lâm Húc, trong lúc nhất thời quên mất nói gì.

Bởi vì khát vọng trong ánh mắt kia quả thực không hề che giấu, quá mức rõ ràng!

Ngay lúc Hạ Trạch cho rằng ánh mắt và đôi tay của Lâm Húc dường như sẽ thiêu cháy chính mình, lúc này Lâm Húc đột nhiên buông tay y ra, ánh mắt chuyển qua chỗ khác, khóe miệng hơi nhếch lên: “Thế nào, định đánh lén mình à?”

Nụ cười nhõn của hắn đã xóa tan đi sự gò cấn của hắn, vẻ mặt vừa nãy của hắn đã biến mất không thấy tăm hơi đâu Ách, chẳng lẽ hồi nãy y nằm mộng? Hay là nhìn nhầm người?

Hạ Trạch vuốt vuốt tóc: “Haha, chỉ là nghiên cứu tóc cậu 1 chút mà thôi.”

Lâm Húc: “Kết quả?”

Hạ Trạch: “Cứng như lông nhím ấy. Được rồi, đừng ngủ nữa, đã qua 5h, phải đi ăn thôi.”

Lâm Húc đuổi người: “Nhanh vậy sao ... Đi thôi! Tối nay cậu cũng phải tự học nữa à?”

Hạ Trạch: “Tối nay định ở ký túc xá xem phim, nên không tới đây.”

Lâm Húc: “À.”

Hai người cùng nhau đi xuống lầu thư viện.

Một đồng anh em của Lâm Húc đang ngồi ở bể phun nước bên kia chờ hắn, thấy hắn vừa xuống, liền hô to gọi nhỏ.

Hạ Trạch liền tiến lên chào hỏi bọn họ, rồi nói với Lâm Húc: “Mình đi trước, mai gặp nhé.”

“Ừ.” Lâm Húc mỉm cười 1 chút.

Thế nhưng ngay lúc Hạ Trạch xoay người, Lâm Húc đột nhiên đuổi theo, vỗ nhẹ lên vai đối phương: “Bút danh của cậu là gì?”

“Hả?”

“Mình hỏi bút danh khi cậu viết tiểu thuyết á.”

“Hạ Trần ...”

“Viết thế nào?”

Hạ Trạch cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp nắm lấy bàn tay phải của Lâm Húc, dùng ngón trỏ nhanh chóng viết lên lòng bàn tay của hắn: “Hạ của mùa hè, Trần của bụi trần. ”

Lâm Húc có chút sửng sốt, liền gật đầu: “Cám ơn.”

Anh em ở phía sau rống: “Nhanh lên đi”, Lâm Húc liền xoay người chạy tới chỗ họ.

Hạ Trạch bất đắc dĩ cười 1 cái, đi đến căn tin.

Háo Tử đứng bên cạnh cười xấu xa: “Húc ca, tâm trạng hôm nay khá tốt nha.”

Lý Đình gật đầu: “Đúng đúng, từ nãy tới giờ chỉ cười không thôi.”

Bàn Tử đứng trước mặt Lâm Húc nói: “Thật đáng ghét nha! Nhất định Húc ca có âm mưu gì không tốt nè ... này, hay là thấy quần lót của nữ sinh nào? Được tổ tình? ”

Về mặt của Bàn Tử tràn đầy đắc ý nhìn chằm chằm Lâm Húc, chờ đối phương bị gã triêu chọc chịu không nổi phải nhào tới đánh.

Kết quả Lâm Húc chẳng thèm động tay, chỉ mỉm cười nhìn thoáng gã 1 cái.

Một đám người nhất thời hóa đá.

Bàn Tử đau thương rống to lên: “Này này! Không thèm nhìn tới tao luôn hả?”

HẾT PHẦN 09

10. Chương 10

Đến tối, ngay cả phim Lâm Húc cũng không xem, trực tiếp lên Baidu tìm kiếm “Hạ Trần”.

Nhấn enter 1 cái, quả nhiên, thấy thật nhiều tiểu thuyết. Xem lướt qua 1 chút, Lâm Húc chuẩn xác tìm được đường link web mà Hạ Trạch sáng tác tiểu thuyết, ồ, .jjwxc.net

Sau khi trang page hiện ra, Lâm Húc liền giật mình.

Không ngờ cậu ta lại viết nhiều như thế! Tùy tiện đếm sơ qua cũng đại khái hơn 20 bài.

Chỗ giới thiệu chuyên mục của Hạ Trạch bị bỏ trống, cũng không có avarta, phía dưới hiển thị con số sưu tập được, hơn 100, chắc là số điểm mà người đọc cho đi.

Lâm Húc cười khê 1 chút, liền nhấn tặng điểm vào từng bài của y.

Phần lớn đều là đoản văn, quả thật toàn là về trường học, huyền huyền, khoa học viễn tưởng, thường Lâm Húc không có hứng thú với tiểu thuyết internet, thế nhưng điều kỳ lạ là, hẳn thực sự muốn xem qua hết một lượt tất cả các tiểu thuyết do Hạ Trạch viết — chuyện này, giống như đang “Rình” thế giới nội tâm của Hạ Trạch vậy, kích thích thú vị!

Lâm Húc xem trước 1 đoản văn ngắn, truyện *Ánh bình minh* do Hạ Trạch viết năm 2010, hơn 1000 từ.

Xem qua comment, đại khái có thể đoán được đây chỉ là một truyện ngắn viết về trường học, khá đơn giản — nhân vật chính dưới ánh bình minh gặp gỡ 1 người, quen biết, kết bạn, cuối cùng là chia tay, khá đơn giản. Thế nhưng Lâm Húc xem mới vài đoạn, đã bị hấp dẫn.

Ngôn ngữ mà Hạ Trạch dùng tựa như ánh bình minh nhàn nhạt, sâu lắng dịu dàng, nhịp điệu nhẹ nhàng, lặng yên không một tiếng động len vào trong phòng, bất tri bất giác đã đem toàn bộ gian phòng bao phủ dưới sáng trong ôn nhu đặc biệt, khiến người khác không ngờ được — vì y muốn miêu tả từng chút 1 trong cuộc sống đại học một cách rõ ràng, bình thường cực kỳ, thế nhưng bút pháp lúc thì tinh tế tỉ mỉ, lúc thì phóng khoáng khiến độc giả cảm động đến rơi lệ.

Cho dù là Lâm Húc, lúc đọc tới chữ The End, con mắt cũng đã thấm ướt.

Xem tiếp mấy comment linh tinh phía dưới, đều là “Khóc chết!”, “A, vì sao lại không thể ở cùng 1 chỗ?” “Tác giả tài quá đi, những chuyện bình thường như vậy cũng có thể viết hay được như thế!” “Tác giả của tôi ơi, truyện *Đam mỹ* kia của bạn lúc nào thì public vậy?”

Truyện *Đam mỹ*?

Nghĩa là gì?

Lâm Húc lại quay trở lại chuyên mục của Hạ Trạch, phát hiện có một truyện *Đam mỹ* trường thiên.

Hắn click vào, trước tiên xem bình luận phía dưới.

Cúc Hoa *Điềm Mỹ*: A

A

~ Tiểu Công của truyện *Đam mỹ* này khi nào thì xuất hiện vậy?

Chữ màu xanh nhỏ là dòng do tác giả reply: “Xấu hổ quá, truyện này chủ yếu là dạng cá nhân phấn đấu, phương diện tình cảm cũng chỉ có tình cảm anh em cùng tình thân, không có tình yêu. Tôi cho vào mục *Đam mỹ*, là vì truyện này không có nữ nhân vật chính (*^ ^*).”

Lâm Húc kết luận: *Đam mỹ* là gì vậy, không biết. Với lại, tiểu công là gì

123: Trần Trần à bạn viết sao lại có cảm xúc như thế chứ?? Nhất là cảnh chiến đấu, diễn viên chính đấu súng thực sự là cường công luôn, ngẫu quá đi!!

Tác giả reply: “Cám ơn ”

Lâm Húc đầy hắc tuyến ... Dám gọi là Trần Trần ...

==: Tác giả à, tôi thức nguyên đêm để xem hết truyện của bạn đó! Kỳ thực truyện của bạn văn rất tốt, chỉ là diễn biến chậm quá đi, haha À, tôi thật sự rất thích truyện của bạn đó! Thật đó, tác giả, tôi thật sự rất yêu bạn, tôi muốn nói thẳng đó

Tác giả reply: Tôi rất vui, cảm ơn bạn! Tôi cũng yêu bạn (' ')

Lâm Húc hai tay nổi đầy gân xanh đập mạnh lên bàn, khiến chiếc ghế ký túc xá vang lên 1 tiếng, Hạo Tử đang ngồi ở trên giường xem phim xxx tưởng quản lý tới kiểm tra nên hoảng sợ, y gõ tai nghe ra tru lên: “Ê, Húc ca, mày kích động gì vậy hả, tao xỉu luôn rồi này!”

HẾT PHẦN 10

11. Chương 11

Lâm Húc tùy tiện quăng một câu: “Mò lại cho cứng là được rồi.”

Nói xong hần ngồi xuống, ráng ép bản thân phải tỉnh táo lại.

Không có gì cả, tác giả cùng độc giả trong lúc nói chuyện nói mấy câu tình cảm là chuyện bình thường, có độc giả thích truyện y viết mấy câu là sự cổ vũ rất lớn với y. Thế nhưng vì sao tên đó lại viết ra rõ như thể cơ chứ! Hừ, Hạ Trạch cũng thật là, reply 1 câu “Cảm ơn” là được rồi, mắc gì phải nói “Yêu bạn”, còn muốn đánh ra cái biểu tượng đáp trả lại nữa chứ

Lâm Húc kim lòng không đau mà tưởng tượng hình dáng Hạ Trạch nhếch lên đôi môi mỏng nhạt, hai mắt cong lại ... Trong nháy mắt, cảm giác lỗ mũi có gì đó nóng nóng.

Hần phiền muộn đánh mạnh 1 cái lên bàn, ầm 1 tiếng, Hạo Tử mới vừa khôi phục lại tình trạng lần thứ hai lại bị dọa sợ tới mềm ra.

Tối hôm nay, Lâm Húc thức trắng.

Hần đã xem xong toàn bộ trường thiên “Đam mỹ” mà Hạ Trạch đã viết hoàn vào năm 2012.

Đây là một bộ truyện về cuộc chiến giữa cảnh phỉ cực kỳ kích động nhân tâm, có chút giống Fast and Furious . Trong đó có đua xe, có cướp bóc, có bắn súng, có tình nghĩa anh em, có ân oán sinh tử, duy nhất là không có ái tình. Thế nhưng hai người nam chính trong truyện này hỗ trợ nhau chém giết, trong thời khắc nguy hiểm nhưng mối quan hệ luôn hỗ trợ nhau vẫn cực kỳ đặc biệt, cực kỳ kích thích — Lâm Húc trong những lúc bọn họ giao phong, đều cảm thán tự đáy lòng, có cần kích động nhân tâm như vậy hay không, có lẽ đó mới là thanh xuân chân chính đi!

Xem xong cũng đã hơn 2g khuya.

Mà Lâm Húc lại giống như mới xem xong một bộ phim vậy, khiến trái tim đập bịch bịch, thật khó đi vào giấc ngủ.

Hần phải mất sức của chín trâu hai hổ đăng kí một nick thành viên, cũng kích động mà comment vào chương cuối. Thế nhưng bản lĩnh văn chương của hần không tốt, mất cả nửa ngày mới ra được 1 câu: “Xem truyện này giống như đang xem phim vậy, hành văn liền mạch lưu loát, dễ chịu.”

Hần chỉ mới post lên 1 cái, liền tưởng tượng phía dưới sẽ xuất hiện 1 dòng chữ màu xanh.

Thế nhưng hần suy nghĩ lại thì thấy mình giống thần kinh, hiện tại đã hơn nửa đêm, Hạ Trạch đã sớm đi ngủ rồi.

A, hình như ở từng chương viết comment mới được xem là một độc giả tích cực đi nhỉ? Vậy từ ngày mai hần bắt đầu viết comment

Dạo quanh trang web 1 vòng, đột nhiên thấy chương cuối của 1 truyện có một comment:

Hoa quyền nhi: Trần Trần không dự định viết một truyện Đam mỹ chân chính à? Có cả H ấy!

Tác giả reply: Thật xin lỗi, tôi sẽ không viết.

Hoa quyền nhi: Không có cảm xúc để viết hả?

Tác giả reply: Chủ yếu là không hiểu rõ về chuyện tình cảm đồng tính

Hoa quyền nhi: A

thật đau lòng mà ... cỗi lòng bằng thủy tinh của tôi đã nát rồi! Rõ ràng văn phong của Trần Trần nếu dùng để viết truyện Đam mỹ nhất định sẽ rất cảm động đó! Thật đáng tiếc!

Trứng socola: +1

Tâm toái liễu: +2

A vi thần mã a vi thần mã a vi thần mã a: +10086

.....

Lâm Húc nhìn chăm chú vào reply của tác giả.

Tất cả các reply khác hẳn đều không để ý ...

Chủ yếu là không hiểu rõ về chuyện tình cảm đồng tính.

Chủ yếu là không hiểu rõ về chuyện tình cảm đồng tính

Vì sao cần hiểu rõ chuyện tình cảm đồng tính ...

Vì sao cần phải hiểu ...

Vì sao?

Vì có làm sao?

Đúng vậy ...

Hiện tại mình vừa làm cái gì vậy?

Cuối cùng Lâm Húc cũng biết Đam mỹ là gì.

Thế nhưng tâm tình của hắn cũng không tốt.

Chính chuyện này khiến buổi tối hắn mất ngủ.

Kỳ thực mấy cái tiền căn hậu quả này đều khá mặc danh kỳ diệu.

Một nam sinh bình thường, đương nhiên ai lại muốn hiểu rõ cái chuyện này cơ chứ.

Haizzzz, Lâm Húc TM mà đang chờ mong điều gì chứ?

HẾT PHẦN 11

12. Chương 12

Ngày thứ hai, Lâm Húc và Hạ Trạch gặp nhau lúc vào thư viện tự học, dĩ nhiên không hề nói tới chuyện hắn thức đêm đọc truyện. Chắc là, chuyện mà hắn phát hiện ngày hôm qua đã đã kích hắn chẳng.

Mà Hạ Trạch cũng không nói gì, dù sao trước đây cũng có khá nhiều người hỏi bút danh của y, thế nhưng sau khi hỏi xong cũng không có xem truyện của y. Vì vậy tất nhiên y cho rằng Lâm Húc chỉ là tùy tiện hỏi cho có mà thôi.

Y không biết, buổi tối Lâm Húc ở lỳ trong ký túc xá, không chỉ tiếp tục comment trong truyện của y, còn sign up vào trong trang của Hạ Trạch, trở thành một trong 8 độc giả của y. Sau đó hần nhanh chóng biết được QQ của Hạ Trạch, add vào, ngày nào cũng ghé qua trang của Hạ Trạch, xem tình hình của y.

Hần phát hiện, tính cách của Hạ Trạch trong thế giới thứ hai này càng thêm sinh động hoạt bát.

Y thích nhất xem các phim tâm lý phạm tội;

Y thích xem amine Attack on Titan (1)

Sẽ có lúc y chợt viết ra vài câu triết học, nói về ý nghĩa cuộc sống, nguồn gốc của văn hóa, nguồn gốc bệnh tâm thần, các loại bí mật kiêng kỵ

Nhưng y cũng sẽ thỉnh thoảng viết ra vài thứ gì đó khôi hài đặc biệt, giống như: “Hôm nay có 1 người anh em lúc súc miệng đem kem đánh răng bôi trực tiếp lên răng, sau đó cứ tự nhiên mà đánh. Trong tíc tắc tôi chợt hoài nghi thói quen hơn 20 năm qua của tôi có khi nào sai rồi hay không!” Hoặc là “Hôm nay có 1 con nhện cứ nhìn tôi hơn 5 tiếng đồng hồ, hừ, bộ mày nghĩ tao không biết sao?”

Thỉnh thoảng y sẽ up lên vài tấm ảnh, toàn là chó với mèo, có khi y cũng là đồ y mua online, thường luôn có chút đặc ý nho nhỏ viết kèm sau đó “Giảm 50%! Quả thật lời to!”

Nếu như nói, y bình thường tựa như một đường viên mỹ lệ, mông lung.

Thì trong không gian online của y, văn chương của y chính là tư tưởng của y, linh hồn của y.

Đây cũng là lý do vì sao mỗi lần Lâm Húc dạo qua trang web cá nhân của y, trong lòng đều cảm thấy hưng phấn.

Bởi vì, hần có cảm giác rằng, hần đang thâm nhập vào trong nội tâm ảo tưởng của Hạ Trạch.

....

Ngày cứ thế mà trôi qua.

Rất nhanh đã tới tháng 7.

Tối hôm nay, hai người đối mặt cùng nhau tự học.

Thế nhưng, Lâm Húc nhạy cảm phát hiện hôm nay Hạ Trạch có chút bất thường

Lúc y tự học thường nhiều lần thất thần.

Trong đôi mắt xinh đẹp kia đầy sự trống rỗng, vùng quanh chân mày luôn vô thức mà nhíu lại

Lâm Húc buông sách bài tập trong tay ra, thông thả mà xoa cái bút: “Tâm trạng không tốt?”

Hạ Trạch sững sốt 1 chút, sau đó mỉm cười: “Không có gì, rất tốt.”

Lâm Húc không nói gì, nhưng chẳng được bao lâu, hần lại mở điện thoại, vào QQ, vào bên trong trang cá nhân của Hạ Trạch.

Lập tức hần nhìn thấy được một đoạn nhật ký.

Nông cạn

Đoạn nhật ký này chỉ có vài câu.

Ý chính là Hạ Trạch cảm thấy bản thân mình rất nông cạn, thiếu suy nghĩ cùng kinh nghiệm.

Lâm Húc nhạy cảm vào trong jjwxc.net, đăng nhập, mở biểu tượng sáng, mở ra chuyên mục của Hạ Trạch.

Quả nhiên, Hạ Trạch mới viết ra một truyện mới, tên là Tôn sùng quỷ sa tăng .

Mấy ngày qua Lâm Húc cứ tập trung xem truyện cũ của y, chưa từng nhìn qua truyện mới của y ... Woa, đã post được 1 tuần rồi.Mở truyện ra, đã có 5 chương.

Phía dưới có 2 comment.

Người đầu tiên là “Sofa” (Đọc giả bình thường).

Người thứ hai là một đoạn công kích dài 3 hàng “Tác giả à, hai tháng qua bạn không biết truyện mới, tôi cũng không nói gì. Vốn tưởng bạn viết ra thứ gì mới chắc cũng phải có gì đó tiến bộ chứ? Kết quả truyện mới này cách hành văn quả thực không thể so được với truyện trước, thực sự càng viết càng dở! Với lại, tác giả à, bạn hiểu được bao nhiêu về tâm lý của tội phạm sát nhân chứ? Viết cũng quá nông cạn đi, quả thực giống như học sinh tiểu học vậy đó! Quên đi, không nói nhiều, giờ out luôn đây.”

A, chắc là do cái này gây ra chuyện rồi.

Lâm Húc yên lặng mở chương truyện mà Hạ Trạch viết, an tĩnh đọc.

Nửa giờ sau, hần bỏ sách cùng điện thoại di động vào túi xách, nói với Hạ Trạch: “Cùng đi dạo không?”

Hạ Trạch sững sốt 1 chút.

Hai người họ ngoại trừ tự học chung ở trong thư viện ra, cùng với nhau ra ngoài ăn 1 lần, thì chưa từng ra chỗ khác.

Y gật đầu: “OK!”

HẾT PHẦN 12

13. Chương 13

Buổi tối, một ngọn đèn màu cam như đang vẽ loạn trên tờ giấy màu đen ở trời cao kia, lan tỏa ánh sáng ra.

Hai người họ cứ người trước người sau, cái bóng khi dài khi ngắn, khi thì tách ra, khi thì chụm vào mau. Từng khóm hoa rậm rạp chẳng chịt nở rộ bên cạnh, mùi hương hoa thoang thoang qua cánh mũi, khiến cho ta nhìn không được phải nhắm mắt lại thưởng thức, cố gắng lưu trữ mùi hương tuyệt vời đó vào lòng.

Có lẽ do thói quen bình thường hay tự học không thường nói chuyện, nên hai người họ cũng không nói gì nhiều.

Bọn họ chậm rãi bước qua sân tập cầu lông, bước qua mặt cỏ, lại xoay vòng lại, tự nhiên tiến vào sân vận động.

Người chạy bộ thường thường chạy ngang qua hai người họ, rồi thở hổn hển chạy nhanh về bóng đêm phía trước.

“Chúng ta cũng chạy đi.” Lâm Húc đột nhiên nói.

“Ừ!”

Hai người họ đều thuộc phái hành động, vừa nói xong liền đặt túi xuống, nhanh chóng chạy!

Kỳ thực, ba năm qua Hạ Trạch chưa từng có lần nào chạy bộ trong sân vận động cả. Với y, trừ khi có một cuộc thi chạy 3000m bắt buộc y phải chạy, thì y tuyệt đối sẽ không làm cái chuyện nhàm chán này.

Cho nên, hiện tại y mới phát hiện, kỳ thực chạy trong đêm hè cũng không tệ lắm!

Chợt một cơn gió mát lạnh thổi qua cơ thể, thật thoải mái!

Đế giày cứ lần lượt chạm xuống trên đường chạy trải nhựa mềm, cảm giác mình dường như nhẹ hẫng đi, có thể bay cao lên, có thể chạy xa hơn ...

Y vô thức tăng nhanh tốc độ.

Lâm Húc ở sau lưng Hạ Trạch huýt sáo tiếng: “Này! chạy cũng khá lắm đó nhóc.”

“Haha ... Cảm giác thật thoải mái.”

“Đúng vậy, mình cũng thích chạy bộ. Muốn đấu không?”

“Đấu?”

“Cậu, đuổi bắt mình.”

“Ồ?”

“Mình mới mua được một bộ Hồ sơ tội ác đó.”

“Thật à?”

“Chạy hai vòng, nếu như cậu bắt được mình, mình sẽ tặng cho cậu.”

Hạ Trạch không hề nghĩ ngợi đã trả lời: “Được!”

Lâm Húc nhếch khóe môi.

Trong phút chốc tư thế biến ảo, thân thể nghiêng về trước, chân bỗng nhiên đạp sức, lực lượng trong cơ thể kiềm chế nãy giờ trong nháy mắt bùng mãnh tiến ra — hần giống như vừa mới đạp chân ga xe đua vậy, sau 1 giây trầm mặc, liền nhất thời bùng phát — Tựa như chỉ mất mấy giây, hần đã vượt qua trước mặt Hạ Trạch, nhanh chóng cách xa đối phương vài mét!

Khiến Hạ Trạch luôn vẩn vơ cũng phải vẩn vơ: “Khốn thiệt, cậu chạy hết sức thiệt đó hả?”

Lâm Húc xoay người, trong bóng đêm khuôn mặt có chút không rõ, chỉ có đôi mắt tựa như hắc diệu thạch kia dường như rạng rỡ sinh huy: “Nếu không thì sao?”

HẾT PHẦN 13

14. Chương 14

Nói xong, Lâm Húc liền xoay người, chạy thật nhanh!

Mắt thấy khoảng cách giữa cả hai càng lúc càng xa, Hạ Trạch vội vã tăng tốc: “Cậu chó xem thường mình! Mình sẽ bắt được cậu!”

Vì vậy, những người đang chạy bộ trong sân vận động liền thấy hai tên “Điên”

Bọn họ đơn giản là đang dùng tốc độ 50m/s để chạy 1 vòng sân vận động 400m.

Hạ Trạch dùng hết sức đuổi theo Lâm Húc được nửa vòng, nhiều lần thiếu chút nữa sắp bắt được, thế nhưng Lâm Húc lắc mình 1 cái, tăng tốc, liền khiến y trượt tay.

Dùng hết lực chạy hết 600m, Hạ Trạch rốt cục chịu không nổi.

Lâm Húc cũng thả chậm tốc độ, vậy ở phía trước cách 2 thước so với Hạ Trạch.

Nhưng như thế chẳng phải đang mê hoặc dụ dỗ hoặc là chọc tức chết Hạ Trạch hay sao?

Hạ Trạch chống hai tay lên đầu gối, khom lưng thở dốc: “A ... không được không được rồi ... Cậu thực sự không phải người ... tôi không đuổi kịp cậu ... Mệt quá đi”

Lâm Húc vẫn chạy vờn vờn ở phía trước: “Hạ Trạch, dừng dừng lại!”

“Hả?”

“Cậu đã tới cực hạn. Thế nhưng, chỉ cần vượt qua được cực hạn này, cậu sẽ cảm giác được rất nhiều thứ không còn giống như trước đây nữa.”

“Gì cơ?”

Lâm Húc cười khê: “Đừng hỏi nữa, còn nửa vòng, chạy là được.”

Hạ Trạch thấy bộ dạng thích ý của Lâm Húc thì chột phiến muộn, y rống to lên: “A A A mình liều mạng đây!”

Nói xong y lần thứ hai tăng tốc, chạy tới bắt Lâm Húc!

Lâm Húc bỗng nhiên tránh né.

Tiếp theo đó là hai người họ điên cuồng mà chạy!

Thở dốc không ngừng ...

Hù hù ... Hù Hù ... Hù Hù ...

Mỗi một lần thở dốc, trái tim sẽ nảy lên hai ba lần ...

Cuống hòng có cảm giác khó chịu, cảm giác như đang chảy máu ...

Rõ ràng bề ngoài da thì lạnh, thế nhưng ở trong thân thể, tựa như đang bị thiêu đốt! Thật là nóng, thật là nóng, giống như đem ngũ tạng lục phủ thiêu đốt tất cả ...

Không biết đã qua bao lâu.

Hay là, chỉ vừa mới mấy giây mà thôi.

Hạ Trạch đột nhiên cảm thấy dễ dàng hơn.

Y không biết, ngay lúc này, Lâm Húc đang dùng tốc độ nhanh nhất của mình

Còn tốc độ của Hạ Trạch, so với những lúc khác thì đã nhanh hơn nhiều.

Cơn gió mát giữa mùa hè rung động bên tai, tựa như còn mang theo hơi thở của người trước mặt mình.

Mồ hôi tuổi trẻ chảy qua cằm, xoay tròn rơi trên mặt đất.

Tất cả chỉ trong nháy mắt.

Nào là phần uất, thương tâm, nản lòng đều trở nên không quan trọng nữa.

Bất kì chuyện gì không thể, đều biến thành có thể!

Trong lòng Hạ Trạch lúc này chỉ có 1 niềm tin, bắt lấy tên trước mắt mình, cho hắn biết mình lợi hại!

Còn 20 thước nữa

Cự ly hai người càng ngày càng gần.

Càng ngày càng gần.

Lâm Húc xoay đầu nhìn Hạ Trạch.

Ánh sáng đèn đường màu vàng rọi lên đường viền của y, mồ hôi lướt qua gương mặt, đường vòng cung môi chậm rãi cong lên.

Sau đó, ngón tay của Hạ Trạch cảm nhận được sự mềm mại của quần áo đối phương.

Sự vui mừng mãnh liệt nhảy thẳng vào não!

Cũng không kịp suy nghĩ, y liền nắm chặt lấy quần áo của Lâm Húc, dường như sợ đối phương chạy mất, tay kia cũng cầm lấy 1 cánh tay của Lâm Húc: “Woa mình bắt được cậu rồi! Bắt được cậu rồi!”

Lâm Húc nhẹ giọng nói: “Ừ, cậu bắt được mình rồi.”

Y đưa tay, ngón tay vén lên mái tóc ướt nhẹp mồ hôi của mình, nói tiếp: “Thật lợi hại!”

Lúc này Hạ Trạch lúc này mới ý thức được hành vi của mình cũng quá ngây thơ đi? Y vội buông quần áo đối phương ra.

Sau khi vừa vận động kịch liệt xong, ngay cả nói chuyện cũng không còn sức: “Thực sự đã lâu lắm rồi không chạy bộ ... cảm giác quả thực không ngờ, không nghĩ tới ... có thể chạy nhanh được lâu tới vậy ..cũng không nghĩ, chạy bộ lại là một chuyện vui thế này.”

“Ừ.”

Lâm Húc xoay đầu nhìn y.

Dưới ánh đèn đường mờ lung rọi lên gò má của y, quang ảnh biến ảo.

“Còn cảm thấy khó chịu không?”Lâm Húc nói.

Hạ Trạch có chút không thông: “Khó chịu?”

Lâm Húc đột nhiên đưa tay, ngón tay nóng cháy bao lấy vai của Hạ Trạch

Ngay sau đó, Lâm Húc cúi đầu, tiếng nói truyền tới đỉnh đầu của Hạ Trạch: “Mình thích.”

Trong lòng Hạ Trạch bỗng nhiên nảy lên 1 tiếng nổ, ngẩng đầu: “Hả?”

“Người khác không thích tác phẩm của cậu cũng không sao, mình thích.”

Tác phẩm?

Ý nói đến truyện của mình sao?

Lâm Húc, xem truyện của mình sao?

Hạ Trạch đang muốn mở miệng, thế nhưng lời chưa kịp nói ra, thì đã biến mất không kịp thấy tăm hơi.

Bởi vì Lâm Húc đang bình thần mà nhìn y.

Đôi mắt kia dưới ngọn đèn buổi tối, càng thêm trầm tĩnh, càng thêm lóe sáng.

Hạ Trạch cảm nhận sâu sắc được rằng, lúc này Lâm Húc không chỉ ngưng thần nhìn vào mắt y, mà xuyên thấu qua 2 tấm lá chắn trên mặt y, nhìn thẳng vào linh hồn của y.

Chuyện truyện kia quả thực tựa như thủy triều dâng mãnh vào ào vào trong đầu Hạ Trạch.

Những ngày toàn bộ bạn cùng phòng đều ngủ, chỉ có một mình y ở trong khí hậu nóng bức ngồi gõ chữ.

Những ngày thấy vui khi nhận được comment, hay cô đơn vì không thấy comment nào ...

Những ngày vô số lần hoài nghi, cũng vô số lần viết lại ...

Cảm giác một người thức đêm gõ chữ, rất thống khổ.

Cảm giác sinh hoạt và viết văn không cách nào ôm trọn được hết, rất thống khổ.

Cảm giác mất rất nhiều thời gian để viết ra một thứ gì đó, lại bị người khác không thích, thực sự rất thống khổ.

Hạ Trạch vui đầu.

Hầu như khó có thể ức chế, mũi y đỏ lên, mắt lại thêm mơ hồ.

Thế nhưng Lâm Húc căn bản cũng không cho y chút thời gian nào để trốn tránh.

Ngón tay hần đặt trên vai Hạ Trạch rất nhanh khép lại, sau đó, dùng hai tay của mình dịu dàng nâng cằm Hạ Trạch lên, ép buộc y nhìn mình: “Hạ Trạch, không cần phải viết như một nhà triết học cao thâm mới ra được một tác phẩm hay. Cậu vẫn chỉ là một sinh viên thôi, kiến thức của cậu có hạn, tri thức hữu hạn, mình nghĩ hiện tại những gì cậu viết ra được, đã rất có ý nghĩa, rất tốt rồi.Cậu có biết lúc mình đọc truyện của cậu mình kích động thế nào không? Kích động cả một buổi tối luôn đó! Mình nghĩ truyện cậu viết ra đơn giản như một bộ phim vậy! Hạ Trạch, cậu không có biện pháp nào thỏa mãn tất cả đọc giả hết, có người thích cậu, cũng sẽ có người không thích ... Với lại, so ra thì còn có rất nhiều người thích truyện của cậu mà, đúng không? Mình đã đọc qua hết các comment mà các cô gái cực kỳ nhiệt tình để lại cho cậu rồi (cũng khiến mình cực kỳ khó chịu)”

Hạ Trạch lẩm bẩm nói: “... Thế nhưng, hiện tại các bạn ấy cũng không còn đọc truyện của mình nữa.”

Hạ Trạch vẫn chưa nói hết, ngón tay ấm áp của Lâm Húc đã che kín bờ môi của y: “Mình đang xem, từ khi mình biết cậu viết văn, mình đã xem truyện cậu rồi.”

Gió mát giữa mùa hạ nhẹ nhàng thổi phất tay áo hai người.

Thanh âm của Lâm Húc giống như cảnh đêm hè trong mơ, hư vô mờ mịt, khiến tim đập nhanh không thể kiểm soát: “Hạ Trạch, mình thích câu chuyện của cậu, thích từng chương truyện của cậu, từng chữ một, mình đều thích. Chỉ cần cậu còn viết, mình nhất định trở thành độc giả vĩnh viễn của cậu.”

HẾT PHẦN 14

15. Chương 15

Quên mất thời điểm đó hai người họ đã nói gì, làm gì.

Hạ Trạch chỉ nhớ, đêm hôm đó, nhịp tim của y đập rất nhanh rất nhanh, dù đã trở về ký túc xá, uống vài ly nước vẫn cảm thấy miệng lưỡi khô rát ... Trong não càng thêm loạn — y chưa bao giờ như vậy cả — rất kinh ngạc, rất cảm động, rất mắc cỡ, rất kích động, với lại, còn có sự mê man, lo lắng ...

Tại sao lại như vậy chứ?

Quả nhiên là do chạy nhanh hết vòng sân 800m nên đầu óc mới hôn mê tới vậy!

Hạ Trạch lắc đầu, lại đột nhiên nghĩ tới 1 vấn đề máu chốt.

Nếu Lâm Húc đã từng đọc truyện của y, vậy hẳn đọc truyện nào?

Hắn có comment gì không?

Hạ Trạch quả thực không thể kiềm nén được lòng hiếu kỳ của mình, rất nhanh lên kiểm tra “Comment nhận được”

Trang mới vừa xuất hiện, thì y kinh ngạc phát hiện tổng cộng từ tuần trước tới này cả truyện cũ lẫn truyện mới tăng 22 comment — rõ ràng hồi trước trong 1 tuần chỉ có thêm 2 comment là nhiều, với lại trên cơ bản đều là các comment vô nghĩa.

Hạ Trạch mới vừa mở ra, liền vô tình nhìn con số “Trong vòng 1 tháng” bên cạnh

Trời đất!

Dĩ nhiên ...

Có đến 108 cái comment!

Thế nhưng kỳ quái ở chỗ, mấy hôm trước y có kiểm tra qua ... Chỉ có 5 cái thôi mà.

Là JJ nảy sinh ra à ... Tuyệt đối là nảy sinh cho nên mới có nhiều tới như vậy chẳng?

A, nhưng mà chuyện này không phải cái chính ...

Là ai đã viết?

Là Lâm Húc?

Là hắn sao?

Bất tri bất giác, hô hấp của Hạ Trạch lần thứ hai gấp gấp, trái tim cũng đập nhanh tới mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực! Loại cảm giác này, quả thực giống như lúc vừa cùng Lâm Húc chạy 800m vậy!

Hạ Trạch click vào “Mở ra”, quả nhiên, dưới mỗi truyện cũ đều xuất hiện hơn 10 comment, nhiều nhất chính là câu chuyện đua xe kia, tổng cộng tăng hơn 50 Chắc là nhấn lại dưới từng chương rồi?

Hạ Trạch lần thứ hai click vào “Mở ra”, hệ thống có chút chậm 1 chút, sau đó một dòng comment liền xuất hiện ...

Toàn bộ đều là của 1 người tên “Alan”.

Chết tiệt, tên cảnh sát này chính là đang lừa mạng vô nghĩa mà!

Woa. Nếu như em tôi biết có người viết loại truyện này, tuyệt đối đòi xem bằng được.

Có nói quá không vậy! Trong 3s mà có thể phanh lại ở tốc độ 300km/h à? Cự ly đó bằng chiều dài một sân tennis đó, tôi khinh!

Cảm giác rằng cậu viết văn rất thuận, bối cảnh này quả thực giống phim hành động vậy, khiến người đọc phải nhiệt huyết sôi trào!!

Cậu cũng thích Fast & Furious à? Hiện tại đã ra phần 6 rồi, cậu xem chưa?

Trễ vậy mà còn viết? Đi ngủ sớm chút đi, sức khỏe quan trọng hơn. P/s: Chờ mong chương mới của cậu đó.

Woa, thật dễ thương mà. Tôi là nói tác giả bạn thật dễ thương.

Lúc Hạ Trạch xem comment này năng lực lý giải trong nháy mắt chợt chậm lại, phải đọc lại nhiều lần.

Dễ thương?

Ai cơ?

Y tiếp tục xem, liền biến thành 1 khúc gỗ.

Hạ Trạch, nếu trong cuộc sống thực tế có 1 người như thế theo đuổi cậu, cậu có đồng ý không?

Hạ Trạch đơ mắt vài giây, mới hiểu được comment này đang nói gì.

Trong truyện của cậu có một truyện nói về tình cảm, cũng là truyện duy nhất mà y viết về truyện tình yêu. Kỳ thực nó đặc biệt xàm ... Là nam chính cường hôn nữ chính, sau đó nữ chính từ khiếp sợ chuyển thành bắt đầu ngưỡng mộ trong lòng sự cương định của nam chính

Thế nhưng người comment này, à không ... Lâm Húc, vì sao lại hỏi vậy?

Phương pháp theo đuổi xàm xí này là nhằm vào nữ mà?

Còn mình ... là nam mà ...

A ... quả nhiên là do mình tự suy nghĩ lung tung!

Lâm Húc chắc là tùy tiện hỏi một chút mà thôi ... Ha Hả.

Hạ Trạch tự mình biên diễn nửa ngày, đột nhiên, mới ý thức được vấn đề quan trọng nhất.

Sau này, y đã từng có một truyện Ác chi hoa , có tả cảnh H của BG (boy&girl) ...

Nếu như là hàm súc thì tốt rồi, vấn đề chính là, nó không có hàm súc tí nào! Đương nhiên lúc cần thể hiện cái loại tội ác này thì phải viết rõ ràng 1 chút, thế nhưng thật không ngờ sẽ có người quen đọc ... A, hẳn rất cục cớ đọc qua chưa vậy? Nếu hẳn đọc rồi thì phải làm sao đây? Mất mặt quá đi ... Không không, nếu là nam chắc cũng không chú ý nhiều tới loại này đâu ha?

Đúng đúng, không có gì.

Sau khi y bình tĩnh lại, mở Ác chi hoa , quả nhiên phát hiện ở dưới có hơn 10 comment mới.

Alan đều để lại comment ở từng chương, hoặc dài hoặc ngắn ... chỉ có 1 chương là không. A, chính là cái chương có H.

Hạ Trạch thở dài 1 hơi.

Thế nhưng lập tức, trong lòng y có chút thật buồn bực.

Nếu Alan ở các chương khác đều có comment, vậy nghĩa là hắn có đọc qua.

Thế nhưng vì sao chỉ mỗi chương này lại không comment?

Là vì thấy nó chán quá sao?

Ồ, quả nhiên là cho rằng nó có chút ... buồn nôn chẳng?

A A ..sau này mình tuyệt đối không viết cái loại này nữa! Không đúng không đúng, từ lúc nào mình trở nên giống nữ sinh như thế này? Hắn có thích hay không thì liên quan gì chứ ... Thế nhưng hắn đã từng nói với mình ... A a a a a a a ! ! !

Hạ Trạch phiền muộn vùi đầu vào gối lăn qua lăn lại.

Ở bên kia.

Lâm Húc đang gác chéo chân ngồi ở trên giường, hừ, lần thứ hai nghiêm túc đọc truyện.

Tựa hồ bởi vì có chút khó có thể nhẫn nại, hầu kết hắn không ngừng trượt lên trượt xuống, con người dài nhỏ càng híp lại, màu sắc như hồ sâu nước gợn quang ảnh lưu chuyển.

Truyện trong điện thoại di động của hắn, chính là Ác chi hoa .

HẾT PHẦN 15

16. Chương 16

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Húc tỉnh dậy, xốc cái chăn mỏng lên, liền mắng 1 tiếng “MN”

Háo Tử liếc mắt đã biết chuyện gì xảy ra, cười gian nói: “Này Húc ca, tối qua mày mơ giấc mộng xuân thế nào vậy? Nói nghe chút coi.”

“Cút!”

“Ôi chào sáng sớm đừng có lãnh đạm như vậy sẽ khiến người ta đau lòng đó!”

Tối hôm đó, Lâm Húc và Hạ Trạch vẫn như bình thường cùng nhau đi tự học.

Bất quá, quan hệ giữa hai người trở nên có chút xấu hổ.

Hơn hai tiếng, ánh mắt giao lưu của hai người không quá 2 lần. Ngoại trừ ban đầu mở miệng nói ra, sau đó không hề nói thêm gì nữa. Có thể nghe thấy, ngoại trừ tiếng sách lật sần sạc ra, tiếng kéo ghế kèn kẹt ra, tiếng uống nước nhỏ, tiếng ong ong của máy điều hòa không khí, hay là tiếng xì xào bàn tán của những người khác trong thư viện.

Nhìn qua, cứ tưởng hai người họ học rất chăm chú.

Thế nhưng nếu ngó ngang bài tập của họ thì sẽ biết được, hai người họ đều ít nhiều đang thất thần.

Đương nhiên, người thất thần nghiêm trọng nhất, chính là Lâm Húc.

Xem đi, hắn đang dùng bút máy tính toán theo công thức trên giấy nháp.

Thế nhưng viết được một chút, ngòi bút cùng tư duy của hắn đều dừng lại.

Sau đó, ngòi bút chậm rãi vẽ vài vòng tròn vô nghĩa, rồi nhẹ nhàng trượt tới cuốn sách.

Tay trái hắn chống cằm, chậm rãi ngẩng đầu.

Trong tầm mắt đầu tiên xuất hiện chính là sách của Hạ Trạch, sau đó là sách bài tập của y, ngón tay trắng nõn thon dài, cái dòng bút ký rậm rạp chằng chịt, đồng phục sinh viên màu trắng, y ...

Chắc do nóng bức, nên y đã cởi bỏ ba nút trên cổ áo.

Làn da màu ngà lộ ra ngoài, xương quai xanh xinh đẹp của y chỗ sáng chỗ tối ẩn hiện, còn có cổ thon dài ... Hầu kết khéo léo ... Nốt ruồi đen nhàn nhật ở bên phải cổ

Lúc y khấn trương, hầu kết sẽ trượt lên xuống sao?

Lúc nốt ruồi đen trên cổ y được hôn lên, y sẽ phát sinh tiếng thở nhẹ?

Lúc y yêu một người nào đó, y sẽ dùng ánh mắt nhu mờ sương, thần thờ ấy nhìn đối phương sao?

Lúc y thích một người nào đó, sẽ từng cái từng cái cởi bỏ từng nút áo của mình ra?

Lúc y khát vọng, sẽ biết dùng đôi môi đỏ sẫm của mình hôn môi đối phương?

Nếu vậy ...

Cảm giác ôm y như thế nào?

Tiếng thở dốc của y có âm thanh thế nào so với mình?

Nơi đó của y thế nào?

Lúc y đạt cao trào, sẽ có bộ dáng ra sao?

...

Lúc Hạ Trạch tự học có chút không yên lòng, thế nhưng một tiếng sau, y theo thói quen liền bắt đầu tập trung cao độ, vất vả lắm mới viết xong cả một chương ôn tập cuối cùng.

Phù.

Y thở dài 1 hơi.

Sau đó vô thức ngẩng đầu.

Liền thấy Lâm Húc đang vui vẻ nâng cằm, nhìn chăm chăm vào môi mình.

Con người dường như so với trước càng sâu đen hơn, không biết hẳn đang nghĩ gì.

Lo lắng bất ngờ khiến Hạ Trạch vô thức nuốt nước bọt, hầu kết trượt động nhẹ.

Thế nhưng, động tác nuốt muốn giải thoát đi sự khấn trương lại mang lại 1 kết quả ...

Khiến hô hấp của y cũng ngừng lại.

Bởi vì Lâm Húc không chỉ không dời tầm mắt, mà còn đột nhiên vươn đầu lưỡi, nhẹ liếm môi dưới —

Rõ ràng chỉ là một hành động liếm môi tức thời nhỏ nhoi, nhưng lại khiến Hạ Trạch cảm giác như đang xem một cảnh phim chiếu chậm, nhìn cái lưỡi hồng nhuận trượt nhẹ, rất nhanh khiến hai làn môi mỏng hơi khô khốc ẩm nước và đỏ sẫm —

Sự thay đổi này khiến lòng Hạ Trạch chột căng thẳng —

Tuy rằng y hoàn toàn không muốn thừa nhận.

Tuy rằng lý trí của y không ngừng phủ nhận ...

Thế nhưng lúc này, Lâm Húc ... Quả thực ... Chết tiệt ... Quá hấp dẫn!

Hử?

Gợi cảm?

Hắn?

Làm sao có thể chứ?

Trong lúc đại não Hạ Trạch đang rối thành 1 đoàn, Lâm Húc lên tiếng: “Xem xong chưa?”

Thanh âm bình thường của Lâm Húc thoáng cái thức tỉnh Hạ Trạch.

Ở nơi này trong nháy mắt, Hạ Trạch thật không biết Lâm Húc đang nói gì.

Cái gì xem xong hay không, vẫn còn muốn xem nữa, làm sao mà xem xong cơ chứ?

Không đúng không đúng, ý của hắn chính là “Đã xem sách không chưa?”

Hạ Trạch vội vã nhìn sang 1 bên, lỗ tai có chút đỏ: “Cũng sắp xong rồi. Cậu còn nhiều không?”

Lâm Húc: “Còn 1 chút. Cái đề này khó quá, quả thực không biết nên xem từ đâu.”

Hạ Trạch điều chỉnh suy nghĩ của mình: “Đưa cho mình xem.”

Lâm Húc lập tức ân cần đưa sách và đề của mình cho y.

Xem ra giảng đề là phương pháp giải quyết lúng túng hay nhất.

Hạ Trạch vừa xem, cười: “Thi cuối kỳ lần trước của mình cũng có cái này ... Thầy của cậu họ Đặng phải không?”

Lâm Húc: “?”

Học cả học kỳ cũng biết họ của thầy mình là gì, Hạ Trạch đột nhiên cảm thấy thầy giáo đó thật đáng thương....

Y đành nói: “Là cái người giống con chim cánh cụt á ...”

Y định dùng tiếp mấy từ ngữ hoa mỹ để miêu tả, ai ngờ Lâm Húc lập tức gạt đầu: “A, thì ra ổng họ Đặng.”

“Bình thường cậu có đi mượn không?”

“À, có một chút.”

“Vậy là được rồi, thành tích bình thường của cậu cũng được 40 điểm.”

“Mình bỏ có 3 buổi thôi.”

“Được rồi, mình còn nhớ chút trọng điểm, sẽ đánh dấu cho cậu. Cậu nhìn này, khái niệm này rất quan trọng, hơn phân nửa bài thi của thầy luôn cho nó ...”

Lâm Húc khom lưng ở bên cạnh Hạ Trạch, kiên nhẫn nghe y giảng trọng điểm.

Đại khái nói hơn mười phút, Hạ Trạch liền đem tất cả trọng điểm trong sách nói qua 1 lần.

“Chỉ cần vậy thôi, 60 điểm đơn giản như ăn sáng.” Hạ Trạch tự hào nói.

“Đã biết cơ mật rồi, thì 80 điểm cũng dư sức. Hạ Trạch, cậu quả thực ban đại ân cho mình đó ...”

Hạ Trạch cong mắt: “Vậy cậu định báo đáp thế nào?”

Ngay sau đó, bên tai của y truyền đến hơi thở nhẹ của Lâm Húc: “Lấy thân báo đáp thì sao?”

Hạ Trạch vô ý thức né tránh, thế nhưng bên lỗ tai lại không cách nào kiềm được cơn nóng, hơn nữa cái nóng này như truyền nhiễm vậy, không bao lâu sau, má trái và cổ tất cả đều nóng hôi hổi!

Hạ Trạch cảm thấy xấu hổ vô cùng, liền lập tức nói sang chuyện khác, mong muốn đối phương không phát hiện: “Ồ, đã đến giờ rồi sao?”

Chỉ tiếc tiểu mưu kế của y bị đối phương lừa đi.

Lâm Húc vẫn đứng bên cạnh y nhìn chăm chăm y, nhin cười tới run cả vai: “Woa ... nhạy cảm đến thế à?”

Hắn vừa nói xong, Hạ Trạch liền cảm thấy mặt, y then quá thành giận nói: “Gì mà mẫn cảm chứ! Là vì quá nóng ... Chết tiệt, nhất định máy điều hòa không khí trong tường có vấn đề! Không chỉ không lạnh mà còn nóng đến thế! Này, cười gì mà cười hả ...”

Đúng lúc này, đột nhiên có người rống: “Ê, trời mưa!”

Rất nhanh, mọi người nghe tiếng nước mưa đập vào cửa kính thủy tinh.

Người bên ngoài thư viện lập tức như một bầy gà con chạy trốn trong mưa, chỉ chốc lát sau, không khí ngoài cửa sổ liền trở nên không rõ, bão tố lại tới.

HẾT PHẦN 16

17. Chương 17

Cơn bão năm nay là cơn bão lớn nhất trong suốt 50 năm qua — Chuyện này cách đây mấy ngày mọi người đều biết.

Vì đến nửa đêm đều nghe tiếng sấm chớp rền vang, cuồng phong mưa rào, trước tòa nhà ký túc xá bao phủ bởi 1 làn nước.

Cho nên mọi người càng biết rõ, cái loại mưa này một khi đã tới, thì trong vòng nửa tiếng đồng hồ không có khả năng ngừng.

Mà giờ đã 9h10' — Thư viện này 9h30' là đóng cửa.

Lâm Húc: “Có mang dù không?”

Hạ Trạch vẽ mặt khó xử: “Không có. Cậu có mang không?”

Lâm Húc lắc đầu.

Sau đó lấy điện thoại ra gọi cho mấy người anh em.

Cuộc thứ nhất, không ai nhận.

Cuộc thứ hai.

Vừa chuyển máy được thì bên kia đã có tiếng tru lên: “A ... Húc ca có dù không vậy? Tụi tao đã ướt sũng luôn rồi nè.”

Người thứ ba, một tiếng sấm vang lên —

Hạ Trạch sợ tới mức giật lấy điện thoại trên tay Lâm Húc, đặt ở trên bàn: “Nhanh tắt máy đi!”

Tiếng sấm ngừng, Lâm Húc cười: “Cậu sợ sấm?”

Hạ Trạch: “Không sợ. Thế nhưng khi sét đánh thì không thể cầm điện thoại, đây là kiến thức cơ bản đó.”

Lâm Húc không nói gì.

Một phút sau, hấn lại đột nhiên dọn sách vở để qua 1 bên, hùng hổ nói với Hạ Trạch: “Chúng ta chạy về thôi.”

“Chạy về ký túc xá?”

“Tất nhiên. Mình ở khu D, còn cậu?”

“Khu H.”

“Vậy là tiện đường rồi! Nào, chạy thôi! Dù sao chờ hoài cũng chẳng có ích gì.”

“...”

“Còn lo gì chứ? Nam tử hán đại trượng phu chút mưa này có là gì ... Nè, chẳng lẽ cậu sợ?”

Lâm Húc vừa kích như thế, Hạ Trạch liền thu dọn toàn bộ đồ đạc, nhanh chóng đứng lên, theo hần bước ra khỏi phòng tự học, tiến vào thang máy: “Ai sợ chứ?”

Bất quá, ngay lúc Hạ Trạch đi tới cửa thư viện, vẫn có chút chần chừ.

Mưa bên ngoài cứ không ngừng rơi từng hạt nặng nề xuống mặt đất, nổi lên không dứt — đặc biệt chính là trước cửa thư viện đại khái từ tầng 3 tới tầng 5 là một màn nước (các tầng trên có hệ thống gạt nước), lượng nước mưa lớn thế tựa như một thác nước kịch liệt chảy từ núi đá ra, không cần nghi ngờ, nếu có mạng không tốt mà bị đóng nước đó đổ trúng, thì coi như được tắm nước lạnh miễn phí luôn rồi.

Hạ Trạch với tư duy lô-gích luôn luôn vô ý thức quan sát quy luật của ‘Thác nước’.

À, nước là từ trái sang phải à? Nước ở giữa có vẻ yếu hơn?

Ý ... không không ...

Lần này sao lại từ giữa chạy ra ra hai bên?

Còn Lâm Húc hoàn toàn chẳng cho Hạ Trạch thời gian để quan sát.

Hần ở bên Hạ Trạch thấp giọng nói: “Chúng ta thử coi ai chạy nhanh hơn?”

Hạ Trạch lập tức lắc đầu: “Không được, mặt đất trơn lấm, nguy hiểm!”

Sau đó là một trận sấm rền liên hồi.

Lâm Húc lại thấp giọng nói: “Một, hai, ba ... Chạy!”

Hạ Trạch vội vàng nói: “Chờ chút đã! Còn chưa phát hiện ra quy luật mà! Nếu cứ thế mà chạy thì sẽ bị nước văng vào đấy!”

Ai biết cổ tay đã bị Lâm Húc nắm chặt từ lúc nào, chạy ào ra bên ngoài — nước mưa ào ào không ngừng trong nháy mắt bao trùm lấy hai người, tiếng nước mưa cùng tiếng bước chân trong mưa vang vọng, trực tiếp che mất đi tiếng la sợ hãi của nhiều nữ sinh trong thư viện.

Nếu đã bị kéo ra ngoài rồi thì Hạ Trạch cũng không do dự nữa, bước nhanh chân mà chạy!

Lâm Húc rất nhanh buông y ra, dùng hai ống tay áo để che mưa, chạy tới phía trước, còn Hạ Trạch thì chạy phía sau hần.

Thác nước phía trước càng ngày càng gần.

Nhìn gần vậy quả thực còn thấy nó đồ sộ hơn lúc nhìn ở thư viện — đặc biệt là trong các tia chớp màu tím, thì càng thấy rõ dòng nước này khó tránh cỡ nào!

Lâm Húc rất nhanh liền an toàn chạy qua được thác nước, chạy xuống dưới lầu.

Thế nhưng ngay lập tức Hạ Trạch không còn nhìn thấy rõ thân ảnh của đối phương nữa, mà nói tiếp, phía trước Lâm Húc đã biến thành màn nước!

Mà vận khí của y có vẻ như không tốt, không chỉ có phía trước dính đầy nước, mà tiếng “Ầo ào” bên trái cũng giống như sóng lớn ào tới phía y.

Trong nháy mắt, Hạ Trạch quả thực tiến cũng không được, lui cũng không xong.

Y vô thức nhắm chặt hai mắt, lấy tay che đầu, ở trong lòng niệm: Lần này thảm ...

HẾT PHẦN 17

18. Chương 18

Ai ngờ lúc đó, đỉnh đầu được một thứ gì đó trùm lấy, Hạ Trạch liền nghe được tiếng nước mưa tạt vào quần áo ...

Ngay sau đó, có một người ôm chặt lấy bờ vai của y, liền dẫn y chạy nhanh xuống dưới!

Chạy tới dưới lầu, Hạ Trạch mới phản ứng lại được: “Sao cậu lại quay lên ...”

Y còn chưa dứt lời, đã bị tiếng cười của Lâm Húc cắt ngang: “Nước vậy mà cũng không biết né sao? Ngốc!”

Hạ Trạch vốn còn định nói, không phải chính cậu nói phải xem ai chạy nhanh hơn hay sao?

Thế nhưng hồi nãy có một tiếng sấm bén nhọn ...

Trong nháy mắt tất cả mọi thứ đều quên sạch, y kéo lấy áo khoác trên đầu mình của Lâm Húc rồi cùng hắn chạy!

Giày da lọt vào các hố nước, khiến bùn văng lên khắp nơi.

Hạt mưa cứ không ngừng rơi xuống lưng, ngoại trừ tóc và một phần áo sơmi, các chỗ khác đều ướt nhẹp.

Ánh tia chớp cắt phía chân trời lóe sáng cả bầu trời tối, mang đến tiếng nổ vang quá dị.

Tình cảnh như thế, khiến nhiều thanh thiếu niên thiếu nữ sợ hãi liền tắt máy tính trốn vào ổ chăn...

Cũng khiến cho nhiều thiếu nữ nhát gan hét rầm lên ...

Thế nhưng, không biết vì sao ...

Dù là Lâm Húc, hay là Hạ Trạch, cũng không sợ chút nào.

Không chỉ có không sợ ...

Mà còn có cảm giác, cực kỳ kích thích.

Không biết là ai là người đầu tiên bật cười.

Cũng không biết là ai đột nhiên mở áo che đầu, đột nhiên mở rộng hai tay, ngẩng mặt lên, mặc cho nước mưa thấm ướt toàn thân.

Đương nhiên, chờ hai người “điên” kia đến được dưới khu H, thì trên người của hai người chật vật bao nhiêu cũng có thể đoán được.

Hai người thần giao cách cảm liếc mắt nhìn nhau, sau đó liền chỉ vào đối phương cười ha hả.

Hạ Trạch chỉ vào Lâm Húc: “Ahaha, cậu quả thực đã ướt sũng luôn rồi!”

Lâm Húc cười đến cong người: “Tóc của cậu loạn tùm lum như ổ quạ ấy.”

Hạ Trạch: “Chẳng phải chính cậu là người kêu chạy về hay sao? Giờ thì sách của cậu chắc chắn ướt hết rồi!”

Lâm Húc: “Bổn đại gia tất nhiên đã dự kiến trước rồi, không có mang sách theo! Sách bài tập của cậu khẳng định thê thảm rồi!”

Hạ Trạch: “Có thê thảm cũng không sao, thứ quan trọng đã nằm trong não mình rồi!”

Lâm Húc: “Điện thoại di động của cậu đâu?”

Hạ Trạch lấy ra giữ nước 1 chút, ở trước mặt Lâm Húc quơ qua quơ lại: “Còn tốt lắm!”

Lâm Húc nhìn Hạ Trạch lấy tay lau khô nước dính trên điện thoại, trầm mặc vài giây, cười khê: “Cảm giác chạy trong bão, rất thoải mái phải không?”

Hạ Trạch đến giờ vẫn còn kích động, thẳng thắn thành khẩn nói: “Trong đời mình đây là lần đầu tiên đó, rất thoải mái.”

“Thật không?”

Đột nhiên, Hạ Trạch cảm giác có gì đó không thích hợp.

Ngọn đèn trước mặt y đã bị thân ảnh cao gầy của Lâm Húc che mất.

Y liền vô ý thức ngẩng đầu: “Sao thế ...?”

Chữ cuối cùng của y rất nhẹ, rất nhanh đã bị tiếng mưa gió êm dịu kéo trôi đi rất xa.

Còn trái tim của y đã căng thẳng, không ngừng tăng tốc, bắt đầu điên cuồng mà đập ...

Giờ này khắc này, tay trái Lâm Húc chống lên vách tường phía sau Hạ Trạch, ngược hướng ánh sáng, đứng ngay trước mặt y, dùng đôi mắt không rõ tâm tình đó nhìn y chằm chằm ...

Dù là không đúng lúc, nhưng bỗng nhiên Hạ Trạch chợt nhớ tới câu comment kia.

Hạ Trần, nếu như trong cuộc sống thật có một người như thế theo đuổi bạn, bạn có đồng ý không?

Y không chỉ nhớ lại comment đó, mà ngay trong thời điểm này, dù không thích hợp, y lại nhớ tới tình tiết trong câu truyện kia ...

Trong truyện, đôi nam nữ chính đó cũng trong đêm tối giống vậy, cũng chạy trong mưa bão giống vậy, cuối cùng cũng khó khăn chật vật đứng dưới tòa ký túc xá giống vậy ... Sau đó, hai người họ làm gì?

Dù của nữ chính bị gió thổi bay đi ...

Nam chính liền ép nữ chính vào góc tường ...

Sau đó?

Sau đó!

Hoàn hảo là Lâm Húc đã che ánh sáng lại ...

Nếu không sẽ có thể thấy được khuôn mặt Hạ Trạch trong nháy mắt liền đỏ bừng ...

Y luống cuống nhìn thấy bàn tay phải của Lâm Húc đưa ra, chậm rãi chạm vào mái tóc ướt nhẹp của mình, dịu dàng vuốt ve, sau đó trượt tới gương mặt mình, lạnh lạnh.

Ngay trong lúc này, tựa hồ hết thảy đều trở nên chậm lại ...

Trong não Hạ Trạch cũng dần trống rỗng ...

Cũng không còn nghe thấy được tiếng sấm, tiếng mưa rơi ...

Tất cả giác quan đều tập trung vào ngón tay của Lâm Húc ...

Lúc này, đầu ngón tay nóng cháy từ từ chậm rãi trượt tới môi dưới của Hạ Trạch ...

Cho dù thấy không rõ, y cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của Lâm Húc, nhất định là đang nhìn chằm chằm vào môi của mình rồi!

Sẽ ...

Sẽ hôn môi à?

Lúc được Lâm Húc hôn môi, cảm giác sẽ thế nào?

Nụ hôn của hắn, có phải cũng giống như con người hắn vậy — Đẹp đẽ? Nhiệt tình? Điên cuồng?

Nếu là vậy, cảm giác ... Nhất định rất tuyệt phải không nhỉ?

A a không đúng không đúng!

Bây giờ là hiện thực, không phải là truyện!

Hơn nữa mình là nam, mà hắn cũng vậy mà!

Tuyệt đối là do mình tự suy nghĩ bậy bạ rồi!

Lực đẩy và sự nhúu mảy của Hạ Trạch trong nháy mắt thức tỉnh Lâm Húc, ánh mắt vừa nãy còn bốc cháy lên si mê giờ đã nhanh chóng lạnh băng.

Hắn nhẹ nhàng mà thở dài một hơi. Thế nhưng cái thở dài này quá nhanh, quá nhẹ, lập tức đã lẫn vào mưa gió, biến mất. Hắn có chút khó khăn thả đôi phương ra, trào phúng cười nói: “Sao thế? Tưởng mình sẽ hôn cậu à?”

Hạ Trạch sửng sốt một giây, đột nhiên đưa đầu gối lên đá hắn: “Cậu thần kinh à, khốn khiếp!”

Nói xong cũng không để tâm đến hình dáng đáng thương kêu đau của Lâm Húc, cứ thế cũng không quay đầu lại bước vào ký túc xá.

Chỉ còn lại Lâm Húc đang bất đắc dĩ đứng ở ngoài cửa ngưỡng mắt nhìn bóng lưng của y.

Nụ cười tươi dần phai đi, rồi biến mất chẳng còn thấy bóng dáng tăm hơi.

HẾT PHẦN 18

19. Chương 19

Từ lúc quay về ký túc xá tới giờ, Hạ Trạch vẫn còn chóng mặt.

Không có biện pháp ...

Nhắm mắt lại, y lập tức nhớ tới lúc chạy trong mưa bão, vai phải còn cảm giác ngón tay nóng rực của người đó ... Thân ảnh cao gầy đứng trước mặt mình ... Còn có ...

Ngón tay Hạ Trạch vô thức chà lên môi dưới của mình, hầu kết lại trượt ...

Thế nhưng một giây sau, y lập tức thẳng người, lắc lắc đầu ...

Gì chứ, mình rốt cuộc đang làm gì?

Lâm Húc chỉ là đang đùa mà thôi!

Không ...

Không đúng ...

Hạ Trạch bỗng nhiên nhớ tới ánh mắt nóng cháy của hắn, hành động liếm môi mờ ám lúc hắn nhìn mình, hơi thở nóng hổi của hắn kề bên tai mình, comment hắn để trên mạng cho mình ... Giữa những người bạn, sẽ làm ra những chuyện như vậy sao?

Lẽ nào, vừa nãy hắn là thật lòng?

Nguyên nhân hắn mô phỏng theo tình kết trong truyện, mục đích là vì hắn muốn theo đuổi —

Bởi vì, hắn thích mình?

Thích?

Hạ Trạch bị dọa sợ bởi chính suy nghĩ của mình.

Vừa vặn ngoài cửa sổ truyền đến tiếng sấm.

Y trực tiếp vùi đầu vào trong gối đầu ... Lỡ tai đã hoàn toàn đổ rục ...

Mà ở bên kia, tiếng sấm đã khiến cho Háo Tử đang đứng ngay trước cửa phòng sợ đến dựng tóc gáy.

Y quăng cây dù, nhanh chóng chạy ào vào trong phòng, đóng cửa rồi mới thở phào nhẹ nhõm an tâm.

Thế nhưng lập tức, y sợ đến gào lên: “Này Húc ca, mày đừng có dọa người như thế chứ ... Sao lại không mở đèn!”

Lâm Húc cũng không ngẩng đầu lên: “Quên!”

Háo Tử mở đèn, vứt cho Lâm Húc cái khăn lông: “Lau khô đi, sao nhìn mày còn thảm hơn tao vậy?”

“Không có dù.”

Háo Tử quay đầu nhìn hấn vài giây, cười: “Này, trước giờ không có thấy bộ dáng này của mày nha, Húc ca! Cái gì đã kích mày vậy? Thất tình?”

Lâm Húc: “Còn chưa bắt đầu thì làm sao thất tình?”

Háo Tử vừa lau khô người vừa nói: “Này, chẳng lẽ chính là cái tên nam sinh bên khoa Quản lý hàng không kia đó hả?”

Lâm Húc không nói chuyện.

Háo Tử tự nhiên nói: “Ồi chao nếu như là y thiệt, quả thực rất khó đó nha, dù sao vừa nhìn cũng biết y là thằng rồi ...”

“Ừ, y là thằng.”

“Aha ... haha, Húc ca, mày là một thằng thẳng sao lại bị một thằng thẳng từ chối được chứ?”

Lâm Húc không để ý tới y, Háo Tử lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười: “Y có biết mày thích y không?”

Lâm Húc thản nhiên nói: “Chắc y tưởng là tao đang chọc y thôi? ... Không đúng, y sẽ không cầu thả không đến mức như vậy, hiện tại, chắc y cũng đoán được rồi.”

“Y từ chối mày?”

“Cũng không khác biệt lắm.”

Động tác cự tuyệt rõ ràng và ánh mắt của Hạ Trạch lại thoáng hiện trước mắt Lâm Húc, khiến hấn nháu mày.

“Kỳ thực, vậy cũng tốt đó nha, sau này mày cố gắng trở thành bạn tốt với y đi.”

“Không được.”

Háo Tử: “?”

“Tao không có cách nào mỗi ngày chỉ đơn giản nhìn y, mà cái gì cũng không thể làm.”

Háo Tử luôn mang tư tưởng phức tạp vừa nghe lời này, trong nháy mắt liên tưởng đến rất nhiều hình ảnh hạ lưu gì đó, máu mũi thiếu chút nữa phun ra ngoài.

Lâm Húc lại không chú ý, thản nhiên nói: “Tao đã tiến nhanh quá rồi. Tao phải cho mình thời gian để yên tĩnh một chút.”

Háo Tử đột nhiên sáng ngời: “Vậy chẳng phải vừa lúc trùng hợp hay sao? Mày xem đi, sắp tới cuộc thi cuối kỳ rồi, trong suốt 1 tuần lận! Trời ơi! Đây chẳng phải chính là cơ hội hay sao?”

Đúng vậy.

Đây không phải là cơ hội hay sao?

Lâm Húc, mày cần yên tĩnh 1 chút rồi.

HẾT PHẦN 19

20. Chương 20

Ngày 3/7, Hạ Trạch tới thư viện khá sớm

Thế nhưng cho đến trưa, Lâm Húc ngồi đối diện y vẫn không xuất hiện.

Đang học à? Hay là đang thi?

Không đúng, hần có nói với mình, cuộc thi của hần bắt đầu từ trưa ngày 4/7 mà.

Hay là đang ngủ?

Chiều nay chắc y sẽ tới ha? Dù sao có mấy cuốn sách ôn tập hần đều để ở đây mà.

Ai biết, buổi trưa, một cô gái chạy tới thu dọn sách giáo khoa của Lâm Húc.

Hạ Trạch sững sốt một chút: “Chuyện gì vậy?”

Cô gái khéo léo nói: “Húc ca kêu mình tới lấy sách giùm.”

Hạ Trạch: “Hôm nay hần không tới để tự học sao?”

Cô gái: “Ừ ... Cho hết học kỳ này hần sẽ không tới đây nữa. Dù sao ngày mai sẽ bắt đầu tập trung thi cuối kỳ, ở trong phòng ôn tập còn có thể trao đổi với nhau nữa.”

Hạ Trạch: “Nếu vậy ... Hôm nay hần có chuyện gì à?”

Cô gái: “Cũng không có gì, chắc là tự học ở ký túc xá, haha.”

Cô gái đó dọn xong rồi cùng mấy cô gái khác rời đi.

Còn Hạ Trạch nhìn mặt bàn sạch sẽ dị thường đối diện, trong lòng đột nhiên trống rỗng.

Gì vậy chứ ...?

Trước đây không phải chính hần đã nói ở trong ký túc xá ồn quá, khó mà tập trung tinh lực hay sao?

Cho dù là cuộc thi cuối kỳ tập trung toàn trường, nhưng khoa hần đâu có nhiều môn thi ... Cuộc thi đó cùng với tới thư viện chẳng có chút xích mích gì, chẳng phải sao?

Với lại, trước đây không phải hần đã nói ở thư viện phấn đấu đến phút cuối cùng hay sao?

Thế nhưng, tại sao đột nhiên lại không tới nữa?

Chẳng lẽ là vì chuyện hôm qua hay sao?

Hần, ghét mình rồi ư?

Không được, nhất định phải hỏi rõ ràng!

Hạ Trạch lập tức lấy điện thoại di động ra, muốn gọi cho hần hỏi hần vì sao không tới.

Nhưng bây giờ y mới ý thức được rằng y không biết số điện thoại của Lâm Húc — Không có biện pháp, bình thường hai người họ chẳng có dùng bất kì cách thức liên hệ nào ngoại trừ gặp mặt ở thư viện — Hừ, sao hồi nãy không chịu hỏi mấy cô nữ sinh kia chứ! Thật là dần muốn chết!

Bất quá ...

Quả thật mình đúng là ngốc mà.

Đêm qua còn tưởng rằng đối phương thích mình.

Đêm qua còn vì phát hiện này mà mất ngủ mấy tiếng ...

Kết quả ngày hôm nay, đối phương một câu cũng không nói, bỏ chạy tới chỗ khác là sao?

....

Không.

Hạ Trạch đột nhiên nở nụ cười tự giễu.

Kỳ thực, hẳn chỉ là một người bạn tình cờ gặp phải lúc tự học ở thư viện mà thôi.

Bạn?

Sợ rằng bạn cũng không bằng?

Chưa từng cùng hẳn ăn chung.

Hôm qua mới biết hẳn ở khu nào trong ký túc xá.

Lâu như vậy, thậm chí ngay cả số điện thoại đối phương cũng không biết.

Còn chuyện lúc nào tới thư viện, có phải vẫn sẽ cùng nhau tự học hay không, có thể cùng nhau ngồi cùng 1 vị trí hay không — cho tới bây giờ cũng chưa ai quy định cả.

Cho nên, từ nay về sau hai người sẽ không liên lạc lại, cũng không có quan hệ gì phải không?

...

Hạ Trạch vò đầu, tìm sách trong cặp.

Lại đột nhiên mò lấy một quyển sách mới.

Y lấy quyển sách đó ra, đó chính là cuốn Hồ sơ tội ác mới nhất mà Lâm Húc đưa cho y.

Nhẹ nhàng đặt ở trên bàn sách, mở ra, chậm rãi, từng trang từng trang.

Không ngửi được mùi sách.

Phạm vi nhìn cũng dần trở nên mơ hồ.

Hạ Trạch lại càng hoảng sợ.

Mình rốt cuộc làm sao vậy?

Trước đây cũng không có phát hiện mình dĩ nhiên là tiêu cực như thế, giống mấy bà thím quá đi!

Hẳn nhất định là có việc, cho nên mới không thể tới đây tự học.

Hẳn chỉ là quá bận rộn, cho nên quên nói với y.

Hẳn chỉ không chú ý, mình đã quen có hẳn cùng tự học, không có hẳn, không có cách nào tập trung tinh lực ...

Hẳn chỉ là không biết ... Chuyện nhỏ này cũng có thể đả kích mình tới mức như vậy ... haha ...

Hạ Trạch che hai mắt của mình, khước miệng hơi nhếch lên.

Thế nhưng sau một khắc, vùng xung quanh lông mày của y nhú lại, một giọt nước mắt chợt rơi ra, rớt xuống trang sách ngả vàng, trong nháy mắt lan rộng ra.

HẾT PHẦN 20

21. Chương 21

Hạ Trạch nghĩ cũng đúng, cho dù là cuộc thi cuối kỳ tập trung toàn trường, thì Lâm Húc mỗi ngày cũng có thời gian rảnh. Trên cơ bản là 1 ngày 1 môn, trong đó còn có hai ngày được nghỉ không cần thi nữa. Còn Hạ Trạch là học song song hai học vị, tổng cộng phải thi 15 môn, lịch thi của y phải nói là dày đặc, có đôi khi trong 1 ngày phải thi đến 3 môn.

Vì vậy đối với Lâm Húc mà nói, cuộc sống của hắn cũng chẳng có biến đổi gì đặc biệt, lúc nên ăn thì đi ăn, lúc đá banh thì đi đá, lúc thi thì đi thi, lúc cần tự học thì tự học — đương nhiên, vị trí biến thành tại giảng đường.

Chỉ là, đột nhiên không tới thư viện nữa, hắn sẽ thoải mái ư?

Đương nhiên không có khả năng.

Trên thực tế, trong lòng hắn cực kỳ nôn nóng.

Chỉ cần an tĩnh lại, lại càng nôn nóng hơn.

Lúc đọc sách, sẽ suy nghĩ Hạ Trạch đang xem sách gì?

Lúc ăn cơm, sẽ nghĩ, không ai nhắc Hạ Trạch đi ăn y có đi ăn đúng giờ không vậy?

Lúc làm bài, sẽ nghĩ, nếu Hạ Trạch làm những đề này, y có cảm thấy nó đơn giản hay không?

Thật quái lạ, hắn lại nghĩ, Hạ Trạch thi sao rồi? Hạ Trạch có lo cho mình không?

Hạ Trạch, có nhớ tới mình không?

Thường thường, khi Lâm Húc quá mức nôn nóng sẽ dùng cách đi đá banh để khiến mình tỉnh táo lại.

Cho nên, trong suốt thời gian thi cuối kỳ tập trung toàn trường này, tối nào Lâm Húc cũng đi đá banh. Cho dù anh em đang điên cuồng ôn tập không ai chơi cùng hắn, thì hắn cũng tự mình chơi. Hơn nữa đá 1 quả banh, liên tục mấy tiếng, cho đến khi cả người không còn sức lực nữa mới thôi.

Cứ vậy mà qua 3 ngày.

Tối hôm đó, Lâm Húc vẫn đi đá banh.

Đội đầu hơn 1000 trái, chuyển banh vô số lần, đá vô số trái vào trong khung thành, sau đó, liền ngồi ở trên sân cỏ plastic, ôm banh dựa vào lan can nghỉ ngơi.

Có lẽ là quá mệt mỏi, bất tri bất giác, hắn ngủ say.

...

Rõ ràng đã là đêm tối, thế nhưng, bầu trời dần dần biến thành màu xanh da trời.

Mưa phùn nhẹ nhẹ từ trên bầu trời rơi xuống.

Lúc nó rơi trúng người, cảm giác có chút lạnh.

Loáng thoáng, cảm giác một bóng người đứng ở trước mình, vì mình mà cản mưa.

Ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy Hạ Trạch, còn có cây dù xanh đen của y.

“Sao một mình ngồi ở đây vậy?” Hạ Trạch hỏi.

“Đá banh.”

“Trời mưa.” Y an tĩnh nói.

Sau đó chậm rãi ngồi chồm hỏm xuống, nhìn thẳng hắn.

Rõ ràng hai người cự ly gần như vậy, lại không thấy rõ mặt của đối phương.

Ngoại trừ thứ tình cảm trong lòng không ngừng sôi trào.

Quá mức mãnh liệt, cuộn trào mãnh liệt tới mức gạt bỏ lý trí của con người.

Cuộn trào mãnh liệt tới mức khiến người khác hít thở không thông.

Sau sự trầm mặc, bờ môi của y khẽ nhúc nhích: “Vì sao không đến thư viện?”

Đang muốn nói, nhưng không biết vì sao, lại không thể phát ra được tiếng nói nào.

Đột nhiên, một trận cuồng phong thổi tới.

Dù đen trong tay Hạ Trạch trong nháy mắt bay đến chỗ rất xa.

“Dù bay mất rồi!” Hấn đưa mắt nhìn theo hướng dù bay.

Ai ngờ, một giây sau, Hạ Trạch đột nhiên nâng má của hấn lên, ngay sau đó, trên môi cũng cảm giác được sự lạnh lẽo, lại mang cảm giác cực kỳ nhu hòa ...

...

Lâm Húc bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc.

Dừng vài giây, hấn mới phát hiện chỉ là mộng.

Cái cảm giác mưa phùn ấy rất thực, vì hiện tại, bây giờ xác thực trời đang mưa.

Thở dài một hơi, mà ngực lại còn đang điên cuồng đập loạn ...

Về thôi.

Thế nhưng mấy phút sau, Lâm Húc dĩ nhiên ôm trái banh đứng dưới thư viện.

Hấn ngẩng đầu, nhìn về phía tầng năm.

Bây giờ còn chưa đến 9h. Y có còn tự học ở đây nữa hay không?

Khát vọng mãnh liệt này lần thứ hai tràn vào trong lòng hấn, khiến hấn hầu như không thể kiềm được bước chân của mình ...

Nhưng vào lúc này, bờ vai của hấn bị người khác vỗ mạnh: “E, Húc ca, một mình đi đá banh à?”

Lâm Húc xoay đầu lại nhìn, là Bàn Tử.

“Ừ, ôn tập sao rồi?”

“Ôn nhiều cũng như không à! Húc ca, tối nay phải nhờ mày dạy tao rồi! Chúng ta về ký túc xá thôi!”

“... Ừ!”

Thiếu chút nữa, liền không nhận được nữa.

...

Lúc này, Hạ Trạch đang đuổi người, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

A, đã trở đến thế rồi à?

Quả nhiên, ngày hôm nay hấn cũng không có tới đây.

Haizzz, còn mất công giữ ghế cho hấn nữa chứ.

HẾT PHẦN 21

22. Chương 22

Ngày 7 tháng 7.

Ngày thứ năm kể từ lúc hấn không đến thư viện, sáng sớm hôm đó hấn có cuộc thi.

Cùng anh em đi đến giảng đường, cầm giấy báo thi đứng ở cửa phòng thi để xếp hàng vào phòng.

Lại nói tiếp, người tham gia cuộc thi hôm nay quả thật nhiều thật đó nha.

Đoàn người rậm rạp chằng chịt như thủy triều từ cửa giảng đường ào vào, nói liền không dứt.

Một nam sinh mang kính mắt đột nhiên xoay người lại, chỉ vào một đề trên sách bài tập: “Húc ca, đề này chọn câu nào?”

Lâm Húc nhìn một chút: “D.”

“Ôi chào, hình như đề tao mua có vấn đề thì phải! Làm sao bây giờ, hình như đáp án bị sai rồi!”

“Đề bên hội học sinh phát luôn có vấn đề mà. Bất quá không có quan hệ, cũng chỉ có vài cái mà thôi.”

“Húc ca, Có thuộc mấy cái công thức dài ngoằng đó không?”

“Chút chút.”

“Làm sao giờ, tao không nhớ gì hết rồi.”

“Đừng có nóng, dù sao mày cũng không thể viết lên tay được mà.”

“Kỳ thực tao đã viết rồi ... Ha hả, chính là tao sợ ngồi ngay hàng đầu đó, không có cách nào xem được.”

Lâm Húc ngáp một cái, nhìn hàng người xếp hàng ở trước mình.

Chết thật, là ai đang đứng kiểm tra vậy?

Sao lại chậm đến thế chứ.

Chẳng lẽ đứa nào đó đi thi hộ bị bắt?

Hai tay hắn khoanh lại, dựa lưng vào trên vách tường màu xanh biếc, mạn bất kinh tâm nhìn dòng người.

Có người mang dáng dấp tự tin, cười hì hì.

Có người mang vành mắt gấu trúc đậm đến dọa người, rõ ràng tối qua thức đêm rồi.

Có người đến giờ vẫn không quên nhìn mấy nữ sinh mặc váy ngắn, ở phía sau người ta cười đến híp cả mắt.

Có người vừa gọi điện thoại vừa oán hận, sao lại có bà cô giám thị thích nói chuyện phiếm đến thế nhỉ, còn mang giày cao gót bước cộc cộc trên sàn nhà nữa, thật vang ...

Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên liếc nhìn thấy một người cách chừng 20 thước ở một góc.

Một vóc người cao tầm 1m75, vóc người thon dài, mặc đồng phục sinh viên cẩn thận tỉ mỉ, mang chiếc cặp màu đen trên lưng, mái tóc đen dài phản ánh sáng nhàn nhạt.

Là y.

Tuyệt đối là y.

Ngón tay trong trong túi quần Lâm Húc đột nhiên nắm chặt.

Cứ nghĩ vậy mà nhìn y bước vào giảng đường cũng không rời.

Thế nhưng, làm như có sự tương thông linh cảm.

Hạ Trạch đột nhiên xoay người, cứ như thế xoay đầu lại.

Cách nhau 20m.

Cách nhau nhiều người đang đi qua lại như vậy.

Thế nhưng tầm mắt của hai người vào giờ khắc này chỉ nhìn chăm chăm vào nhau.

Lâm Húc muốn thu lại ánh mắt, thế nhưng dù thế nào hắn cũng không làm được.

Sự thực là, ở ngay nơi này, trong nháy mắt, những người qua lại khác đều biến thành bóng xám, thế giới này ánh sáng màu duy nhất của hắn, chỉ có duy nhất một mình Hạ Trạch!

Mà Hạ Trạch, rõ ràng nên vào phòng thi của y.

Thế nhưng y đột nhiên rời khỏi hàng, trước ánh mắt kinh ngạc của rất nhiều người xung quanh tiến lại gần hắn.

Mắt nhìn thấy y càng lúc càng gần mình.

Cho đến khi, trước ngay mặt mình, là ánh mắt mà biết bao lần mình muốn hôn lên, mỉm cười nói: “Xa quá không thấy rõ, tưởng là nhìn lầm ... Quả nhiên là cậu, đã lâu không gặp!”

Lâm Húc ngẩng người, nói: “Chỉ là hơn 5 ngày thôi mà.”

Hạ Trạch có chút ngượng ngùng gãi đầu một cái: “Vậy sao? Haha .. sao mà lại có cảm giác đã hơn nửa tháng rồi nhỉ? Gần đây cậu bận lắm sao?”

Lâm Húc nhìn quanh: “Ừ, phải giúp anh em ôn tập một chút”

Hạ Trạch: “Vậy à ...”

Nhưng vào lúc này, thầy giám thị phụ trách phòng của Hạ Trạch ở bên kia liền la lên: “Bạn kia có muốn tham gia cuộc thi không? Mau vào đi! Trễ nữa thì không thể vào phòng được đâu.”

Hạ Trạch vội vã nói với ông: “Xin lỗi thầy, em tới ngay!” Nói xong liền quay đầu nói với Lâm Húc: “Sau khi thi xong có rảnh không?”

Lâm Húc: “?”

Hạ Trạch rũ xuống lông mi, thế nhưng vùng chân mày thoáng nhíu lại vẫn không thoát khỏi đường nhìn của Lâm Húc: “Buổi trưa ... có thể cùng đi ăn trưa không?”

“... Có thể.”

“Thật tốt quá.” Giấy ôn tập trong tay Hạ Trạch thiếu chút nữa bị y bóp nát rồi. “Mình vào phòng đây. Cố thi tốt nhé ... Một lát gặp!”

Nói xong, y liền xoay người đi vào đoàn người, rời khỏi đường nhìn của Lâm Húc.

Mà Lâm Húc ở phía sau đột nhiên đưa tay, ôm chặt lấy phần ngực của mình.

Trời ạ ...

Quả nhiên là không có thuốc gì chữa được hay sao?

Chỗ này, sao tự dưng lại biến thành như vậy chứ?

Nhưng mà, cũng đỡ là mới vừa gặp lại Hạ Trạch.

Cuộc thi này, đề thi cực kỳ khó.

Thế nhưng Lâm Húc giống như là đột nhiên lấy được may mắn từ Hạ Trạch luôn có thành tích tốt vậy, từ đầu tới đuôi, có thể làm thuận lợi tới mức khác thường! Còn 20 nữa cuộc thi sẽ kết thúc, Lâm Húc trong tiếng rống than khổ của mọi người mà nộp bài sớm, nhẹ nhàng khoan khoái đi ra khỏi phòng thi.

Vừa bước ra khỏi phòng, hắn chợt nghe tiếng nói nhẹ: “Nhanh dữ vậy.”

Vừa quay đầu, liền thấy Hạ Trạch đang dựa ở ngay cửa chơi game trên điện thoại di động, không khỏi kinh ngạc: “Cậu có cần lúc nào cũng xấu xa thích tạo áp lực cho người khác vậy không, nộp bài hồi nào vậy?”

Hạ Trạch: “Sớm hơn cậu có 5 phút thôi.”

Lâm Húc cười: “Ừ!”

HẾT PHẦN 22

23. Chương 23

Bữa cơm trưa này, trong suốt thời gian học đại học của Lâm Húc, là bữa cơm ngon nhất.

Đương nhiên, cũng có nguyên nhân.

Hai người họ vén rèm đi vào trong, bác chủ căn tin vẫn còn chưa mở cửa sổ phía trước ra. Hai tầng đều tỏa mùi hương thức ăn ngào ngạt, dù là mùi thịt nướng hay rau xào cũng đều có — thế nhưng, phải biết rằng hai người họ đều là sinh viên đại học năm 3 rồi, thức ăn trong căn tin dù có phong phú thế nào, thì mỗi món bọn họ cũng ăn hơn 10 lần rồi — Nếu như bình thường, cũng không cần hăng hái đến vậy đâu.

Muốn hỏi nguyên nhân à, cũng cần phải nói sao.

Tác giả buồn nôn: Chỉ cần có thể cùng đối phương ăn chung 1 bữa cơm, dù là ăn cái gì, cũng đều thấy ngon hết.

Hạ Trạch chọn món thịt hầm, trứng chiên cà chua cùng một cái trứng kho, còn Lâm Húc thì chọn mì thịt bò cùng một phần thịt xào.

Hạ Trạch nhìn Lâm Húc cứ liên tục ăn, không ngừng bỏ mì vào miệng, cười nói: “Ngon vậy sao?”

Lâm Húc nói: “Ừ, hôm nay bác gái cho rất nhiều thịt bò vào, ăn rất ngon! Đây, có muốn ăn miếng không?”

Hạ Trạch cũng không từ chối: “Được.”

Nói xong y liền vươn đũa gấp lấy miếng thịt bò trong đĩa Lâm Húc, bỏ vào trong miệng nhai: “Thật cũng không tệ. Kỳ thực nếu cho chút da gà vào sẽ ăn ngon hơn đó.”

“Cậu thích ăn da gà?”

“Đúng.”

“Cậu hình như cũng thích ăn trứng gà.” Lâm Húc nhìn đĩa trứng chiên cà chua cùng cái trứng kho của y.

“Cũng được, thế nhưng mình không thích ăn lòng đỏ trứng.”

Lâm Húc kinh ngạc: “Mình thích ăn lòng đỏ trứng, không ăn lòng trắng trứng.”

Hạ Trạch: “Thật à? Vừa vặn tương phản?”

Lâm Húc: “Lúc cậu ăn bánh bao có phải thích ăn nhân không thích ăn vỏ không?”

Hạ Trạch cười: “Sao cậu biết?”

Lâm Húc: “Có phải cậu thích ăn thịt mỡ?”

Hạ Trạch gật đầu: “Thích! Cậu có thích không?”

Lâm Húc lắc đầu: “Mình không thích thịt mỡ. Cậu rất thích đồ ngọt?”

Hạ Trạch gật đầu: “Đúng vậy.”

Lâm Húc: “Cậu có phải rất thích uống sữa tươi, thích ăn bơ nhưng không thích ăn bánh ga tô, ăn cháo thì thích bỏ thêm đường trắng?”

Hạ Trạch kinh ngạc gật đầu: “Làm sao cậu biết?”

Lâm Húc phì cười 1 tiếng: “Vì sở thích của cậu giống y như em trai của mình vậy đó! Khi nó còn bé thì đúng khiến cả nhà mình chiều theo hầu mà thăm luôn.”

Hạ Trạch cười haha: “Kỳ thực mình cũng khiến mẹ chiều theo hầu đến thăm luôn đó.”

Lâm Húc: “Sau này cậu có thể cùng mình đi ăn rồi.”

Hạ Trạch liền phản ứng: “Hửm?”

Lâm Húc: “Thứ mình thích vừa vặn trái ngược với cậu. Cho nên, cậu ăn lòng trắng mình ăn lòng đỏ, mình ăn vỏ bánh bao cậu ăn nhân, cậu uống sữa tươi mình ăn bánh ga tô ... Đây không phải rất tốt hay sao?”

Hạ Trạch nghe hẳn nói những lời này, thoáng cái ngậy ngẩn cả người, cái lỗ tai rất nhanh đỏ ửng.

Lâm Húc không hề biết, câu mà hẳn nói, rốt cục có bao nhiêu mập mờ.

Ý của câu nói đó, có phải sau này, hai người có thể cùng nhau ăn hay không?

Với lại, không chỉ cùng nhau ăn cơm ...

Còn có thể chia sẻ thức ăn của mình nữa?

Giống như là những người bạn vậy, có phải không?

Lâm Húc không biết suy nghĩ của Hạ Trạch, hỏi lại: “Sao không nói gì?”

Hạ Trạch nhẹ giọng hỏi: “Như vậy, sau này có thể cùng nhau ăn?”

Lâm Húc cười: “Đó là dĩ nhiên.”

“Tốt.” Hạ Trạch đột nhiên nhớ tới chuyện ngày hôm nay, không, là nhiều ngày qua mà y muốn biết nhất. “Sau này, còn có thể cùng nhau tự học không?”

Lâm Húc giương mắt nhìn Hạ Trạch.

Hạ Trạch dường như có chút ngượng, hơi cúi đầu.

Từng mảng ánh sáng lớn rơi lên người y, khiến trên gương mặt đỏ ửng của y nhuộm thêm ánh sáng, tạo ra một ảo giác màu vàng chanh.

Trong nháy mắt, Lâm Húc đột nhiên không hiểu nổi thời gian qua mình rốt cục do dự cái gì, rốt cục đang rầu rĩ cái gì!

Y là thằng cũng được mà.

Y đối với mình là loại tình cảm kia cũng tốt.

Chuyện phải nhẫn nhịn tình cảm trong lòng vĩnh viễn, cũng tốt.

Chỉ cần có thể ở cùng 1 chỗ, không phải đã là rất vui vẻ, rất hạnh phúc rồi hay sao?

Suy nghĩ nhiều tới vậy để làm gì?

Lâm Húc ngừng lại, nhẹ giọng nở nụ cười: “Đương nhiên là được. Tối nay chúng ta cùng tới thư viện đi.”

HẾT PHẦN 23

24. Chương 24

Hạ Trạch không hỏi Lâm Húc vì sao đột nhiên không đến thư viện nữa.

Lâm Húc cũng không chủ động giải thích nguyên nhân của mình.

Bất quá điều kỳ lạ là, mối quan hệ giữa hai người, so với lúc trước thì thân thiết hơn.

Mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tự học, cùng nhau đi đá banh ... Dường như chỉ cần có thời gian, hai người họ đều cố gắng để ở cùng nhau vậy, cho dù đang trong kỳ thi quan trọng, bọn họ cũng chẳng quan tâm.

Giống như hôm nay vậy, 9/7, Hạ Trạch dính liền tiếp 3 môn: Sáng thi liên tục 2 tiếng thì không nói đi. Đến chiều từ 2h30 ~ 4h thi môn thứ 2, từ 4h30 ~ 6h thi môn thứ 3 Hơn nữa buổi chiều thi toàn các môn phải dùng não để tính toán, có phải muốn lấy mạng người hay không?

Trái ngược với y, hôm nay hẳn là rảnh rỗi cả ngày, hôm nay hẳn chỉ thi có 1 môn vào buổi sáng mà thôi.

Buổi chiều, một mình hẩn ngồi ở chỗ cũ trong thư viện để tự học, chỉ chốc lát sau đã làm hết các bài tập còn lại trong sách bài tập, kế tiếp, liền buồn chán nằm dài trên bàn.

Nhìn đồng hồ, đã sắp 4h rồi.

Hẩn lấy lấy điện thoại di động ra, ngón tay nhanh chóng trượt trên màn hình.

Còn cần phải hỏi sao, đương nhiên là gửi tin nhắn cho Hạ Trạch rồi ... Lại nói tiếp, số điện thoại này là vào cái ngày hai người họ “làm lành” mà có được đó.

Lâm Húc: Thi xong chưa?

Nhẹ nhàng nhấn nút gửi, Lâm Húc liền đặt điện thoại di động để ở một bên, còn mình duỗi người, nằm lên cánh tay nhìn ánh dương quang rực rỡ ngoài cửa sổ.

Vốn tưởng Hạ Trạch lát sau mới có thể hồi âm, kết quả điện thoại di động lập tức mà bắt đầu rung.

Mở ra đọc.

Hạ Trạch: Đã thi xong >^< woa,=” vẽ=” mặt=” này=” thật=” đáng=” yêu=” nha.=” khoe=” miệng=” của=” lâm=” húc=” nhẹ=” nhàng=” nhếch=” lên:=” thi=” sao=” rồi?=” hạ=” trạch:=” ngoại=” trừ=” có=” đề=” về=” tam=” trọng=” vi=” tích=” phân=” hình=” như=” làm=” sai,=” những=” thứ=” khác=” đều=” làm=” khá=” tốt.=” mà=” cái=” phòng=” thi=” này=” hình=” như=” điều=” hòa=” bị=” hỏng,=” quả=” thực=” nóng=” chết=” được!=” lúc=” này=” có=” một=” nam=” sinh=” ngồi=” ở=” trước=” mặt=” hạ=” trạch=” nói=” líu=” nhíu:=” “khẩn=” cấp=” khẩn=” cấp,=” hạ=” trạch,=” câu=” này=” làm=” sao=” vậy?”=” hạ=” trạch=” quay=” đầu=” nhìn,=” điện=” thoại=” di=” động=” liền=” rung=” lên,=” y=” ngượng=” ngùng=” nói:=” “chờ=” chút=” nha.”=” lâm=” húc:=” vậy=” thật=” là=” không=” may=” nha,=” uống=” nhiều=” nước=” chút=” nha.=” =” hạ=” trạch=” nhanh=” chóng=” phản=” hồi:=” quên=” mang=” nước=” rồi=” ()=” lâm=” húc:=” cậu=” ở=” phòng=” nào?=” =” hạ=” trạch:=” 4402,=” sao=” thế?=” =” tiếp=” theo=” lâm=” húc=” liền=” ngừng=” trả=” lời.=” hạ=” trạch=” vội=” vàng=” cấp=” thấp=” giọng=” giăng=” cho=” nam=” sinh=” kia=” hăm=” nghĩa=” của=” chữ=” số=” ở=” bên=” trong=” biểu=” đồ.=” mấy=” phút=” sau,=” y=” rớt=” cục=” nói=” xong.=” nam=” sinh=” cảm=” kích=” nói:=” “cám=” ơn!=” nếu=” như=” có=” thể=” vượt=” qua=” được=” cuộc=” thi=” này,=” sẽ=” mời=” cậu=” ăn=” cơm.”=” hạ=” trạch=” cong=” cong=” mắt:=” “không=” cần,=” chỉ=” là=” việc=” nhỏ=” mà=” thôi.”=” nữ=” sinh=” a=” ngồi=” ở=” bên=” cạnh=” nâng=” cằm=” say=” mê=” nói:=” “này=” các=” cậu=” có=” phát=” hiện=” ra=” được=” đạo=” gần=” đây=” hạ=” trạch=” đặc=” biệt=” hay=” cười=” không?”=” nữ=” sinh=” b=” lập=” tức=” tiếp=” lời:=” “đúng=” đúng!=” nhất=” là=” hỏi=” này=” nhấn=” tin=” đó!=” lẽ=” nào,=” hạ=” trạch=” cậu=” ...”=” thanh=” âm=” của=” nữ=” sinh=” c=” trực=” tiếp=” vang=” lên=” từ=” phía=” sau=” hạ=” trạch:=” “này,=” còn=” nhắc=” nhở=” cậu=” phải=” uống=” nhiều=” nước=” nữa=” chứ?=” tri=” kỷ=” đến=” vậy,=” là=” bạn=” gái=” à?”=” cái=” lỗ=” tai=” của=” hạ=” trạch=” trong=” nháy=” mắt=” đỏ=” lên,=” y=” vội=” vã=” lấy=” cái=” máy=” lại:=” “này,=” chỉ=” là=” một=” người=” bạn=” nam=” thôi=” mà!=” các=” cậu=” thật=” là=” suy=” tưởng=” ...”=” ánh=” mắt=” của=” toàn=” bộ=” bọn=” họ=” trong=” nháy=” mắt=” biến=” thành=” mắt=” hồ=” ly=” gian=” trá:=” “woa=”>

~~ có phải hay không vậy đó ...” Nữ sinh C: “Hồi này chẳng phải cô ấy hỏi phòng thi của bạn hay sao? Là tới đây đưa nước cho à?” Liền tiếp tiếng động lớn xôn xao vang lên, thực sự là khiến cho Hạ Trạch đỏ mặt cười. Đúng lúc này, từ phía sau phòng học có một nam sinh quát: “Hạ Trạch, có người tìm!” Sau đó, có một nam sinh cao 1m8 hơi cao gầy mang theo 1 cái túi tiến vào cửa, bước nhanh tới chỗ Hạ Trạch. Ngay lập tức, toàn bộ thanh âm thanh âm âm dương quái khí kia trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là tiếng xì xào bàn tán của nữ sinh. “Trời ... đó ... không phải là Lâm Húc sao? Thật là đẹp trai quá đi!” “A? Cậu đang nói tới hotboy đang nổi như cồn trên mạng đó sao? Chính là vua sân cỏ của trường mình đó hả?” “... Đây ... Đừng nói là cậu không biết người này nha ... Nhưng sao hắn lại ở đây chứ? Hắn là bạn của Hạ Trạch thật sao?” “A ... a.... hắn còn đưa nước tới cho Hạ Trạch nữa kia ... Bạn tốt thật nha! Nếu có

một người đưa nước cho tao, tao sẽ lập tức gả cho người đó!” Rất rõ ràng là Lâm Húc chẳng hề để tâm đến lời của mấy cô nữ sinh đó. Hắn nhìn đồng hồ đeo tay 1 chút, rồi đưa túi đồ cho Hạ Trạch: “Hên là còn kịp, uống nhanh đi.” Hạ Trạch nhìn thấy mồ hôi từ gò má tuấn mỹ của hắn chảy xuống, thực sự khó có thể hình dung được sự cảm động trong lòng y .. Dù sao, y tuyệt đối cũng không phải đứa ngốc. Từ lúc gửi tin đến lúc đưa nước, còn chưa tới 15 . Mà Lâm Húc chạy từ thư viện xuống chạy tới bên ngoài trường mua nước mua chocolate, sau đó lại chạy lên 5 tầng lớp học ... Trời nóng như vậy, còn phải chạy nhanh như vậy, chắc khó chịu lắm! “Cám ơn.” Hạ Trạch nghiêm túc nói. “Thế nhưng sau này cậu đừng làm thế nữa ... Mình ngại lắm!” Lâm Húc bắt đầu nói: “Khách khí cái gì chứ. Mình ở thư viện cũng rảnh không có gì làm, đưa nước cho cậu coi như rèn luyện thân thể một chút. Sắp hết giờ rồi, uống nhanh đi.” Hạ Trạch vừa mở ra, chính là Sprite mà mình thích uống hất, còn có vài miếng chocolate?! “Sao có cả chocolate vậy?” “Bổ sung thể lực.” Hạ Trạch lập tức liền hiểu: “Haha, cuộc thi này quả thực tiêu hao thể lực đó.” Nữ sinh bên cạnh ước ao đỏ kị: “Woa, thật hạnh phúc quá đi ... Chúng mình cũng muốn ăn chocolate!” Hạ Trạch nhìn về phía Lâm Húc đang ngồi trên bàn ở phía sau mình. Lâm Húc hơi nâng cằm: “Cũng được, nhưng nhớ chia 1 miếng cho y.” Vì vậy chỉ chốc lát sau, một đám người trước khi bắt đầu thi liền hạnh phúc ngồi ăn chocolate. Nữ sinh A cảm thán: “Quan hệ của hai người tốt thật đó nha.” Hạ Trạch cong mắt. Còn Lâm Húc đột nhiên nghiêng người về phía trước, đưa tay ôm lấy cổ của Hạ Trạch, khẽ cười nói: “Chúng tôi là bạn tốt, quan hệ đương nhiên phải tốt.” Nói xong thả Hạ Trạch ra, hai tay khoanh lại, đi ra ngoài cửa: “Hạ Trạch, thi xong nhắn tin cho mình, cùng nhau ăn cơm.” Hạ Trạch cười: “Ừ.” HẾT PHẦN 24

25. Chương 25

Hạ Trạch đúng 6h nhắn tin cho Lâm Húc.

Lúc này Lâm Húc mới biết, ông thầy phát hiện đề mình ra hình như quá khó. Vì vậy cho sinh viên thêm 20 nữa, tương đương là thi 2 tiếng

Cho dù là Hạ Trạch có thành tích luôn luôn đặc biệt tốt, cũng thật tình bị “Thi” làm cho tiêu luôn rồi.

Lâm Húc: “Giờ đừng có tự học nữa.”

Hạ Trạch bị thăm nói: “Mình muốn nghỉ ngơi. Thế nhưng sáng mai còn 1 môn nữa, cỡ nào cũng phải đi để ôn lại 1 chút.”

Lâm Húc: “Thật đáng thương, nhớ ăn nhiều 1 chút.”

Hạ Trạch: “Mai cậu có thi không?”

Lâm Húc: “Không.”

Hạ Trạch tê liệt ở trên bàn: “Thật tốt ... haizzz, mình đúng là số khổ.”

Lâm Húc nhìn bộ dáng này của y quả thực cũng không đành lòng: “Hạ Trạch, kiên trì một chút nữa là thi xong rồi. Lát dẫn cậu đi tản bộ.”

“Đi đâu tản bộ?”

Lâm Húc nhú mi: “Mình biết 1 chỗ rất thích hợp để thả lỏng. Được rồi, nhanh ăn đi.”

Đương nhiên, lúc Hạ Trạch hăng hái bừng bừng đi theo Lâm Húc vào cái chỗ “thần bí” kia, thì liền thất vọng: “Cậu nói chính là cái bãi cỏ ở phía sau dãy nhà học đó hả ... Mình cũng biết chỗ này mà.”

Lâm Húc cũng không thêm để ý.

Hắn đi trên con đường nhỏ quanh vườn cỏ, ngẩng đầu, mở rộng hai tay, để ánh dương màu đỏ quất chiếu rọi vào người hắn: “Thế nhưng cậu có ném thử cảm giác ngồi ở trên bãi cỏ, hay là ở trên ghế kia, từ chàng vạng đến lúc bóng tối bao phủ hay chưa?”

Hạ Trạch rất nghiêm túc nói: “Bộ thú vị lắm sao?”

Lâm Húc nhin không được đưa tay xoa tóc y: “Cậu thử đi rồi biết.”

Nói thật, Hạ Trạch mặc dù biết chỗ này, nhưng chỉ là hưởng thụ cảm giác ngồi trên cái ghế trắng ở bên cạnh bãi cỏ.

Còn Lâm Húc thì không giống vậy, lúc hấn nhàm chán thì sẽ thích mang quả bóng của mình đi khắp ngõ ngách trong trường. Thế nhưng lúc ở đây hấn phát hiện rất nhiều sinh vật kỳ diệu, giống như, một loại sâu nhiều chân cứ như rết, hay sâu lông nhiều màu, kể cả một con rắn nhỏ chỉ bằng cỡ ngón út.

Hai người chậm rãi đi dọc theo lối đi bộ quanh bãi cỏ, tìm một cái ghế trắng ngồi xuống.

Hạ Trạch duỗi thẳng thắt lưng, híp mắt nhìn về phía xa: “Woa, phong cảnh cũng không tệ.”

Thật là không tệ.

Ngàn bông hoa hồng ở bên cạnh dòng sông nhỏ không ngừng tỏa sắc, mà bên kia sông, là một vùng hoa màu xanh mượt, những căn nhà nhỏ dễ thương, cùng với, những cây thông xanh lá mạ.

Những đám mây màu bạch kim chậm rãi lưu động trên bầu trời màu đỏ quất, lại nhuộm thêm màu bích lục trên sông, sóng nước trong veoThoạt nhìn thực sự là cực đẹp.

Lâm Húc: “Bên này ít người, cảm giác như ở chốn thế ngoại đào nguyên.”

Hạ Trạch: “Đúng, khí trời hôm nay vừa vặn ôn hoà ... Bầu trời thật đẹp, uhm, giống như hoàng hôn trong bộ Cuộc đời của Pi (1) vậy.”

Lâm Húc biết y đang nói cảnh toàn bộ vạn vật biến thành màu vang chanh lúc ở ngoài khơi kia: “Ừ! Bộ phim đó có rất nhiều cảnh quay rất đẹp.”

Hạ Trạch: “Đúng. Giống như cảnh nam chính lấy tay khuấy nước, sau đó càng khuấy khúc nước ấy càng sáng màu lam.”

Lâm Húc: “Ừ, còn cảnh có cự đại kinh ngư xuất hiện ở phía dưới thuyền nhỏ.”

Hấn vừa nói, vừa đem tai nghe điện thoại nhét vào lỗ tai.

Hạ Trạch nhìn hấn.

Lâm Húc trực tiếp đưa cho y 1 cái tai nghe: “Muốn cùng nghe không?”

Hạ Trạch vui lòng nhận lấy: “Được.”

Về âm nhạc, thể loại và hình tượng của hai người cũng không hợp ... Hạ Trạch bình thường thoạt nhìn vẫn nhả như thế, nhưng y cực thích nghe những thể loại âm nhạc mạnh mẽ bá đạo như Heavy Metal (2), thậm chí có lúc, y sẽ tìm một ít thể loại Death Metal (3) để nghe. Các ca khúc đầy từ ngữ cấm kỵ của Marilyn Manson (4) là loại nhạc y thích nhất.

Còn Lâm Húc, lúc bình thường luôn mang lại cảm giác khí khái nam tử đặc biệt, nhưng lại thích nghe thể loại linh hoạt kỳ ảo, âm nhạc êm dịu — có lẽ do bị ảnh hưởng bởi gu âm nhạc của mẹ chẳng, có đôi khi hấn sẽ nghe vài bản nhạc nhẹ.

Vì vậy, hiện tại giai điệu đang chảy giữa hai người, là thể loại của Lâm Húc, là một ca khúc tiếng Anh của 1 giọng nữ nhu hòa.

Hạ Trạch, trước giờ vẫn chưa nghe qua thể loại này. Vì vậy với y mà nói, khá mới mẻ.

Tiếng ca mộng ảo hòa lẫn với tiết tấu nhu hòa, khiến cho con người như tiến vào tiên cảnh mộng lung.

Hạ Trạch nghe xong 1 hồi, tự đáy lòng nói: “Thật dễ nghe.”

“Thật không?”

Hạ Trạch ngáp một cái, lười biếng nói: “Thế nhưng nghe xong lại có cảm giác buồn ngủ.”

Lâm Húc cười: “Vậy ngủ đi.”

Có lẽ vì ánh dương quang lúc chạng vạng tối quá mức âm áp.

Có lẽ là âm nhạc bên tai quá mức nhu hòa.

Nói chung, Hạ Trạch đang ngửa đầu trên ghế trắng quả thực đang ngủ.

Nhưng Lâm Húc lại không giật mình, có lẽ, bản thân hắn cũng đang mong muốn đối phương nghỉ ngơi 1 chút.

Hắn có chút buồn cười nhìn Hạ Trạch vì nằm mơ mà lông mi hơi run run, nghe tiếng hít thở mềm mại tựa như nhung thiên nga của y. Sau đó, ngón tay nhẹ nhàng đẩy nhẹ, để đầu của đối phương ngoan ngoãn tựa ở trên vai của mình, mùi dầu gội tươi mát thoảng qua chóp mũi, luôn luôn khiến cho Lâm Húc sản sinh cảm giác muốn hôn lên môi của đối phương.

Gió lúc chạng vạng tối thổi vang xào xạt ngàn lá cây.

Bên tai không ngừng vang lên giai điệu tuyệt vời đang nối liền giữa hai người.

Dù là đang ở hiện thực hay là đang trong mộng.

HẾT PHẦN 25

(1)Life of Pi (tiếng Việt: Cuộc đời của Pi) là một bộ phim 3D live-action/computer-animated (phim 3D dùng kỹ xảo điện ảnh trên máy tính ***g ghép nhân vật đồ họa vào cùng với cảnh và người thực), của Mỹ năm 2012,thuộc thể loại phiêu lưu, tâm lý được David Magee chuyển thể kịch bản từ tiểu thuyết cùng tên của Yann Martel do Lý An đạo diễn cùng các diễn viên Suraj Sharma, Irrfan Khan, Rafe Spall, Gérard Depardieu, Tabu, và Adil Hussain.

Nguồn: [vi.wikipedia.org/wiki/Cu%E1%BB%99c_%C4%91%E1%BB%9Di_c%E1%BB%A7a_Pi_\(phim\)](http://vi.wikipedia.org/wiki/Cu%E1%BB%99c_%C4%91%E1%BB%9Di_c%E1%BB%A7a_Pi_(phim))

Link phim: phim14.net/phim/cuoc-doi-cua-pi_life-of-pi.1207.html

(2)Hard rock (hay heavy rock) là một dòng nhạc rock được bắt nguồn từ garage, blues rock và psychedelic rock từ giữa thập kỷ 60 và được xem là nặng hơn so với những dòng này. Nó được đặc trưng bởi ghita điện rền, ghita bass, trống, piano và keyboard.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Hard_rock

(3)Death metal là một nhánh của heavy metal. Nó đặc trưng bởi nhịp điệu vừa phải, heavily distorted guitars, growl vocal thấp, trống blast beat, và cấu trúc ca khúc phức tạp với nhiều thay đổi về nhịp điệu.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Death_metal

(4)Marilyn Manson (sinh ngày 5 tháng 1 năm 1969, tên thật Brian Hugh Warner), là một nhạc sĩ và nghệ sĩ người Mỹ nổi tiếng với sự nghiệp gây tranh cãi của mình và là ca sĩ chính của ban nhạc cùng tên. Nghệ danh của ông đã được hình thành từ tên của nữ diễn viên Marilyn Monroe và kẻ giết người hàng loạt Charles Manson.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Marilyn_Manson

26. Chương 26

Hạ Trạch sau trưa ngày 11/7 là thi xong toàn bộ.

Vừa thi xong đã thấy 1 tin nhắn trong trong điện thoại di động: Đang đá banh ở sân vận động mới xây, tới tìm mình đi.

Hạ Trạch đi tới sân vận động, lại thấy được tình cảnh cực kỳ náo nhiệt.

Cả nam lẫn nữ sinh trong trường đều vây kín nửa sân vận động này, đang kích động đứng ở trên băng ghế mà nhảy căng lên hoan hô.

Có người quen nhìn thấy Hạ Trạch, vui vẻ nói: “Ồ, học trưởng cũng tới xem nữa à!”

Hạ Trạch cười cười: “Bắt đầu hồi nào vậy?”

Nữ sinh A nói: “Bắt đầu từ lâu rồi. Giờ cũng sắp kết thúc rồi đó!”

Hạ Trạch: “Lâm Húc có mặt không?”

Kết quả y vừa mới hỏi, toàn bộ những người chung quanh đều xoay đầu lại: “Hắn chính là át chủ bài đó, làm sao không có mặt được?” “Mình chính vì muốn thấy hắn mới tới đây xem đó!” “Hắn vừa mới đá vào 1 trái đó!”

Nói xong, nam sinh B liền đưa tay chỉ cho Hạ Trạch biết vị trí của Lâm Húc.

Lúc này hắn đang đứng ở vị trí bên phải ngay giữa sân, mặc đồng phục thi đấu màu lam, người nghiêng về phía trước, hai cánh tay đặt lên đầu gối, mắt nhìn chăm chú vào đường lăn của quả bóng.

Hạ Trạch: “Bọn họ có phải bình thường đều đến đây đá banh vào lúc chạng vạng hay không?”

Nữ sinh: “Đúng vậy. Nhớ hồi tháng 4 vừa rồi, mỗi tối nào bọn họ cũng ở đây luyện tập, hồi tháng 5 không phải trường mình lọt vào được top 8 của cuộc thi giải toàn tỉnh hay sao? Chính là nhờ bọn họ đó.”

Hạ Trạch nháy mắt một cái.

Nói như thế nào đây, cảm giác có chút kỳ diệu chẳng.

Vẫn nghĩ là lần đầu tiên hai người họ gặp chính tại thư viện vào tháng 6.

Thế nhưng trên thực tế, chỉ cần chú ý một chút, là có thể thường thường nhìn thấy đối phương ở sân vận động này mà phải không? Nhất là một người nổi bật như Lâm Húc nữa.

Tiếp theo, dường như sân vận động lại kích động.

Nam sinh B nói: “Này này Dương Bằng cố lên đi! Đúng, cứ như vậy, sút đi!”

“Không được, không đủ nhanh!”

Quả nhiên, tên thủ môn cao to nhảy lên, ôm banh vào trong ngực.

Tiếp theo thì cầu thủ mặc màu lam cùng màu vàng giằng co hơn 5 . Song phương cũng không có đột phá.

Nam sinh B thở dài: “Haizzz, Lâm Húc bị phòng chặt quá! Với lại trời nóng đến thế, tất cả mọi người đều mệt rồi, mình thấy kết quả 2-2 cũng tốt đó chứ.”

Thế nhưng vào thời khắc này, có nữ sinh rống to hơn: “Ôi trời! Banh tới chỗ Lâm Húc rồi kìa!”

Nam sinh C: “Hứ, bên người hắn hiện tại có 3 người! Hiện tại còn chưa tới 2 phút, Lâm Húc định làm anh hùng à?”

Nữ sinh kia tự tin cười nói: “Thế nhưng chỉ cần Lâm Húc cho rằng đây là cơ hội, thì bọn họ muốn phòng cũng phòng không được đâu nha.”

Ngay cả một người hoàn toàn không hiểu gì về đá banh như Hạ Trạch cũng biết, điều cô ấy nói cũng có chút đạo lý.

Lúc này, Lâm Húc quả thực tựa như thay đổi thành một người khác, tốc độ đột nhiên tăng nhanh —

Tuyệt đối không phải là tiến nhanh thẳng về phía trước, mà là chạy nhanh theo hình chữ Z. Trong nháy mắt, dường như khuôn mặt của hắn cũng không còn rõ nữa ...

Chỉ thấy hắn hơi cong lưng, dùng chân phải dẫn banh chạy nhanh về phía trước, mà phía trước lại có rất nhiều người, thế nhưng trái banh dường như dán chặt vào chân của hắn, dù cho có người muốn gạt banh, hắn vẫn dẫn banh ... ít nhất .. cũng qua được 6 người rồi!

Thế nhưng dù sao hắn cũng là “Át chủ bài” của đội xanh, mọi người đã sớm nhìn hắn, hai cầu thủ mạnh nhất bên đội bạn trực tiếp giang hai cánh tay chặn ngang trước mặt hắn, hiện tại, dù thế nào hắn cũng không thể đột phá —

Hạ Trạch thấy hắn bị bao quanh như vậy cũng không thấy bối rối. Làm sao bây giờ?

Hắn sẽ bỏ cuộc ư?

Giây tiếp theo.

Chỉ thấy hắn không do dự đá về sau, trái banh đá về sau, lập tức được cầu thủ đội mình tiếp lấy.

Nam sinh B thở dài một hơi: “Quả nhiên đội hình trận này dù là hắn cũng không cách nào đột phá”

Nữ sinh ở bên cạnh nhìn: “Ồi chao bây giờ còn có 40s ... Quả nhiên không còn kịp rồi ...”

Dương Hạ liền dẫn banh chạy, sau đó một lần nữa truyền banh cho một đồng đội người nhỏ con đứng ở góc phải.

Rất rõ ràng, hai người đang đứng ở phía trước Lâm Húc trong nháy mắt dời sang phía phải.

Lại trong nháy mắt.

Cầu thủ kia đột nhiên đá mạnh, trái banh ma sát trên bãi cỏ plastic, lần thứ hai tiến thẳng vào chân Lâm Húc.

Hạ Trạch chợt nắm chặt nắm tay.

Chân phải Lâm Húc nhẹ nhàng điểm một cái, liền chuẩn xác đón được banh.

Hai cầu thủ đội bạn liền tiến lên muốn cướp banh, bỗng nhiên Lâm Húc liền nghiêng người về phía bên phải.

Hai người rất nhanh đưa chân về phía bên phải —

Thế nhưng không giải thích được, banh lại hướng về phía chân trái của hắn.

Một đám người thấp giọng quát: “Là chuyển chân.”

Sau đó thấy bắp thịt của chân trái hắn không hề báo trước đá mạnh 1 cái, lực mạnh tung ra, trái banh như tia chớp, nhanh chóng bay thẳng qua đầu của người phía trước, trong tiếng hút=rít của không khí mà xông thẳng vào một góc của khung thành.

Trong nháy mắt đó, Hạ Trạch xem ngây người.

Mấy giây sau, toàn trường điên cuồng mà hoan hô.

Hạ Trạch nhìn lại thời gian, vừa vặn hết giờ.

Các nữ sinh kích động đến muốn chết: “Woa woaa, Lâm Húc quả nhiên thật là đẹp trai!” “Hắn đá vào nhiều trái nhất!” “A a mình vừa mới chụp được vài tấm nè! Thật là đẹp quá đi ...”

Kỳ thực đừng nói những người khác.

Giờ này khắc này, đứng ở dưới ánh nắng chói chan, Hạ Trạch nhìn thẳng vào hướng mà Lâm Húc đang đứng.

Trái tim còn đang mãnh liệt đập, trong đầu toàn bộ đều là hình ảnh hồi nãy Lâm Húc mới vừa sút banh ...

À, vẫn là lần đầu tiên y phát hiện, thì ra lúc đá banh cầu thủ có thể đẹp trai đến vậy

Còn Lâm Húc đang cầm khăn mặt lau mồ hôi, chỉ chớp mắt, liền thấy bộ dáng của y.

Hắn cười khẽ 1 tiếng, liền đi nhanh tới chỗ Hạ Trạch.

Còn Hạ Trạch tựa như tên ngốc đứng ở giữa trong biển người mê mông, ngơ ngác nhìn chằm chằm Lâm Húc.

Từng giọt mồ hôi thấm ướt trán của y, có lẽ vì trời quá nóng, hoặc có lẽ là do trong lòng kích động, nên gò má của y ửng đỏ, môi càng đỏ sẫm mê người tựa như cánh hoa hồng.

Đợi đến lúc đi tới trước mặt Hạ Trạch, Lâm Húc cười: “Sao ngây người đến vậy rồi? Thích mình rồi à?”

Nữ sinh bên cạnh vừa nghe, liền kích động đến hét rầm lên.

Còn Hạ Trạch lúc này mới phản ứng được, trực tiếp giơ ngón tay cái lên về phía Lâm Húc: “Không ngờ cậu lại ngẫu tới vậy! Lâm Húc, mình ngưỡng mộ cậu!”

“Thật à?” Lâm Húc thấp giọng nói. “Có nước không? Khát chết được.”

Một đám người ở bên cạnh nghe vậy liền ân cần tìm nước: “Này nước ở đâu vậy hả? Húc ca muốn uống nước kìa!”

Hạ Trạch vội vã lấy chai nước khoáng trong ba lô mình ra: “Uống của mình đi này —”

Bất quá lấy ra rồi y mới phát hiện chai của mình chỉ còn 1/3, y tiếc nuối nói: “Ý, mình chẳng còn nhiều —”

Ai biết y còn chưa nói hết, Lâm Húc liền cầm lấy chai nước của y.

Rất nhanh mở nắp ra, ngửa đầu, liền uống 1 hơi ... từng giọt nước lướt qua khóe miệng của hắn, hòa cùng mồ hôi, theo đường viền của cằm và cổ, chảy vào trong áo.

Hạ Trạch cảm thấy rất kỳ quái ...

Thực sự ...

Quá kỳ quái!

Bởi vì hồi nãy dù kích động như thế nào đi nữa, nhiệt huyết như thế nào đi nữa, cũng kém hẳn với lúc này ...

Trên thực tế, hiện tại y cả người quả thực cực nóng, tựa như mới bị nướng chín vậy!

HẾT PHẦN 26

27. Chương 27

Trận bóng đến 3h30 là kết thúc.

Sau đó, hai người họ lại cùng nhau đánh 1 trận cầu lông, cả người đầy mồ hôi rời khỏi sân vận động.

Hạ Trạch nóng tới kéo kéo áo: “A, nóng chết mất, thật là muốn nằm trong cái tủ lạnh mà.”

Lâm Húc: “Vậy sao không ngồi 1 chuyến bay tới Nam Cực đi.”

Rõ ràng là cuộc nói chuyện chẳng khiến họ bớt nóng, vậy mà hai người họ lại cười đến thắt lưng không đứng dậy thẳng được.

Hạ Trạch uống một hớp nước: “Buổi tối làm cái gì?”

Lâm Húc: “Anh em mời khách, tối liên hoan. Còn cậu?”

Hạ Trạch: “Ngày nghỉ không muốn mang sách về nhà, cho nên định tới thư viện xem phần còn lại cho xong luôn ... À, thế nhưng trước hết phải về tắm cái đã, haizz, trên người bây giờ nhớp nhúa, thật khó chịu!”

Lâm Húc: “Vậy tắm thôi, cùng nhau tắm.”

Hạ Trạch cong cong mắt: “Ừ!”

Hiện tại Hạ Trạch không hề nghĩ gì hết.

Thế nhưng, khi y bước xuống lầu, thấy Lâm Húc đang chờ sẵn, đột nhiên y mới ý thức được hồi nãy mình vừa mới đồng ý chuyện gì ...

Cùng tắm?

Chờ một chút.

Có gì đó không đúng?

Hai đứa con trai cùng tắm, là chuyện bình thường mà.

Đúng đúng ... Cho nên không cần phải nghĩ ngợi ...

Thế nhưng!

Nhà tắm trong trường hoàn toàn không có ngăn cách, mọi người đi vào là thấy rõ hết luôn ...

Nghĩa là, cùng Lâm Húc vào trong cũng là cả người của cả hai sẽ —

Lâm Húc xoay đầu lại nhìn Hạ Trạch, cười nói: “Đang nghĩ gì thế? Sao lại đỏ mặt?”

Hạ Trạch lắc đầu: “Không nghĩ gì hết ... Chỉ cảm thấy người tới tắm hôm nay có hơi ít.”

Lâm Húc: “Ừ, nãy giờ không thấy được mấy người. Mình nhớ là giờ này là người tới tắm luôn đông chứ. Chắc là có nhiều người chạy về nhà rồi.”

Hạ Trạch nói đến vấn đề này có chút bất bình: “Đúng vậy, mình nghe nói khoa cơ điện đầu tháng này sẽ nghỉ!”

Lâm Húc: “Chúng ta thì hơi trễ. Thế nhưng yên tâm đi — còn có khoa trễ hơn chúng ta mà — nghe Bàn Tử nói có khoa tới 20 mới được nghỉ!”

Hạ Trạch: “Haha, thật là thảm!”

Đương nhiên, hai người nhìn như cậu 1 câu mình 1 câu, đang nói chuyện phiếm với nhau.

Kỳ thực, trong lòng 2 người đều đang tính toán.

Hạ Trạch lúc này đột nhiên nghĩ đến một ý kiến hay, y nói: “Hay là vậy, chúng mình thi xem ai tắm nhanh hơn không?”

Lâm Húc: “Tùy thời phụng bồi.”

Đối với Hạ Trạch mà nói, lần tắm này, có thể sánh ngang với huấn luyện. Y vừa vào tới nhà tắm, liền nhanh chóng chạy vội vào trong phòng thay đồ, dùng tốc độ nhanh như tia chớp cởi hết quần áo, cầm chậu xông thẳng ngược ra bên ngoài tới tận “Vị trí an toàn” tận sâu bên trong góc.

Hỏi y vì lý do gì mà đề nghị thi tắm nhanh à?

Chẳng phải là vì ... y đang mượn cớ “Chạy trốn” hay sao?

Trước đó mấy phút, Hạ Trạch còn cảnh giác mà tắm. Nhưng qua 1 lúc lâu rồi, Lâm Húc vẫn không có xuất hiện bên cạnh y, y liền an tâm: Lâm Húc tìm được không mình rồi. Chắc vậy nên ra chỗ khác tắm rồi!

Thật tốt!

Tiếp theo chỉ cần tắm nhanh 1 chút, sau đó mặc quần áo chỉnh tề xuất hiện trước mặt hẳn nói cho hẳn biết mình tắm nhanh hơn! Haha, như vậy không chỉ thắng được trận này, mà còn không vì thấy thứ gì đó, hay khiến mình bị nhìn thấy mà lúng túng ... Thật là tốt mà!

Năm phút đồng hồ sau đó, Hạ Trạch đã rửa đến sạch sẽ liền quàng khăn mặt lên vai, thu dọn đồ, rồi nhàn nhả đi xuyên qua dòng hơi nước chung quanh, rất nhanh liền tới chỗ thay đồ, chuẩn bị thay quần áo.

Hạ Trạch đặc biệt thích cảm giác vừa mới tắm xong, mồ hôi bùn đất cả người đều biến mất, thay vào đó là mùi xà phòng thơm ngào ngạt. Y vừa đưa tay vào trong ba lô tìm quần lót, vừa suy nghĩ tối nay đang ăn gì ... Dù sao cũng được nghỉ, thì mình phải khoản đãi tốt cho mình 1 chút chứ nhỉ? Như là ăn mấy đồ vặt đồ nướng nè, dù sao cũng lâu rồi không có ăn — Ừ, tiếp theo vừa vặn đi vòng qua thư viện đọc sách, 9h quay

về ký túc xá còn có thể chơi game thêm mấy tiếng — haha, 11h là bị cắt mạng (bình thường 10h30 đã cắt mạng), nghỉ thật tốt!

Thế nhưng, ngay lúc Hạ Trạch vui tươi hơn hở.

Một thanh âm quen thuộc khiến y sợ đến chết khiếp!

“Chuyện gì khiến cậu vui vậy?”

HẾT PHẦN 27

28. Chương 28

Cả người Hạ Trạch run lên, quần lót màu nâu trong tay thiếu chút nữa rớt xuống!

Y dùng tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời mình mặc quần lót vào, sau đó liếc mắt nhìn Lâm Húc, cười khan nói: “Cậu tắm xong rồi?”

Ai biết không nhìn mới tốt chứ.

Vừa nhìn, liền phát hiện Lâm Húc đã mặc T-shirt quần soóc từ lâu rồi, đang thong thả khoanh tay dựa ở tủ quần áo, hơi ngẹo đầu: “Ừ. Nhìn cậu tắm rất vui, còn hát nữa đó.”

Gì cơ?

Hạ Trạch cảm giác mình sắp điên rồi!

Vừa rồi mình quả thật có hát ... Thế nhưng lúc đó đang tắm mà.

Rốt cục Lâm Húc tắm nhanh cỡ nào vậy ... Không! Đây không phải là trọng điểm! Trọng điểm là ... Nãy giờ hần nhìn mình tắm hay sao?

Hạ Trạch tìm ra quần soóc, khom lưng mặc vào, dùng giọng nói trấn định nhất của mình: “Cậu ra cửa chờ mình được không?”

“Không được.Đợi cậu mặc đồ xong rồi ra luôn.”

“Haha ... đúng vậy.”

Hạ Trạch nỗ lực dời sự chú ý của mình từ Lâm Húc sang chỗ khác.

Y chọn lựa phương pháp, tốt nhất là nói chuyện phiếm với Lâm Húc: “Cậu thích ăn vặt chỗ nào nhất?”

Lâm Húc: “Chỗ Đông bắc.”

Giọng của Hạ Trạch có chút kích động: “Woa, mình cũng thích chỗ đó! Lần trước có bạn dẫn mình đi ăn, mình thích nhất là Lạp xưởng ở chỗ đó!”

Lâm Húc: “Mình cũng thích!”

Hạ Trạch: “Sau khi nướng xong, Lạp xưởng ấy sẽ cong lên, từng giọt dầu rớt xuống, quả thực thơm ngào ngạt. Đúng rồi, cánh gà chỗ đó cũng rất ngon, thịt cực kỳ mềm, không biết bà chủ bỏ thêm hương liệu gì, mà lại cực kỳ cay!”

Lâm Húc: “Ừ!”

Hạ Trạch: “Sau đó, mua một ly nước dưa hấu ướp lạnh ở quán trà sữa đối diện nữa, hoặc là mua một ly đá bào hoa quả ở chỗ khác ...”

Hạ Trạch bắt đầu nói chuyện rồi cũng dần bớt khấn trương hơn.

Thế nhưng trong lúc y nói, khiến cái bụng đói của y dần dần chìm vào trong thế giới mỹ thực đặc sắc, từ từ không còn để ý đến phía sau mình nữa.

Y không biết, Lâm Húc hoàn toàn không có nghe y nói cái gì cả.

Kỳ thực, từ lúc nhìn Hạ Trạch tắm, cho đến bây giờ thấy y thay đồ, ý thức của hắn đã bị tan rã, nói đúng hơn, là lâm vào trạng thái chuyên chú khác thường.

Giờ này khắc này, hắn đang tỉ mỉ nhìn chằm vào lưng của Hạ Trạch.

Giống như một nghệ thuật gia đang đứng nhìn một bức tượng điêu khắc, quan tâm nhìn ánh sáng màu vân da, sự biến hóa của từng đường viền, quan sát đến tận những giọt nước ẩm ướt từ mái tóc rớt xuống, trượt dần theo cột sống, đến tận thắt lưng, sau đó tiếc nuối nhìn sự xinh đẹp của y bị che giấu dưới lớp áo sơ mi màu trắng tuyết.

Chẳng biết từ lúc nào, Lâm Húc đã thả lỏng hai cánh tay đang khoanh trước ngực mình, chậm rãi đi đến chỗ Hạ Trạch.

Mùi dầu gội thơm mát xông vào mũi. Đó chính là mùi thuộc về riêng Hạ Trạch.

Phía sau cổ y, đúng thật là trắng nõn.

À, ở ngay giữa cột sống ở phía sau cổ, cũng có một nốt ruồi à?

Thật đúng là rất giống nốt ruồi ở phía bên cổ của y.

Rất nhỏ, rất nhạt, nếu không quan sát cẩn thận thật khó mà phát hiện ... Thật đáng yêu.

Hạ Trạch hoàn toàn không biết Lâm Húc đã đứng ở phía sau mình, y vừa cài nút áo, vừa thao thao bất tuyệt kể về mỹ vị của cái lẩu trong nội thành ...

Nhưng ngay trong tích tắc, miệng y nhất thời không phát ra được tiếng nào.

Vì có một ngón tay nóng cháy đang ma sát nhẹ ở phía sau cổ y.

Hạ Trạch có chút thẹn thùng rút lui cái cổ: “Sao vậy? Nhột quá ...”

Ngón tay ở sau cổ rời đi.

Hạ Trạch thở dài 1 hơi.

Thế nhưng kế tiếp, y không hề dự liệu trước được.

Một thứ gì đó cực kỳ nhu hòa, cực kỳ ấm áp thay thế ngón tay, đang thật sâu chạm vào ngay sau cổ y ..

Nhất thời, Hạ Trạch trợn to mắt, tựa như phía sau cổ bị một ngọn lửa thiêu cháy!

Ai biết rằng mu bàn tay lập tức bị người đó nắm lấy, giây tiếp theo, cả người y bị Lâm Húc kéo quay ngược người lại, đè chặt lên tủ quần áo phía sau.

Tủ quần áo làm bằng inox, thật sự rất đau.

Thế nhưng Hạ Trạch đã quên mất đau đớn rồi.

Cũng quên luôn việc nói chuyện.

Bởi vì lúc này, Lâm Húc thật sự rất đáng sợ.

Hắn cau chặt mày, đôi mắt bình thường dịu dàng lúc này lại hơi đỏ sậm, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, cúi đầu thở dốc liên miên không ngừng ... Hạ Trạch chưa bao giờ thấy qua bộ dạng lúc này của hắn, cho dù là lúc ở sân vận động điên lên chạy loạn, hay là khi đá xong trận bóng, hắn cũng không có như vậy!

Thống khổ.

Đúng.

Loại vẻ mặt này, không phải thống khổ thì là gì?

Quả thực giống như là bị truyền nhiễm, Hạ Trạch cũng cảm thấy ngực mình khó chịu vô cùng.
Có thứ gì đó trong lòng ngực như nóng lên, nóng lên ... đến nỗi sắp thiêu cháy, phá tan tất cả mọi thứ!
Hạ Trạch vô ý thức hỏi: “Cậu làm sao vậy —”
Y còn chưa nói xong, chỉ thấy Lâm Húc nhanh chóng thả mình ra, dờn di tầm mắt.
“Xin lỗi.”
Nói xong, hắn cúi người cầm lấy chậu tắm, bước nhanh ra ngoài.
Hạ Trạch sửng sốt gần nửa phút, mới bắt đầu phản ứng.
Y giống như cả người mới bị tạt một thau nước lạnh, trong nháy mắt từ đỉnh té xuống thung lũng.
Kế hoạch tốt đẹp trước mắt tất cả đều quên mất, một mình y trở về ký túc xá, thậm chí cả cơm cũng quên ăn.
Y đã từng nghi ngờ Lâm Húc thích mình.
Thế nhưng cũng ngay lần đó, Lâm Húc đang trong vòng nghi ngờ lại không đến thư viện nữa.
Mà lúc này, không phải đang lặp lại chuyện tình lúc đó hay sao?
Lúc này đây, kỳ thực, càng thêm nghiêm trọng hơn!
Hạ Trạch lấy điện thoại ra, gọi trực tiếp cho Lâm Húc.
Reng ...
Reng ...
Reng ...
Reng ...
... Ít nhất ... cũng reng tới 5 lần, lại không có ai tiếp máy.
Hạ Trạch nắm chặt điện thoại di động, xương ngón tay trắng bệch.
Chết tiệt!
Lẽ nào, cái tên Lâm Húc gốc gác đó định chơi trò không nói gì hết tiếp tục biến mất hay sao? Được rồi, lần trước biến mất 5 ngày, lần này dự định biến mất suốt kỳ nghỉ, hay là vĩnh viễn?
Lần thứ 8, điện thoại rốt cục được bắt.
Bên tai của Hạ Trạch, chính là thanh âm ồm ồm giảng co một hồi lâu, sau đó mới nghe thấy được một giọng nam lãnh đạm: “Alô?”
HẾT PHẦN 28

29. Chương 29

Không phải tiếng của Lâm Húc.
Hạ Trạch sửng sốt 1 chút, mới hỏi: “Anh là ai?”
Đối phương không trả lời, hỏi lại: “Cậu là Hạ Trạch à?”
Hạ Trạch: “Ừ. Có thể đưa cho Lâm Húc tiếp điện thoại 1 chút được không?”
Nam sinh kia: “Hắn không tiếp máy đâu.”

Hạ Trạch: “???”

Nam sinh kia thở dài 1 hơi: “Người anh em của tôi, hẳn vẫn là một người thích chơi đùa với người khác. Từ năm nhất cho đến bây giờ, hẳn đã quen vài ba cô rồi, lâu nhất cũng chỉ được nửa năm, ngắn nhất thì chỉ có vài ngày là kết thúc, dù là ai nói lời chia tay trước, hẳn trước giờ cũng không hề quan tâm, ngày hôm sau lại tiếp tục cùng chúng tôi đùa giỡn, cậu thấy vậy có phải rất tốt không? Thế nhưng gần đây, hẳn quả thực giống như 1 tên bệnh vậy, mỗi ngày đều chỉ biết cười ngây dại, đến lúc thì lại lại đột nhiên đem bản thân nhốt tại phòng ký túc xá chẳng thêm mở đèn, chẳng nói với 1 câu, còn bây giờ thì lại chỉ biết uống rượu điên cuồng.”

Hạ Trạch cắn môi: “Các anh đang ở đâu?”

Nam sinh đó lại như chẳng nghe y hỏi, giọng lè nhè say nắc một cái: “Thấy bộ dạng quỷ quái này của hẳn, chúng tôi cũng cảm thấy đau lòng! Hạ Trạch, nếu như cậu chẳng có chút ý gì với hẳn, có thể tạm thời dừng liên hệ với hẳn không? Thật sự tôi cũng không muốn nói với cậu mấy câu này, nhưng mà cậu có thể thông cảm và hiểu cho cảm nhận hiện tại của hẳn 1 chút, được không?”

Thanh âm Hạ Trạch thoáng cao 1 chút: “Tôi hỏi các anh đang ở đâu?”

Nam sinh lập tức cắt ngang: “Nếu không thì cứ vậy đi, sắp nghỉ rồi, đừng gặp mặt hẳn, đừng gọi cho hẳn, còn chuyện khác cứ giao cho chúng tôi, dù sao chúng tôi biết hẳn cũng nhiều năm rồi, sao không hiểu hẳn chứ? Ngày nghỉ chúng tôi dẫn hẳn tới mấy chỗ gặp mặt hẹn hò, tìm mấy cô gái hợp ý của hẳn cũng không phải việc khó, chỉ một kỳ nghỉ đủ để chúng tôi khiến hẳn quên cậu rồi ...”

Ai biết nam sinh kia còn chưa nói xong, màng tai đột nhiên bị thanh âm đê-xi-ben cao khiến cho muốn nổ tung: “Im miệng! Tôi hỏi các anh đang ở đâu, có nghe không hả?”

Hạ Trạch chạy tới nơi đó, lập tức mùi thịt nướng cùng mùi rượu đập vào trong mắt.

Y liếc mắt liếc nhìn thấy trong đám người kia, chính là Lâm Húc đang mặc áo thun đen, mang vòng cổ màu bạc như cũ.

Hai bên Lâm Húc đều có các cô gái, các cô ấy vừa rót rượu cho Lâm Húc, đưa thịt nướng tới, còn không thì không ngừng kẻ sát người hẳn thì thầm to nhỏ. Mái tóc uốn nhuộm, lông mi dày có gắn lông mi giả, chiếc váy ngắn đẹp, cùng với giày cao gót khéo léo, vừa nhìn, liền biết các cô ấy đã trang điểm rất kỹ lưỡng trước khi tới.

Có một nam sinh ngồi phía sau hẳn, dáng người cao ráo, phát hiện ra Hạ Trạch, y vui đầu thì thầm vào tai Lâm Húc câu gì đó, liền đi ra mở cửa.

Lâm Húc không có gương mặt nhìn.

Còn Hạ Trạch thì đứng đối diện hẳn.

Có nam sinh nhiệt tình giới thiệu Hạ Trạch cho mấy cô nữ sinh.

Mấy cô nữ sinh kia không ngừng trước mặt Hạ Trạch hoa chân múa tay vui sướng, đôi môi đỏ sậm không ngừng nói gì đó.

Còn Hạ Trạch thì chẳng thêm để ý.

Y chỉ nhẹ giọng gọi: “Lâm Húc?”

Lâm Húc gương mặt, có chút mờ mịt nhìn về phía y.

Rất rõ ràng, Lâm Húc đã say, đôi môi mỏng của hẳn chọt nhúc nhích: “Sao cậu lại ở đây?”

“Vì sao không tiếp điện thoại?”

“Điện thoại?” Lâm Húc lẩm bẩm nói.

Nói xong gơ bia lên. Bên cạnh đã có một đồng chai bia rỗng tuếch rồi.

Hạ Trạch: “Đừng uống nữa.”

Lâm Húc nhìn y 1 cái, lông mày giật giật, nhưng vẫn như cũ ngửa đầu uống cạn.

Ai biết được giây tiếp theo, Hạ Trạch đưa tay, đoạt lấy chai bia trong tay Lâm Húc, liền hung hăng ném qua bên đường. Một tiếng xoảng giòn tan, chai bia nát thành một mảnh vụn.

Nữ sinh còn tưởng xảy ra chuyện ẩu đả, các cô liền lập tức la lên. Rồi nhanh chóng chạy qua bàn khác né tránh. Còn nam sinh khác đều là anh em của Lâm Húc, bọn họ tức giận đứng lên, chuẩn bị đánh cho tên tiểu tử thói Hạ Trạch không biết trời cao đất dày là gì, lại bị Háo Tử đưa tay cản lại: “Chờ chút!”

Hạ Trạch luôn là một người nho nhã, chưa từng làm ra chuyện lỗ mãng cho dù là khi bực mình.

Thế nhưng hiện tại y tuyệt đối không hối hận hành động hồi nãy của mình.

Trên thực tế, y cảm thấy rất tức giận rất phẫn nộ, y cần phải làm gì đó!

Còn ngôn hành cử chỉ của y, cũng hoàn toàn toàn bộ hấp dẫn lực chú ý của con ma men trước mặt mình.

Lâm Húc còn đang trong tư thế cầm chai bia, ngốc lăng mà nhìn chằm chằm Hạ Trạch.

Dưới ánh đèn đường sáng trưng của quán ăn lề đường.

Dưới ánh sáng của 5 màu như nước, tản mát quanh áo sơmi màu trắng của Hạ Trạch.

Tóc y hơi mất trật tự, lông mày nhíu chặt, gương mặt ửng đỏ, cắn chặt môi, thoạt nhìn dường như rất tức giận, quả thực như muốn khóc luôn rồi!

Đầu của Lâm Húc lại choáng váng.

Hạ Trạch, vì sao lại ở đây?

Tên khốn nào lại dám khiến y lộ ra biểu tình như vậy?

Chờ chút đã!

Vì sao giờ mình lại có cảm giác không đủ sức để gặp y cơ chứ?

Ngay lúc hắn còn đang nghi hoặc không cách nào giải thích được, thì Hạ Trạch liền chạy tới chỗ của hắn, đưa tay, nắm chặt lấy cánh tay hắn, nói với những người khác: “Xin lỗi, hắn uống hơi nhiều, tôi đưa hắn về trước.”

Những người khác cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, quả thực không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ có Háo Tử thở dài một hơi: “Vậy tôi xin cậu hãy chăm sóc hắn cẩn thận.”

“Ừ!”

Hạ Trạch nhẹ giọng trả lời 1 tiếng.

Sau đó liền kéo Lâm Húc biến mất trong dòng người.

HẾT PHẦN 29

30. Chương 30

Ngọn gió đêm lạnh là thứ giải rượu tốt nhất.

Không bao lâu, thần trí Lâm Húc dần dần rõ ràng. Chỉ ít hiện tại thân ảnh trước mắt hắn chỉ có 1 người, hắn cũng có thể nhận biết được chuyện gì đang xảy ra.

Giờ này khắc này, Hạ Trạch đang nắm chặt lấy cổ tay của hắn, cũng không thèm quay đầu lại mà bước nhanh về phía trước.

Bộ dáng hai người nam sinh đang cù cựa vậy tất nhiên khiến người khác chú ý.

Nhiều người đi chung quanh quay đầu nhìn.

Thế nhưng, hai người họ không có tâm tư để ý chuyện này.

Hiện tại thứ có thể hấp dẫn Lâm Húc, ngoại trừ Hạ Trạch, thật đúng là chẳng còn gì khác.

Nói thật, được Hạ Trạch nắm tay như thế thật là thoải mái nha, khác hẳn với nhiệt độ trên cơ thể mình, tay của y giống như túi chườm nước đá đang quấn quanh cổ tay hắn vậy. Thanh thanh lạnh lạnh.

À, mái tóc đen của y còn đang bay nhẹ.

Mềm mại, đen, trơn bóng, mang theo hương thơm dịu dàng.

A, hôm nay mới tắm sơ qua, cho nên mới đặc biệt thơm đến vậy chăng?

Sau đó, khó có thể không chế, tầm nhìn của hắn lại hướng về phía sau cổ trắng nõn của Hạ Trạch, phần giữa cột sống của y. Chuyện xảy ra trước đó như đèn kéo quân lùi tiến vào trong đại não của Lâm Húc, bỗng nhiên, hắn liền quấy tay khỏi tay của Hạ Trạch.

Hạ Trạch giật mình: “Sao vậy?”

Lâm Húc: “Hiện tại mình không thể ở bên cạnh cậu được.”

Hạ Trạch nhíu mày: “Hả?”

Lâm Húc bắt đầu dĩ dờ trán: “Cậu không nên tới tìm mình. Cho mình thêm tí thời gian nữa, sau đó liên hệ lại có được không?”

Hạ Trạch sắp chịu không nổi: “Rất cuộc làm sao vậy? Cậu nói cho rõ ràng đi!”

Nhưng Lâm Húc chỉ nhíu mày: “Mình thật sự không cách nào tiếp tục kiềm chế để có thể tiếp tục ở bên cạnh cậu được nữa, mình nhẫn không nổi.”

Sự kiên nhẫn của Hạ Trạch sắp bị Lâm Húc dần vắt rồi.

Y dùng sức lực lớn nhất hiện có của mình, nắm lấy cổ tay của Lâm Húc, đem hắn túm vào trong một con hẻm nhỏ. Dưới ánh đèn đường màu cam, y đem cái người còn cao hơn y một cái đầu ép vào trong tường.

Sau đó, y vươn tay nắm lấy áo của Lâm Húc, kéo thân thể đối phương xuống, dựa theo tia sáng yếu ớt, liền hung hăng hôn lên!

Nụ hôn này tương đối ngắn.

Một giây sau, Lâm Húc đã được thả ra.

Hạ Trạch đứng trước mặt Lâm Húc, đôi mắt đỏ hoe rống lớn: “Tên nhát gan cậu đấy! Ai bắt cậu tiếp tục nhẫn nại chứ hả? Cậu có hỏi mình sao? Nếu không nhẫn nại được nữa thì cứ làm chuyện mà mình muốn đi!” Đương nhiên, phát tiết xong, lý trí trong nháy mắt đã trở về.

Trái tim của Hạ Trạch đập mạnh 1 tiếng, sau đó liền nổ tung.

Y bưng chặt miệng mình lại, từng bước lui về phía sau.

Trời đất!

Mình vừa làm chuyện gì vậy?

Y nói không thể nhẫn nại được nữa thì cứ làm chuyện mà mình muốn đi, hay là, đó cũng không phải là chuyện mình không thích thì sao?

A a ... hay là hắn vốn dĩ không thích mình là bản thân mình hiểu sai?

Thế nhưng làm sao bây giờ chính mình cũng ...

Hiện tại chẳng phải hắn đang say hay sao?

Lúc say thì nói gì cũng sẽ không nhớ, phải không?

Nhưng y hoàn toàn không ngờ.

Sau 1 khắc, tay y đột nhiên bị người khác nắm chặt, còn chưa thấy rõ chuyện gì, thì có 1 cái bóng bao trùm người y lại, cái ót liền bị nắm chặt, sau đó trước mặt mình, là một nụ hôn cuộn trào mãnh liệt tựa như bão tố khiến y phải bồng tỉnh!

HẾT PHẦN 30

31. Chương 31

Lâm Húc tưởng rằng mình đang mơ.

Là một giấc mơ vô cùng vô cùng tuyệt vời nhưng lại không phải là hiện thực.

Bởi vì, trong giấc mơ đó hắn thấy Hạ Trạch đang hôn hắn. Không chỉ vậy, còn cùng hắn hôn tới tận 5 phút!

Hắn khẽ cười một tiếng: “Sao có thể được chứ?”

Ai biết hắn vừa mới nói, lại phát hiện thanh âm của chính mình dĩ dĩ lại khàn khàn không giống bình thường!

Nhìn chung quanh 1 chút, phát hiện mình đang nằm trên giường ngủ trong phòng ký túc xá, thế nhưng từ drap giường có thể thấy được đây không phải giường của mình. Cử động cơ thể, đầu nặng chết được, nhìn lại một chút, phát hiện quần áo của mình thật tốt là còn nguyên!

“Ma men, tỉnh rồi sao?” Thanh âm Hạ Trạch truyền đến.

Lâm Húc giương mắt vừa nhìn, liền phát hiện Hạ Trạch cầm khăn lông ướt leo lên giường tầng, bò về phía mình, sau đó cẩn thận dùng khăn lau khô mặt mình.

Lâm Húc: “Sao mình lại ở đây?”

Hạ Trạch giật mình: “Cậu quên rồi sao?”

Lâm Húc rõ ràng cảm nhận được bàn tay đang lau mặt mình của Hạ Trạch ngừng lại 1 chút.

Nhưng Hạ Trạch lập tức cười nói: “Cậu uống say, sau đó nổi điên lên, rồi đột nhiên ngủ mất. Vốn định đem cậu quăng về phòng cậu, lại phát hiện mình không biết số phòng của cậu, mà chìa khóa cùng điện thoại di động của cậu đều nằm ở chỗ quán thịt nướng rồi, vì vậy mình chỉ có thể khiêng cậu về phòng mình, quả thực nặng chết được! Cậu nên cảm ơn mình đi!”

“Cảm ơn!” Lâm Húc nghiêm túc mà nói.

Nhưng ngược lại khiến Hạ Trạch có chút xấu hổ.

Lâm Húc hỏi tiếp: “Mình say? Vậy mình phát điên thế nào?”

Hạ Trạch cười ha ha: “Cậu biến thành thằng cuồng hôn môi đó.”

Nói đến đây, y dường như nhớ lại 1 chút, giương mắt nhìn Lâm Húc. Sau đó y lại tự nhiên hạ lông mi, đôi mắt kia dưới ánh đèn phòng, vừa trầm tĩnh vừa mỹ lệ: “Lừa cậu thôi! Quá lắm cậu chỉ là cởi quần áo mà thôi, rồi còn tru lên nữa, haha.”

Lâm Húc đưa tay, liền nắm được ngón tay đang lau khuôn mặt mình của Hạ Trạch.

Quả nhiên, Hạ Trạch lập tức cổ sức giãy: “Sao vậy?”

Lâm Húc nở nụ cười: “Hạ Trạch, cậu bịa chuyện chẳng giỏi tí nào.”

Hạ Trạch sững sốt, lập tức nở nụ cười: “Cậu nói gì vậy?”

Sau một khắc, Lâm Húc dùng hai tay nắm chặt cánh tay Hạ Trạch, liền mạnh mẽ xoay người đem Hạ Trạch áp xuống dưới. Hạ Trạch mở to hai mắt, mái tóc đen thả tung dưới gối đầu, tức giận nói: “Cậu làm gì vậy!”

Còn tầm mắt của Lâm Húc chậm rãi hạ xuống, lần lượt hạ xuống, đến tận khi hoàn hoàn chính chính rơi xuống bờ môi của y, mới nói: “Môi thật đúng là vừa hồng lại còn có chút sưng, chúng ta đã hôn môi sao?”

Ký ức bài sơn đảo hải dừng mãi vào trong óc Hạ Trạch.

Dưới ngọn đèn đêm mờ lung, tiếng hít thở cuộn trào mãnh liệt, nụ hôn thâm nhập sâu đến khiến người khác choáng váng, khi thì nhanh, khi thì trần trọc, khi thì thông thả, cùng với cảm giác tê dại từ lưng thẳng vọt lên, cảm giác nóng cháy trong cơ thể tựa như nham thạch nóng chảy bạo phát khiến người khác khó mà chống đỡ!

Khuôn mặt Hạ Trạch nhanh chóng đỏ ửng: “Câm miệng!”

Lâm Húc nhíu mày: “Sao lại không vui rồi?”

Hạ Trạch ghen nửa ngày lại không nói được gì, nhưng ánh mắt dần dần đỏ lên, vùng xung quanh lòng mày cũng càng lúc càng nhíu chặt: “Lâm Húc, mình thật sự không hiểu được cậu! Có đôi khi cậu đối với mình đặc biệt tốt, thế nhưng có đôi khi, cậu lại biến mất, với mình cực kỳ lạnh lùng. Mình suy nghĩ, có thể nguyên nhân mà cậu biến mất, chính là vì mình tới gần cậu quá khiến cậu khó chịu, cho nên, mình dặn chính mình, cách ở bên cậu tốt nhất chính là vĩnh viễn bảo trì mối quan hệ bạn bè này!”

Nói thật, tối hôm nay mình thật sự rất tức giận, thế nhưng đến tận nửa giờ sau, mình lại rất hài lòng, vì mình nghĩ cả mình lẫn cậu đều có một cảm giác giống nhau, mình hài lòng đến sắp chết! Thế nhưng cậu lại tự dưng đảo mắt liền quên hết, giống y như lúc cậu đột nhiên biến mất vậy! Mình đột nhiên suy nghĩ, có thể vì chuyện mà cậu làm, là vì bởi vì cậu nhận sai người, mà cũng có thể, cậu không biết gì cả, chỉ đang vì say rượu mà phát điên vậy thôi! Nếu như là vậy, thì một ngày nào đó cậu chợt biết được chúng mình là hai thằng con trai mà lại phát sinh chuyện này, chắc chắn cậu sẽ rất ghê tởm? Cậu nhất định sẽ cảm thấy ...”

Hạ Trạch còn chưa nói xong, Lâm Húc liền nhanh chóng cúi người xuống, thanh âm còn chưa kịp nói ra đã bị đôi môi chứa mùi rượu ngăn chặn, cho nên toàn bộ lời nói có được đều biến thành tiếng ô ô không nghĩa của Hạ Trạch, y vô thức giãy dụa, đến tận khi nghe được tiếng nói nhẹ của Lâm Húc: “Hạ Trạch, mình thích cậu!”

Hạ Trạch mở to hai mắt.

Môi của Lâm Húc đã rời khỏi Hạ Trạch, chậm rãi nâng người, dừng ở đôi mắt đối phương, lớn tiếng nói: “Hạ Trạch, mình thích cậu! Mình thích là cậu luôn ngồi ở thư viện đọc sách, thích cậu là một bác học đa tài, thích cậu thích cười nhẹ, thích cậu luôn nỗ lực viết văn, thích cậu chạy điên loạn trên sân vận động, thích cậu ngủ say dưới ánh hoàng hôn, mình chưa từng thích ai như vậy, càng đừng nói là đồng tính, cho nên mình không biết phải ở bên cạnh cậu như thế nào, vì mình luôn không nhận được muốn chạm vào cậu, nên mình mới đột nhiên biến mất, chẳng vì sao cả, vì mình chỉ sợ mình sẽ làm ra chuyện khiến cậu không chấp nhận nổi mà thôi!”

Hạ Trạch: “...”

Lâm Húc nói đến đây, có chút tiếc nuối cười cười: “Hạ Trạch, vì sao cậu không nói sớm cho mình biết chứ? Nếu nói ra thì hai đứa mình đã không phải buồn khổ lâu đến vậy? Mình đã sớm ra tay với cậu rồi!”

Hạ Trạch nghe hần nói vậy, quả thực khiến cho y dở khóc dở cười.

Lâm Húc cúi người, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm khóe mắt Hạ Trạch: “Nếu hiện tại hai đứa mình đã lưỡng tình tương duyệt, cậu đừng khóc nữa.”

Hạ Trạch sững sốt: “Ai khóc chứ?”

“Bảo bối cậu đấy!”

“Bảo bối? Cậu có cần buồn nôn như thế không? Cậu mới là bảo bối đấy!”

“Được được, mình là bảo bối của cậu, được rồi chứ?”

“#”

“Giờ hôn tiếp được rồi phải không?”

“?”

“Mình nói là chúng ta tiếp tục hôn nha. Vừa rồi tuy rằng mình đã hôn đến môi cậu sưng lên, thế nhưng mình lại chẳng có chút ấn tượng gì. Bảo bối, cậu nên chịu trách nhiệm để khiến mình nhớ lại đó.”

Hạ Trạch nhìn người đang cúi người nằm trên mình, đôi mắt vừa rớt vài giọt nước mắt cong lên: “Được.”

Nụ hôn này, quả thực như trong giấc mộng, dịu dàng, lãng mạn.

Đầu tiên Lâm Húc dùng chóp mũi nhẹ nhàng mà cọ cọ Hạ Trạch một chút.

Trong tiếng cười nhẹ phát ra từ đối phương, hắn nghiêng đầu, nhẹ nhàng xoa xoa môi của Hạ Trạch. Như có như không, mềm mại tựa như một cánh hoa mềm nhẹ vừa rơi xuống đôi môi này, lại đa tình tựa như con bướm đang nghỉ ngơi.

Đôi môi hai người thông thả cọ sát.

Hô hấp càng lúc càng nhanh vờn quanh cùng một chỗ, khiến người ta hoa mắt.

Lâm Húc thích nhìn một Hạ Trạch như vậy.

Khóe mắt y hơi hơi vểnh lên, lại mang theo nét hồng có chút quyến rũ: Long mi dài gần trong gang tấc hơi rung động, con mắt dần dần hợp lại; rồi lại ẩn nét động tình khiến đôi mắt chậm rãi mở to, tràn đầy, toàn bộ đều hiện lên hình ảnh của mình, sự vui sướng ẩn chứa lương tình tương duyệt càng tràn đầy hạnh phúc, dường như là từ trong lòng tràn ra!

Nụ hôn của Lâm Húc như gần như xa thực sự khiến Hạ Trạch ngửa ngửa.

Hạ Trạch quán quýt một hồi, trực tiếp đưa tay lên, kéo Lâm Húc xuống, chủ động hé miệng, lộ ra đầu lưỡi liếm lên môi dưới của Lâm Húc. Lý trí của Lâm Húc nháy mắt biến mất.

Từ giây phút này, nụ hôn cấp bậc thiếu nhi trong nháy mắt biến thành cấp bậc thanh niên trưởng thành.

Cũng ngay lúc đó, cánh cửa đang đóng vang lên tiếng động.

Hai người dùng tốc độ nhanh như chớp tách nhau ra.

Hạ Trạch cực kỳ thông tuệ ngồi lên người của Lâm Húc. Dem Lâm Húc đang cực kỳ thương cảm nằm ngược lại trên giường.

Cửa phòng mở ra, khiến ngọn gió mạnh mẽ làm rung động rèm cửa sổ.

Tiếng nói chuyện nhiệt tình của Lăng Đầu Thanh với người khác liền ngừng lại, nhìn về phía hai người: “Ế? Tiểu Trạch mang bạn tới ký túc xá à? Hoan nghênh hoan nghênh! Sao lại có mùi rượu nồng quá vậy?”

Hạ Trạch vội vã nói: “Haha, hắn uống say, vì vậy mình mới đưa hắn tới phòng chúng ta vậy, hắn say như lợn chết ấy, mình đang lau mặt cho hắn.”

Lăng Đầu Thanh: “Xin lỗi nha, chắc mình lớn tiếng lắm, hắn đang ngủ à?”

Hạ Trạch: “Không có việc gì, vẫn ngủ như heo thôi.”

Lăng Đầu Thanh khom lưng, nhặt lên khăn mặt, nghi hoặc: “Sao lại rớt trên đất vậy?”

Về mặt Hạ Trạch đầy hắc tuyến: “Cậu biết mà, giường này hẹp quá!”

Đang trong lúc Hạ Trạch cùng Lăng Đầu Thanh cậu 1 câu mình 1 câu, thì người nào đó nằm trên giường quả thực muốn điên mất rồi!

A a a a bảo bối à, cậu có cần phải ngồi ngay chỗ đó hay không vậy??

Vốn chịu không nổi còn bị cậu ngồi lên nghiêng trái nghiêng phải như vậy ...

Mình mình ...

Lăng Đầu Thanh đi WC, Hạ Trạch mới cảm giác được có gì đó không đúng. Tiếng thở dốc cực kỳ áp lực của Lâm Húc truyền vào màng tai, y vừa nhìn lại, liền phát hiện dường như có chuyện gì đó khó chịu đang dần vạt Lâm Húc, chỉ thấy hai tay hắn che mặt, chau mày, còn ở dưới chỗ mình ngồi sao lại căng cứng?

Hạ Trạch bỗng nhiên đứng lên: “Cậu cậu ... cái này ...”

Lâm Húc vẻ mặt cầu xin: “Bảo bối à ... người anh em của mình đã thành vậy rồi ... cậu chịu trách nhiệm đi ...”

Lăng Đầu Thanh lo lắng chạy từ WC ra: “Tiểu Trạch? Xảy ra chuyện gì à? Có phải hắn tỉnh rồi không?”

Hạ Trạch ngồi giẫm lên người nào đó, vừa ôn nhu lắc đầu: “Hahả, không có gì, tên khốn này mộng xuân, đừng để ý đến hắn.”

HẾT PHẦN 31

32. Chương 32

Đã vào hè.

Người trong thư viện đặc biệt ít. Một tầng cũng chỉ có 3 4 người.

Lâm Húc cùng Hạ Trạch đều không về nhà, mà dự định ở lại trường xem nhiều sách hơn 1 chút. Được rồi, đây chỉ là cái cớ thôi, chủ yếu là vì hai người họ luyến tiếc không muốn rời đối phương mà thôi!

Lâm Húc tìm một quyển tiểu thuyết huyền huyền đọc.

Còn Hạ Trạch cầm theo laptop đến thư viện, khi thì nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ, khi thì đưa tay gõ gõ cốc cốc trên bàn phím.

Lâm Húc: “Viết truyện cũ à?”

Hạ Trạch lắc đầu, con mắt mở rộng: “Mấy ngày nay linh cảm bạo phát, dự định viết truyện mới.”

Lâm Húc nhớ tới sự chờ mong của 1 độc giả nữ, nói: “Đam mỹ?”

Hạ Trạch thẳng thắn gật đầu nói: “Đúng!”

Cuốn sách đáng thương trong tay Lâm Húc thoáng cái rớt xuống mặt bàn, hắn kinh ngạc nói: “Là một truyện đam mỹ chân chính?”

Hạ Trạch: “Ừ!”

Lâm Húc: “Là cái chuyện nam yêu nam đó hả?”

Con mắt Hạ Trạch chuyên tâm nhìn màn hình: “Ừ!”

“Chẳng phải cậu đã nói là không biết chuyện tình cảm của đồng tính như thế nào hay sao?”

Hạ Trạch sửng sốt: “Sao cậu lại hỏi vậy?”

Lâm Húc: “Mình xem comment dưới truyện của cậu, trước đây cậu đã từng reply như thế cho 1 độc giả.”

Hạ Trạch: “À, thì trước đây mình quả thật không biết mà.”

Nói đến đây, y giương mắt nhìn từ sau màn hình, đôi mắt xinh đẹp kia ẩn chứa chút ngượng ngùng, có chút không cam lòng: “Tên khốn cậu chính là cố ý phải không? Cậu biết rõ chính là vì cậu nên mình mới biết được mà ...”

Biểu tình hoài nghi của Lâm Húc trong nháy mắt thay thế bằng sự thoả mãn cùng đắc ý, Hạ Trạch nháy mắt mấy cái, dường như y thấy được cái đuôi sói đang lay động phía sau Lâm Húc.

Lâm Húc đứng dậy, chồm người qua tiến lên nâng khuôn mặt của Hạ Trạch, trên môi y nhẹ nhàng cọ sát 1 chút: “Bảo bối, mình thật yêu chết cậu rồi! Vì sao cậu lại dễ thương đến vậy chứ!”

Rõ ràng trong tầng này còn có mấy người mà.

Thế nhưng bị Lâm Húc hôn như thế, trái tim của Hạ Trạch trong nháy mắt trở nên mềm mại.

Y cười khẽ một tiếng, ngửa đầu, an tĩnh nhắm lại hai mắt, đưa môi mình lần thứ hai kề sát bên môi Lâm Húc: “Tên khốn cậu, mình cũng yêu cậu đó!”

Ánh nắng sáng lạn theo cửa sổ tầng 5 của thư viện rọi vào, trải dài trên bàn đọc sách.

Khiến hình ảnh hai người họ đang hôn môi chìm vào trong một đường viền vàng.

Cảnh tượng ấm áp như vậy, dường như hóa thành một vệt sáng, in vào vĩnh viễn.

Mầm mống hạnh phúc rất cục nẩy mầm mọc rễ tại thư viện, rồi nở hoa, trở thành một vườn hoa rực rỡ nở đầy chung quanh Lâm Húc và Hạ Trạch.

Thư viện, là nơi các thí sinh chiến đấu hăng hái;

Thư viện, là nơi để tìm đọc tư liệu, tăng cường thêm kiến thức;

Thư viện, cũng là nơi nói chuyện yêu đương tốt nhất;

Cho nên, lần sau, khi bạn bước vào thư viện, lúc ngồi 1 chỗ an tĩnh đọc sách, chú ý người chung quanh 1 chút đi. Nói không chừng, ở đâu đó đang cất giấu tình yêu chân chính của bạn đấy!

HẾT PHẦN 32

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-tai-do-thu-quan>